

ДО РУСИЧІВ-УКРАЇНЦІВ

(на мотив вірша М. Реріха "В танці")

Страшна година,
Коли спокійне
Прийде в рух!
Коли вітри посіяні
Перетворяться в бурю!
Коли мова людей
Наповниться руїною!
Страшні часи,
Коли цінності душі
Замінені цінностями тіла
І похоті,
Коли навколо не люди –
Нелюди!
Не слуги розуму
І не вісники духу,
А натовп,
Що забуває пізнане,
Батька й неньку,
І руйнує майбутнє
Своє
І дітей своїх!
Коли написане
Стає хистким,
А слова – злими,
Коли все продається,
І все купується,
Коли немає таїни кохання
І немає людської міри і межі,
І мети життя,
Коли останнє стало першим,

А найважливіше – останнім,
Коли згасає надія,
А перед Родом небуття –
Прокиньтесь, хто ще живий,
У кого в серці біль,
І в кого ще горить Іскра Божа!
Прокиньтесь!
Підніміться
І подивіться,
Куди йдемо,
І що робимо,
І кому слугуємо!..
Невже на Землю
Прийшли ми
Заради того,
Щоб перетворити її
В мертвий смітник,
А моря і ріки
В помийні ями?!_
Заради майбутнього,
Заради дітей своїх
Бийте в дзвони,
Будіть слово,
Запалюйте тих,
Хто ще не зомбі,
Хто ще може думати,
Може горіти і діяти!
Єднайтесь,
Бо всі ми
Не істоти несвідомі,
І не роботи,
А люди –
Діти Божі!

ЩОБ ЗАЛИШИТИСЬ ЛЮДИНОЮ

(на слова М. Реріха "Священні знаки")

Ми не знаємо...
Вони знають.
Знають камені,
І знають дерева,
Хто назвав ріки і гори,
Хто побудував храми
І дав імена...
Ми чуємо слова,
Вони повні змісту
І повні сили!
Знати – солодке слово,
Пам'ятати – страшно...
Знати і пам'ятати,
Пам'ятати і знати!
А значить вірити
І сподіватись..
Був час
Спалахували зірки!
Як блискавка сяяла
Іскра життя і смерті!
Силою духу
Кувався могутній булат
Душі і серця!
Все пройшло...
Лише древні письмена
Бережуть тайни тисячоліть...
Та знову все нове
І ми знову в дорозі!
І казка стала життям...
І знову змінилось Слово,

І зазвучала нова мелодія,
І Велике Сяйво
Нинішнього дня
Потмяніє
І згасне завтра...
Та знову,
Уже нині,
Перед очима
Тих, хто бачить,
Хто чує,
Нові
Священні знаки,
І прикмети
Подій, що грядуть,
Що будуть
І збудуться!
Боже!
Дай сили
Здійснити передбачене!
Стійкість,
Щоб в усьому,
Скрізь і назавжди,
Залишитись людьми,
Дітьми божими!
І волю, щоб подолати
Нездолане
На шляху
До Горнього!
До Вишнього!

З ЛЮБОВ'Ю ДО УКРАЇНИ

Ми – діти твої, Боже!
Ти наш початок,
Наше джерело життя!
То ж нехай
Джерело життя
Буде святим
І вічним!
І сила твоя, Боже,
Буде над нами,
І воля Твоя,
І любов Твоя
В думках
І серцях наших!
Життя,
Явлене Тобою,
Є джерелом
Життя Вічного,
Яке в кожній миті,
В кожній дії
І в кожному слові!
Тож проведи нас, Боже,
Через пройдешні помилки
І оману,
Щоб упала облуда
З очей наших,
І не мали ми зла
До ближнього свого,
І ненависті
До створінь божих!
А мали волю незламну

І силу нездолану,
І ясний розум,
І вічну любов,
До рідного долу,
До України,
До батька
І неньки,
До тебе, Боже!

ДО БОГА

Отче!
Як побачити Тебе?
Як зрозуміти Тебе?
І як тебе усвідомити?
Твій всепроникаючий Лик,
Глибший почуття
І розуму,
Невідчутний,
Невидимий,
Проявлений,
І непроявлений.
Хто пізнав те,
Що немає
Ні кінця,
Ні початку?!.
Навіть у темряві,
Коли згасне все,
Коли стихне вітер
І зупиняться води –
І тоді
Світить всім сяйво Твоє!
Перед Ликом Твоїм
Не світить сонце,
Не сяють зірки,
Ні блискавка,
Ні райдуга...,
Бо там –
Сяє Лик Твій!
І все світиться
Світлом Твоїм!

І в темряві
Невидиме світло
Твого Слова,
І Твого благословення!
І в моїх закритих очах,
І в моїй душі,
І в моєму серці
Пала негасиме
Світло Твоє!

* * *

Що буде в світі, якщо згаснуть зорі?
І Бог в своїй обителі засне?
Що може ми, коли навколо горе,
Що можу я, коли заснуло все?

Та б'ється серце, зранене на вістрі,
І не вмирають думка і душа,
Горить, не гасне, та, остання іскра,
І віра в кращу долю не згаса!

То ж дай нам, Боже, вічне і предвічне,
Дай Боже нам залишити в світі слід!
Нову, дай, Боже, написати пісню,
Що мов колиска піде з роду в рід!

* * *

Щастя нічому людину не учить,
Щастя – всього лише вічності мить!
Вічність – це біль, перешкоди і кручі,
Де нам страждать, помирать і любити...
Перетерпіть, подолать, досягнути,
Не зупинитись, не впасти – в тім суть!
Кожної миті Людиною бути,
І на шляху до Небес не звернуть!

* * *

Що робити? – Боже-Боже,
Загубився поклик твій!
Де літає і що робить –
Мене кинув ангел мій...
Прилітай! Тебе чекаю!
Зір розкрий, вуста і слух,
Щоб схід Сонця я побачив,
Голос Вишнього почув.
Де не взявся ангел віщий,
Подивився з висоти:
-Я тобі, спитав.. – навіщо?
-І мені навіщо ти?
Я ж казав: не лізь в неволю!
А ти чути не хотів...
То ж шукай свою сам долю,
Позбирай, що розгубив!
Думав, мабуть, краще стане?,
Маєш те, що так хотів!..
Мені мій промовив ангел,
Та й від мене полетів...

* * *

Затужавіла земля, закам'яніла,
Що боліло – те пройшло, відболіло...
В сірих хмарах сніг кружля, пада сніг...
Все, що мав, я розгубив, не зберіг...
Ходить осінь, вітром носить суть мою;
На межі дощів і снігу, на краю...
Заміта лани і доли, дні мої,
Попід небом, попід сонцем на землі...

* * *

Жовте листя на землю спадає,
В вирій зграї останні летять...
Нас додому ніхто не чекає,
І ніхто не покличе назад...

Ой ле-ле, ой ле-ле, моя мамо,
Ой ле-ле, ой ле-ле, тату мій.
Тужать наші серця над ланами,
Над хатами, де був і наш дім...

Доля нас розкидала повсюди,
Розпорошила вітром шляхи...
Та майне під крилом позабуте,
І назад повертаємось ми!

Ой ле-ле, ой ле-ле, моя мамо,
Ой ле-ле, ой ле-ле, тату мій,
Вічність туту сплітає розмаєм,
І в безмежності тоне сліпій!..

Линуть спогади, падають листям,
Душі в вирій за сонцем летять,
Щоб зірки, як барвисте намисто,
В оберті було можна вплітати!

Ой ле-ле, ой ле-ле, моя мамо,
Ой ле-ле, ой ле-ле, тату мій.
Спочивайте у рідному краю,
Де спочив увесь наш родовід...

* * *

Ми – лицарі України,
Земні і небесні воїни!
Викувані крицею,
Духом народжені!
Ні владою, ні церквою, ні бісом
Не загнuzдані і не стриножені!
Чекайте! І ми повернемось!
Хоч на лезі у меча і смерті!
Ні часом, ні зрадою, ні забуттям не стерті,
Не здолані ворогом, непереможені,
Для справ осяйних народжені,
На рідній землі – безсмертні!

* * *

І кинувши на землю власну тінь,
Я встав з колін,
Я випростався знову!
Сягнувши зір, злетівши до вершин,
Іти до Горнього
Віднині я готовий!..

* * *

Може воно не в усьому помітно,
Що Бог дає і дарує в житті...
Скільки вже прожито і пережито,
Скільки всього ще чека в майбутті!
Доля така: і сміється, і плаче,
То нас підносить, то кидає вниз,
Доля тебе ще покличе, козаче,
В очі її – зупинись, подивись!
Щоб не схопилося серце покірністю,
І щоб не згасло горіння душі –
Будь з Україною! Будь Україною!
Долю свою розмінять не спіши!
Хай бережуть тебе сили предвічні,
Хай тебе кличуть досвітні вогні –
Шлях твій торують і шлях твій освічують
Зорі небесні і зорі земні!
Знаємо, віримо – все воно збудеться:
Світочем будеш над світом горіть!
Що для людей – те повік не забудеться!
Буде в нащадках в майбутньому жити!

* * *

Був час, і він літав, шугав вгорі,
Та потім опустився в хату скраю...,
Забув, що у тісній, як страх, норі,
Пересмикатись крила заважають!
Він сам їх відрубав і став, як люди, жить,
В полоні шлунку, похоті і слави!
Забув, що прийде час за все платить,
А він, безкрилий, більше не злетить,
Шугать не буде в небі над зірками!

* * *

Ми жили, як могли...
Й живемо... Чи воскреснем?
Ми давно не орли,
Нас нема в піднебессі...
Дожились до межі,
Доп'ялись в небуття,
Розп'ялись на хресті,
Бо жили в нежиття...

* * *

(на слова Л. Костенко)

Висять над нами сірі хмари-скелі,
Скажені пси на нас біжать з імлі,
Чужі зростають на кістках оселі,
А ми бездомні на своїй землі...

Скує мороз нас, душі заморозить,
Сліпі блукати будемо в пітьмі,
Бо доки геній витирає сльози,
Пасе бездарність душі на землі...

* * *

Було і є...
Все згубне і покірне,
Немов прокляття,
Доля і життя,
Позаду і попереду – руїна,
З безпам'ятства - дорога в небуття...
Але якщо ти вищий став від болю,
Навчився битись і перемагать,
То встанеш знов,
І знову буде воля,
І серце буде сяять і палать!
Було і є...
Пророків згубний вал,
З вершин вітрами
Чорними здуває.
А ти летиш крізь вечора опал,
Летиш, летиш,
Крізь смертне пограниччя.,
Де вічність нас відроджує і кличе,
Аби сягнуть крилом за небокрай!

* * *

Чорна ніч – стукає хтось..
Може то вітер, а може – дощ...
Ніч ворожка, не ніч – сльота,
В пісні краплини бринить сльоза...
Осінь – не осінь, зима – не зима.
Де тебе носить? Чому ти сама?
Де заблукала ти у пільмі?
Де відраховуєш роки і дні?
Де твоя стежка? Де твій вінок
Серед безмежжя зірок і стежок?..
Може, до віку судилося так,
Щоб ти чорніла, палав Зодіак?!
Ніч ворожка, не ніч – сльота,
В пісні осінній, краплина-сльоза,
Чорна та ніч – стукає хтось,
Може то вітер, а може – дощ...

* * *

В осіннім небі, скільки бачить око,
І скільки небо може помістити, -
Летять ворони в сіру пору року,
Де лист останній плаче і тремтить...
Летять роки над пустками-хатами,
Що доживають віку, наче в сні,
І марять, марять битими шибками,
Останні роки і останні дні...
Згаса, вмирає ненька Батьківщина,
Нема дітей і дужих добрих рук...
Стара-стара, глуха, байдужа, сива...
І дуб сухий, і чорний в небі крук...
Свої сини її, стару, катують
І продають чужим катам за гріш!..
Стидяться мови і цькують, лютують,
Уже не руси, а татари більш...
І вже нема ні волі, ні бажання,
Нема нічого більше у житті...
І лише іскра не згаса остання,
Надії тої, що горить в душі...

* * *

Хто ми в світі цім? – Ми не знаємо,..
Чи ми так живем? – Не питаємо...
Над Вкраїною ніч хустиною,
Чорним-чорною, безпросвітною...
Рідні в Вирії піднебесному...
Хто чекає їх? Чи повернуться?
За червінець- два душі продані,
В кам'яні серця замуровані...
Пролетить життя, не зупиниться...
Чи було воно? Чи приснилося?
Чи була весна – долі вісниця,
Чи була любов? Де поділася?...
Дідів-прадідів земля репана...
Ой болить-болить, біль нестерпна та...
З неба душ зірки низу котяться,
На землі вони не народяться...
Та уже зоря – день вертається,
З летаргічних снів просинається!..
Хто іще живий – прокидайтеся:
Дзвони долі б'ють – розвидняється!..

* * *

Покриває ніч землю ковдрою,
Віє у вікно прохолодою,
В очі зазира місяць з зорями –
Донечко, давай поговоримо...
Як ти там одна? Як без тебе ми?
Літа посеред, посеред зими...
Чуєш шелестять, ходять у ночі,
Що говорять, що? вітри і дощі...
В чому суть буття? Плине в вічність час...
В день народження, в далині від нас,
Наша ластівка, наше сонечко, -
Наша квіточка, наша донечко...
З рідного гнізда в невідомий світ,
Полетіла ти до зірниць в zenіт!..
З берегів Дніпра, в світ земний життя...
Як складається, як, доленька твоя?...
В день народження, в кожную - кожную мить,
Думка-оберіг в далину летить,
Щоб знайти тебе, підбадьорити,
Побажать всього, поздоровити!
Побажать тобі, доню, дольного,
Щоб зійшла-дійшла ти до горнього,
Щоб зустріла те, що не втрачено,
Щоб збулося все передбачене!
Щоб літала в снах, поміж зорями,
Над світами щоб, і над долями!
Щоб беріг тебе серед вічності,
Родоводу Бог – наша гілочка!

* * *

Світло надії,
віків колискова,
Мрія і доля
зовуть в майбуття!
Тут ми родились,
тут мамине слово,
Світ, де вирує
непокої життя!
Будемо жити
достойно і гідно
Честі людської,
людського буття,
Серцем піднявшись
до Духу Святого,
Ради майбутнього,
ради життя!
Будемо мудрі,
учить і учитись,
Будемо йти
від зорі до зорі,
З ближнім дружити
і Бога любити
В рідній священній
своїй стороні!
З кривдою, горем
не будем миритись,
Створимо рай
для життя на Землі!
Будем творцями
і будем учитись,

Як заповів
нам Тарас в Кобзарі!
А якщо носить
хтось задуми чорні,
Мороком стелить
дорогу вночі –
Ми до борні
за майбутнє готові!-
Гострі, як думка,
орала й мечі!
Віддані будем і будем єдині,
Шану віддавши
дідам і батькам!
В сад перетворимо
рідну країну,
Казку – планету
засієм життям!
Сонце вже встало,
засяяло слово!
Впало на серце,
зернятком зросло!
Житиме пісня і житиме мова
Там, де вирує
Небесний Дніпро!

* * *

Я повернуся додому не скоро,
Може сюди не прийду взагалі...
В світ де на сонці стоять осоки,
Де рай дитинства на рідній землі.

Шлях мій сягнув до небес понад зорі,
Думка блукає в далеких світах,
Там де стоять осоки в дозорі,
Серце тримаючи в теплих руках.

НАРОДНА ПІСНЯ

Соловейко на калині
Щебетав, співав весну...
Говорив козак дівчині:
Твою косу розплету...

Ти чекай, моя кохана,
Згинє ворог, я вернусь!
І тоді за рушниками
Я прийду, тобі клянусь!

Цвіт калини опадає,
Розрослася ковила,
А дівчинонька чекає,
Жде з війноньки козака.

Відгрімів ліхоліття,
Відійшла в літа війна...
Де ж ти, де ж ти, козаченько? –
Уже осінь – не весна...

Не вернувся козаченько...
Де літа його душа?
У дівчиноньки серденько
Наче свічка догора...

Почорніли на калині
Грона – юнії літа,
Посивіла на дівчині
Нерозплетена коса...

* * *

Якщо ти –

не завойовник,

Якщо ти –

не раб, не гість,

Чом свою не знаєш мову?,

Чом чужа лунає скрізь?

Чом забув ти колискову,

Вічні мамині слова

Про дівчину, про діброву,

Про зорю і про жита!?...

Якщо ти іще не зомбі,

І душа твоя живе –

Зупинись, згадати спробуй,

Де твій дім? і хто ти є!

Все нині купують
і все продають,
Навколо насилля
заради забави,
Жують і існують,
але – не живуть...

Нічого святого,
ні пісні, ні мами,
Ні рідної хати,
ні рідних небес,
Бо не народившись
вмирає кохання,
Бо бога розп'яли
і Він не воскрес!..

Прокиньтесь, дивіться:
невже того мало,
Що робимо ми?
і куди ми йдемо?
Щоб потім не каялись
і не питали:
Навіщо родились,
і чим живемо!

* * *

Господи! Не доведи!...
З розлуки, відчаю, зі страху
Покласти честь свою на плаху!...
Вже краще голову клади...

* * *

Згасає день, в нічній імлі
Вщухає суетна тривога;
І в небесах я бачу Бога,
І Боже Слово на Землі!

* * *

Дуло чорніє в душу,
Клацнув, мов крук, курок..
Ми за Бога зробити мусимо
У вічність останній крок...

* * *

Свободу будь самим собою
Не проміняю на твою:
Лакейську, на цепу, ледачу,
Вертку і захляну, як здачу,
Свободу хама й холуя,
Бо волю духу маю я.

* * *

Коли вітчизні бракувало дров,
Не шкодували хлопці дров державі!
Летіли голови, лилась річками кров,
Ніколи в хлопців руки не дрижали!-
Бо ж то орли!
А може круки то?

* * *

В світах сплелись клубком добро і зло,
Душа тендітна, дійсність тіла груба...
І знову пада на папір перо,
І знов летить ворожа в серце куля...

* * *

Всевишній порухом руки
Роки змитає за роками,
Все перетворює в сміття
І знову поле засіває!..

* * *

Не густо між Боянами героїв,
І лицарів давно не бачив Бог.
Не зазвучить пророче в світі слово
І не покличе до небес Сварог!..
Вони сердеги пруться до Олімпу
За мідну бляху, паперовий німб,...
І як один перед багатством сліпнуть,
І в прірву всі...
не встояв ні один...

* * *

Сфінкси вічності стають невтайними
І все ваги набирає...
Волають боги і люди: знайдено!,
А душі гаснуть, холонуть, вмирають...
Земля розверзнеться тупо,
Враз вітер свічки погасить,
Останні акорди – гулає
Вічність по трунах заступом...

* * *

Неси свій хрест, доки здолаєш
Всі перепони й страх в тобі.
Доки живий – ти Бога знаєш,
З тобою Бог, і Бог в тобі!

* * *

(На слова Олени Корибут-Дашкевич)
Мовчить весь люд, його тривожний погляд
Спрямований немов би в інший світ...
Світ дивних зір,
Завихрень галактичних,
Незвіданих шляхів гіперболічних,
Де час людський одна-єдина мить...
Від дива того, наче в онімінні,
Ми бачим там, на Вічності склепінні
Розкрита книга смерті і життя.
І на письмен орнаменті урочім
Завмерли непорушно очі
Всевишнього, як знак його Буття!

* * *

(На слова Михайла Якубовського)
Орда-орда...Що завтра ще чекать?
Скрізь псів твоїх розлючене скавчання,
Гадюк підступних звідусіль сичання,
Та грім чобіт нацькованих солдат...
Так скіфи ми! А ви? А ви могли...
Ви звідти, де орда-орда...
Ордою ми не станемо ніколи:
З-за Волги ви, а в нас Дніпра вода!...

* * *

Якщо ти не з'їв,
То тебе з'їдять...
Місця на Землі
Не хвата вельми,
То ж біжи, біжи,
Нічого стоять,
Хто відстав – пропав,
Простір той, що мав,
Іншому звільни...
Еволюція, інволюція,
Деградація, революція...,
А життя біжить,
А життя тече,
Руку подавай,
Підставляй плече!
Когось ти їси,
А хтось їсть тебе,
Над тобою вись,
Ти живий іще?
Кличе Хтось з Небес,
Інший в пекло жде,
Всюди чую я,
Де ти ходиш?! Де?
.....
Я люблю цей світ,
Та не хочу я,
Бути як усе,
Кануть в небуття...
Вірить і любить
Все, що тільки є,

Боже, хочу я,
Все єство мое!
Душа хоче жить,
Йти до Вишнього,
Бо в душі пала
Світло Вічності!

* * *

Якою вірою ти освячений?
В чому знаки твоєї причетності?
Що ти знайдеш, а що вже втрачено?
В чому сенс наш буття у Всесвіті?
Хто стоїть за плечами Вічності?
Нагляда за твоїми справами?
І хто зваблює душі числами?
Відчуттями, багатством, славою?
Хто нас кличе до свята й святості?
І до вибору власного, вільного?
До моралі найвищої вартості,
Та для більшості непосильної...
Ти не знаєш, та може статись,
Що узнавши – бути не схочеш...
А, можливо, - зможеш піднятись,
Подивитись Вічності в очі!?

* * *

Не ховаюсь за словами
Перед Богом, перед Вами...
Подивіться – я стою
Між руїн, на пожарищі
Перемін..., де вітер свище,
В час пекельного вогню...
Мимо, мимо люди, долі,
Видно все, як на долоні,
Хоч кричи, хоч плач, - не чуть!..
Всі сліпі, хоч мають очі,
Та не бачать, і не хочуть
Усвідомить дійства суть.

* * *

Будуть люди весну чекати,
а весни не стане...
Будуть Сонце, як долю звати,
а воно не встане.
Снігу не буде білого –
сніг почорніє,
Імла поповзе над кригою
і зорі у небі скриє...
Будуть люди кінця просити –
кінця не буде,
Жити не будуть , а жити, і
істоти, але не люди!...
Живого слова не стане –
одна отрута;
Тоді Рок у небі гряне,
ангел протрубить...
Будуть люди вірити в Бога -
вірити перестануть...
І слова молитви до Бога
каменем у вічність кануть...

* * *

Ти скрізь,
в усьому!.....
Все що є,
Все що було
і все, що буде,
Воно в Тобі –
та не твоє,
Його нема
й воно повсюдне!...
Твій Зов я чую
з висоти,
Тебе я бачу
над роками,
Ти над Світами,
в Світлі Ти
Народ ведеш мій
над зірками!
Космічних змін
передчуття,
Ти провидіння
і прозоріння,
Ти Шлях,
що Даний,
як буття,
І наше вічне вознесіння!

* * *

Ми всі дуже схожі
і всі дуже різні,
Живемо у світі
допоки потрібні.
Нам часу дано
для навчання і праці,
Щоб вирішить справи,
закінчить задачі,
Для творчого злету
і серця віддачі.
Закінчивши справу –
ми з нею вмираємо,
Нову щоб почати –
родитися маємо.
Та лише завершивши
дане нам коло,
Ми знову стаємо
самими собою.

* * *

Потоне в темряві Земля
Засне, свій втамувавши голод...
Покровом все накриє мла
І погляд звабить інший погляд...
У прірві чорних тих очей,
У зяючому їх просторі,
Не народившись гаснуть зорі
І пада голова з плечей...
Там табуни за табунами
Гнать будуть в прірву батогами:
Всіх безголових і покірних,
Живих, що мертві, і невірних,
Хто зрадив, хто бездушним був,
Давав хто клятву і забув,
Для чого він сьогодні й тут,
І в чім його призначення й суть....

* * *

Чим вище вгору –
часу довше коло
І важчий шлях,
що маємо пройти.
Ваги нової
набуває Слово,
Бо все велике
видно з висоти.
І я дивлюсь
за обрії часів,
За гори доль,
за океани слів,
В той дивний світ
в невимірнім просторі,
Де все доступне
погляду в імлі
Всепроникаючого зору,
І в Небесах,
і на Землі!...
Я бачу те,
чого не заперечить –
Віків пророцтво,
перемін предтечу...

* * *

Є вибрані люди
і вибрані справи,
Є обрані долі
і є для забави...
Є ті, хто крокує
за обрії дійства,
І ті, хто цеглинки
в будові суспільства.
Хтось бачить себе
через крісла й посади,
Де почесні, гроші
і важелі влади...
А інший шукає
сенс в мудрому слові,
У послугі добрій,
у дійстві жертovníм!
Когось вибирають
підма і свавілля,
А хтось обирає
важкий Шлях до Світла!
Між ними лиш той
стане обраним Богом,
Хто вибрав
в добрі і любові дорогу!

* * *

Чи можуть люди
з колін піднятись?
Чи є готові
супроти стати?!
Чи й далі будуть
дрижати, боятись,
Мохом порослі
в світах стояти?!
Нема ланцюгів,
а вони в кайданах;
Немає суддів,
а вони засуджені!
І ходять слухняні
волі майданами,
Живуть до долі
дітей байдужими...
Немов відчують,
що то омана;
Немов би знають,
що все запродано!
Що йде Володар
світами каменно
По душах людських
літами - сходами!...

ГРОЗА

У чорній сутані
На чорнім коні,
По чорному небу
Нічної землі,
Під баштами чорних
Небесних столиць
Котилася громом
У сяйві зірниць!..
Вона підіймалась,
Летіла вітрами,
Вона поглинала
Зірки за зірками,
Дивилась на землю,
Лякала з гори,
Змітала, змивала
Сміття і гріхи!..

* * *

З світів потойбічних,
Як вість і примара –
Те світло, що темне,
На Землю спада!...
То зірка Антарес,
Як Карма і Кара,
Рубіновим оком
Над світом пала!
Там в чорному небі
Зірки Оріона:
Їх сяйво, як шлях
В Дивосвіт і життя!
Вони Оберіг
І вони охорона,
Вони на межі,
Де Буття й Небуття!
З вершин піднебесних
Вони споглядають,
Як учимось ми
І як ми живемо,
Які ми шляхи
У житті обираєм,
Куди і чому,
І за ким ідемо!...
Себе не судивши
Судити не гоже –
Зберуться у ріки
Джерела й струмки!
Бо кожної миті
Небесна сторожа

Торує шляхи
І пильнує думки!
Там душі батьків –
Наше Дерево вічне,
Де в зорях як в Слові
Сіяння і вись!
Нас слово лікує
І слово калічить,
Нас Думка підносить
І кидає вниз!
Тож маємо жити,
Кохати, любити!
І Слово до Слова
Нести в майбуття!
Достойно і гідно
Нести людям Світло
І з Богом у серці
Прожити життя!

* * *

Небес закони не змінить,
Вони гуманні
І нещадні...
Ніхто не зможе полічить,
Де перший день,
Де день останній...
Ні еполети, ні скарби
Не додадуть душі на небі –
Протрубить ангел, будем жить!
Бо все в собі несе свій жереб...

* * *

Те дивне світло,
Що у нашім серці,
Вогонь той дивний,
Що в душі горить...
Через світи веде
І не доречно
Його шукать,
Щоб потім погасить!

* * *

Злітаємо в вись
Може нині в останнє,
У світлі земнім
Неземного сіяння!...
Щоб знову Всевишнім
Дарованим правом –
Пізнати, де брехня,
Зрозуміти де правда!...
Відчути можливість
Злиття і єднання,
Розвіяти морок,
Зустріти світання!
Щоб всі в Україні
В пориві єдинім
Були українцями
На Україні!

* * *

Уклін тобі,
Народе мій!
За те, що в цю
Лиху годину
Повстав
За неньку Україну!
Що в твоїх душах
І серцях
Замайорів світання стяг!

* * *

Свій власний шлях,
Що маємо пройти,
Ми мірить міримо
Прожитими шляхами.
Ми до зірок
Мандруєм крізь світи,
Вони ж до нас
Повернуться словами!...

* * *

Після обідньої грози,
Після дощу,
По річці у дворі,
По диво-споришу
Ми бігли босоніж,
Рости спішили ми,
Сіяло Сонце нам,
Були щасливі ми!
А ти дивилась вслід,
Нам посміхалась ти,
Бажала щастя нам,
Бажала нам рости!
І ми росли-росли,
Ставали на крило,
В Зеніт летіли ми
Незгодам всім на зло!
Злетіли ті роки,
Минуло – відцвіло,
Дитинства диво те –
Немов і не було!...
Та знову через час,
Ти дивишся на нас,
Матусенько-матусю,
Ти знов питаєш нас:
Як ми тут живемо?
Чи стали ми людьми?
Чи ще цвіте Земля?
Чи ще цвітуть сади?
Чи сіяли, чи ні?
І виростили що?

Чи ми здорові всі?
Що нас турбує, що?
І знову в небі грім!
І знов після дощу
По річці у житті,
Біжить по споришу,
Летить моя душа,
Співає і болить –
Веселкою у небі,
Дитинством майорить...

* * *

Історія –
Терниста і болюча,
Вся сплетена із міфів і брехні...
В ній слава тих,
Хто руйнував і мучив,
Тих забуття –
Хто гинув у борні...
Переплелись в ній
Правда і неправда;
І як брехню
Від правди відрізнити?
Повсюдно в силі кривда, гроші, влада,
Ріка життя,
Що по крові струмить.
Сліпі від темряви
Нічого не питають,
Бо сонце їм
Не світить у житті,
Нові раби
На зміну підрастають,
Нові зростають
В світі хижаки.
І правлять світом
Злодії і пройди
А боги? – боги –
Дивляться з гори...
Лежать в землі поети
І герої
Балади їм
Співають кобзарі.

Хто змінить те? –
Хто вистраждав, хто вірить,
У те, що Люди
Є серед людей!
І в пам'ять тих,
Хто відлетів у Вирій
Вогонь нестиме людям
Ра-метей!...

* * *

Коли розквітають
Сади і Земля,
Злетиться, збереться
До дому рідня!
Де стежки – мережки,
Немов рушники,
Де кличе дитинство,
Де наші батьки...
Тут наші пороги –
Їм нас зустрічать!
Від них всі дороги –
Дозвольте нам статъ!
Дозвольте батьків
І рідню обійнять,
Своїх найрідніших,
Тай поцілувать!
Вклонитись низенько –
Хай серце щемить!
Нехай босоніж
Над роками біжить!
А мати вже кличе,
Гостей зустріча,
Святою водою
Дітей окропля!
На щастя і долю,
На весь білий світ,
Щоб жив у достатку
У спокої рід!
Щоб хата біліла,
Щоб квітнув наш сад,
Щоб ми розлетівшись
Вертались назад!

* * *

Вже час.
Пора.
Мене не проводжайте.
Як я прийшов-
Так маю і піти...
Все, що було,
Воно чогось та варте!...
Жаль одного –
Як мало встиг в житті...
Я чую голос людям непідвладний.
Він скрізь.
Він кличе.
Він зове: іди!
Твій час прийшов.
І шлях, що Богом даний,
Дійшов кінця в світах поміж людьми.
Та чомусь вірю,
А, можливо, знаю...
Що повернусь сюди,
У майбуття,
Заради тих, кого я так кохаю!
Заради сонця, людства і життя!

* * *

Промерзло все,
Навколо сніг, зима,
Навколо ніч
Холодна крижана...
Та вже звучить
Мелодія нова,
Встають майбутнім
Нові імена!
Скресають ріки,
Греблі рве вода,
Старе змива,
Зміта без вороття! -
То Деміург зійшов
До нас з небес
І мій народ
Прокинувся, воскрес!
Народ новий
Піднявся і постав
У світлі тім,
Якого ще не знав,
Бо над Майданом
Сяйво неземне,
В очах, в словах
Щось дивне і святе!
Завмер Майдан,
Гуде, не спить земля,
Чекає люд,
Як факели серця!
І ти летиш,
Летить твоя душа,

І поряд всі,
І Україна вся!

.....

Життя одне,
В житті єдиний шанс!
Таке в житті
Буває лише раз-
Щасливий той,
Хто на Майдані був,
Хто подих Бога
На собі відчув!

* * *

Останній жереб кинуто,
Обсиплеться іржа,
Нам бути чи загинути-
Перейдена межа!
Хто нині Богом обраний
Народ вести в світі,
Творити ще не створене,
Не пройдене пройти!?
Тут на Майдані сутністю
Струмить життя, тече,
Повстав народ з рішучістю,
Стоїть плече в плече!
Всі українством зв'язані,
Одна родина тут,
Вінчає слово сказане
Добра й Любові суть!
Рве вітер змін знаменності,
Горять надій свічки,
Їх разом і в окремості
В життя влітаєм ми!
В вінок життя майбутнього,
Назавжди, навіки!
Квітки того, що суджено,
Свого життя стрічки!
І ні жалю, ні відчаю,
Надії понад край –
Дай Боже нам Предвічного,
Русі майбутнє дай!

* * *

З Гори спустилась ніч на гори,
У вир Небесного Дніпра!
Стоїть над Києвом Покрова,
Нечутний лине дзвін :пора!
Пора вставать, пора в дорогу,
Шлях неблизький і непростий!
До себе шлях і шлях до Бога
Крізь час,що в майбуття струмить!
Постав над нами ношно й денно
Хрест України-Духу Хрест!,
Нове нести для людства вчення,
Що світить всім, луна з небес!
З гори засяяли нам зорі,
Дніпра в серцях Свята Вода:
Вставайте,лицарі! Покрова
Вас збереже! Пора! Пора!

* * *

Радіє душа й щемить
За тим,що кінчається,
За долі людські болить,
Поневіряється...
Пройдешнього дійства суть
Із далека мариться,
І Сонце,що зайде тут,
Зорею в ночі зостанеться.
Не пройде ніщо й ніде
Допоки не збудеться,
І слово пророче те –
в віках не забудеться!
На зміну зіркам старим
Нові розгоряються,
І світло нове з Гори
І знов розвидняється!
Кінчається шлях земний-
Новий починається,
Для справ осяйних, святих
Зі світлом душа стрічається!

* * *

Одних сліпить Світло,
А інших – Пітьма,
В одних зброя сили,
А в інших – Добра!
Одні обирають
Себе в Батьківщині
І як квартиранти
Живуть в Україні.
Для інших то Мати,
І вишня в дворі,
Де батьківська хата
І зорі вгорі!
Для них Батьківщина,
Як сонце в пітьмі!
Родина-Вкраїна
То свято в собі!

* * *

Ми поспішаєм, біжимо...
Скажи, куди? За чим? Навіщо?
В маленьких справах живемо
І нагинаємось все нижче...
Наш сенс буття-в земнім земне,
Серед людей ми лише люди
Шукаєм серед них себе
І серед них себе ми губим...
Ми всі - як всі, одна мета,
Одні бажання й поривання,
Одна суспільна сліпота -
Матеріальні зазіхання...
Окремо, разом гребемо...
В речах буття і антитеза,
Існуєм всі, не живемо,
З усього робимо протези...
Навіщо все? -
Все те на дні,
Душі всього цього не треба!
Що маєм скарбом на Землі -
Непотріб і сміття на небі!

* * *

Такі різні-сміх та й годі!
Що до купи їх звело?
Завжди поряд, поруч ходять
Близнюки: добро і зло.

Що одні добром вважають,
Інші мають те за зло!
Те, що першим заважає-
Те для інших ремесло...

Для когось суддя добродій,
А для когось звір і кат;
Всюди чесні, всюди пройди-
Хочеш смійся, хочеш плач...

Правда поруч із брехнею,
Рабство поряд з волею,
Без натхнення і з натхненням
Шлях в майбутнє створюють!

Для одних життя , що пекло,
А для інших пекло-рай...
Для одних в раю нестерпно-
Тож що хочеш вибирай!...

Так і ні-що плюс, що мінус,
Світло сяє де пітьма!
Дух життя – надії вісник,
Де він є- його нема...

Наша доля і недоля,
Кожний робить вибір сам-
Кожний хрест несе до бога,
Кожний свій будує храм!

* * *

Що мав завжди за головне
За чим в житті жалів і плакав,
Що знав великим - там мале,
Що тут значне - з Гори ніяке!

Там інші цінності буття,
Там слава розуму і духу.
Мелодій всіх в одну злиття-
Її одну шукай і слухай!

* * *

Причин і наслідків ряд,
Падіння і новий злет!..
Якщо ти підеш назад-
То хто поведе вперед?!
Ти можеш піднятись вверх
І глянуть на світ з Гори,
Бо маєш у серці те,
Чого бракує другим!
За обрій зробити крок
Не кожен здатен, а ти –
Ти можеш сплести вінок
Для інших у цім житті!

* * *

Такі сумні й нещасні оченята,
Коли воно з батьками без батьків!
Здіймаються до бога рученята –
Надія й біль у погляді німім...

За що, за що? - його карає доля?
Чия земна і не земна вина,
У тім що розум тоне в алкоголі
І що людського більше в них нема...

То не хвороба знівечила душі,
І наперед ніхто із них не знав,
Що крок фатальний їх зробити змусить...
Шлях в небуття з них кожен сам обрав...

Воно ж ні в чім, ні в чім не винувате!
Воно ж таке безсиле і мале –
Рятуйте люди, дайте шанс останній,
Нехай людина між людей зросте!

* * *

Дороги і зорі, і долі в імлі,
Все звично й трагічно на рідній землі...
А там між зірками ні вітру, ні хмар,
Там крила спаливши, вниз падав Ікар...
Там коло за колом світила-вінки,
Там сфери небесні живі й гомінкі.
Супутники вічності зло і добро,
Щось тільки погасло, щось тільки зійшло...
І в тому єднанні безмежність і мить,
Той шлях, що у вічність предвічну лежить.
Все звично й чудово на нашій землі:
Дороги і зорі, і долі в імлі...

* * *

Стань і Богу помолись!
Помолись і попроси:
Боже людям відпусти
Їх гріхи, борги й прости!
Хліба дай їм! Дай води,
Долі дай! Не дай упасти –
Найстрашнішої біди –
Загубить себе, пропасти...
Сили дай все-все любити!
Не промучиться – прожить!
За пройдешнім не жаліть,
Що призначено – здійснить!

* * *

Пошук Сонця, пошук вітру,
Пошук хвилі і грози,
Пошук посмішки довіри
І щасливої сльози!
Боже дай нам всім натхнення
І екстазу для душі,
Щоб лились пісні в безмежжя
Крізь простори і часи!
Щоби знову заспівала
Україна, як колись!
Колискова залунала,
Дзвони небом полились!
Щоб нам Сонечко сіяло,
В душі падали зірки!
Щоби ми себе згадали,
Щоб себе в собі знайшли!

* * *

Поки Земля ще крутиться –
Боже кожному дай
Те, чим свідомість мучиться,
В чому шукає рай!
Розуму дай розумному,
Грошей багатому,
Вдосталь напиться спраглому,
Справи навек зятятому!
Волі подай невільному,
Учню – Учителя!
Жертви Вогню всесильному,
Жертві – Спасителя!
Кожному дай, що хочеться,
Те, за чим серце скучило –
Лиш би воно не плакало,
Лиш би воно не мучилось...

* * *

Проти вітру, чи за вітром,
В час призначений тобі –
Відлетить душа у Вирій,
Знає Бог один куди...
Необмежена роками,
Нагулявшись досхочу,
Помандрує між зірками
В світ, де Прадід Корочун!
А коли набридне жити
Без журби і без турбот –
Прилетить людей учити
Плакать і радіти знов!..

* * *

Сокира будує для когось палац,
І теше для когось хрест..
А що кому вийде: сума чи калач? –
Те визначить божий перст...
Одні майстри і тюрма одна,
І задум один, і храм!
Бери сокиру, прийшла пора –
Свій храм побудуєш сам!

* * *

Скільки листя і золота
Осінь розсипала...
Скільки ж долі по світу
З горем і злиднями!...
Кожен живе надією,
Може і збудеться:
Жне, що з весни посіяно –
Стерпиться...злюбиться?...

* * *

Все по колу, все по колу,
Де початок, де кінець?
Все Його доступно зору –
Він Тиара і Вінець!
Стихне сміх і стихнуть кроки,
Все замре і все засне –
Бачить Він недрімним оком
Все земне і неземне!
Він і Задум, і Опора,
Він і Сіяч, і Орач
Він і в радість, Він і в горі
Він Суддя, і Він Палач.
Ми живем, допоки любим,
Бо Він в кожному із нас!
В ньому Все, що є і буде,
Він над всім!

Він Простір-Час!

Він присутній, де відсутній!
І відсутній там, де є!
Все, що є; і все, що сутнє –
Все живе і все святе!

* * *

Щоб там не було,
Скільки б не втрачав –
Треба просто жити,
Мріяти, любити,
Бо у світі тім,
Скільки б не надбав,
Нічого втрачать,
Нічого ділить!
Свічку запали,
Пращурів згадай,
Хліба дай голодному,
Спраглому води!
Щоб там не було –
Завжди пам'ятай:
Ти прийшов сюди,
Щоб себе згадать,
Щоб себе знайти!

* * *

Свій берег кинули колись –
Нам інший довго марився...
Своє не живши, прожили,
Що ж нам в кінці залишилося?
В чужім краю – усе чуже,
Тут слово серце не зігріє,
Тут вітер хмар не прожене,
Бо вітер тут не рідний віє!
Чужим богам хвалу несе,
Чужі думки й пісні між нами!
І з кожним кроком, з кожним днем,
Себе й свій берег забуваєм...

* * *

Все так просто і не просто
В вирі днів, речей, дрібниць –
Нас обсіли, як короста,
Безліч справ, турбот, дурниць!..
Розумієш? – розумію...
Справ твоїх сміття – сліди...
Слів і дій... Дощі все змиють...
День за днем біжиш.., куди?!
Якось все виходить боком –
Не життя, а маяття:
Осягаєш крок за кроком
Сенс Небес і сенс буття...
Щось значне зробити хочеш,
Бути мудрим і святим!
Та все робиш знов за гроші,
Поміж іншим, поміж тим...
Все так просто і не просто –
Як дійти до перемін?
Як напитись волі вдосталь?
Як піднятися з колін?..

* * *

За перехрестям долъ,
За перехрестям днів
Інша чекає роль,
Нових мелодій гімн!
За перехрестям знань,
За перехрестям спроб –
Сонцем у небі стань
Людям світити щоб!

* * *

Не гріши на долю:
Плакати дарма –
Не шукай у полі,
Чого там нема!
Глянь, як з ранку, зранечку,
Після зливи-дощичу,
За туман-туманами
Сходить, сходить сонечко!..
Новий день засвітиться,
Ніч – вона розсіється,
Двері в світ відкривються
Серденько зігріється.

* * *

Що в житті ти встиг?
Доброго зробив?
Ні дітей, ні книг,
Ані мудрих слів...
Не садив садів,
В небо не летів,
Лише спав і їв,
Лиш себе любив...
Спробуй зупинись,
Подивись в літа:
Що ти залишив
Там окрім сміття?
Порожнеча днів,
Марність слів і справ,
Жив чи то не жив?
Був чи існував?
Вже не п'ятдесят,
Хоча ще й не сто...
Хто води подасть?
Стулить очі хто?

* * *

Боже, де Ти?! Боже, де Ти?!
Гинуть діти-пташенята!..
Чом мовчиш Ти?! Це ж твій Всесвіт,
Доля їх – недоля клята!..
Як та птаха полетіла
На край світу, в прірву долі...
І від відчаю зомліла
Мати, впавши серед болю...

* * *

Себе зрікаючись і долі
Ми позбуваємось пільми!..
Ми вільні будемо в неволі,
Але то будемо не ми...
Ми дійсно можемо повернутись,
Та де той шлях до вороття?
Поміж людьми і сенс, і сутність
Земного дієства і буття!..

* * *

Багато званих, хто не озветься,
Не відгукнеться, пройде промовчить...
Їм не дано ні гідності, ні честі:
Мета життя для них "як люди жить" ...
Та в тім житті нелюдського тканина,
В тім животінні вибраних нема...
Де спить душа – немає воскресіння,
Для справ святих їх Бог не вибира!

* * *

Ще новий день по літньому рясніє,
Та вже осінній спів дощі ведуть...
Що жать пора – уже не пересієш,
Що відбулось – того не повернуть...
Пора збирає посіяне весною,
Пора орать, пора пересівать,
Пора вертатъ все зібране тобою,
Своє майбутнє в дітях будувать!

* * *

Колись ти був, як лезо у сокири!
Та нині все не так, як там було...
Весь обшир твій чотири на чотири
І обрій твій – змертвіле серця скло...
Не ворухнеться думка про небесне,
Не побіжить у розпачі сльоза,
Не завирує дивне і безмежне,
Не забринить у радості душа...
Та може статись сонечко пригріє,
Жива вода майбутнє окропить,
Нових мелодій дивосвіт повіє,
Душа воскресне! Знову будеш жить!

* * *

В димарі скавчить і вие
Білогрива самота,
Білий морок снігом сіє,
Все навколо заміта...
Біло-сіре все, все стерте,
Сіро-біле без коша,..
Під заметами планета,
Під заметами душа.
Жде сама чого не знає,
Жде – навколо пустота
А вона чогось шукає
А вона мене пита:
Де межа надій і віри,
Добрих справ і каяття?..
Білий морок снігом сіє
Замітає... Заміта...

* * *

Крізь безодню часу очі
В нас вдивляються з півтьми:
Змії вічності і ночі –
В наші душі і думки...
Що вони від нас чекають
Між зірок і між небес?,
Чи за нами наглядають?,
Чи несуть свій древній Хрест?
Може їх долає спрага
Знань, емоцій, чистоти?
І вони, як боги, прагнуть
Сенс у Всесвіті знайти?!
Тільки очі, чорні очі,
Знов вдивляються з півтьми,
Змії вічності і ночі –
В наші душі і думки...

* * *

Благословен, хто дбає про Вітчизну,
Її майбутнє, славне, осяйне!
Той, хто віддасть себе за Україну,
За отчий дім, за поле золоте!

Благословен той буде, хто навіки
Творцем нової України став,
Хто не чекав допоки скреснуть ріки,
А сам змертвіле і гниле ламав!

Благословен, хто в пошуку і вірі
Побудом все своє життя живе!
І хто всьому, в усьому знає міру,
Хто іншим Шлях в майбутнє прокладе!

Благословен, хто в мить тяжку не зрадить,
Хто з вами поруч в щасті і в біді!
Кого земні скарби повік не зваблять,
Той, хто живе для інших на Землі!

Благословен, хто клятву не порушить,
Хто йде шляхом служіння і добра,
Хто очищає тіло, слово, душу,
Хто світить всім, горить і не згора!

Благословен, хто учиться до віку,
Хто Всесвіт серцем Бога осягав!
Хто інших звав без користі, без ліку,
Хто не зламався, вірив і страждав!

Благословен, хто власну має волю,
Хто чесним був, хто рідних шанував,
Хто сам свою творив, як зодчий, долю
Себе в собі щомиті будував!

Хто не чекав в житті на Божу милість,
А до мети невпинно, вперто йшов!
Хто сам себе, принизивши возвисив,
Згубив себе і сам себе знайшов!

Благословен хай буде той, хто Слово
Не марнував і інших не карав,
Хто прагне жити в Світі і Любові,
Хто Горній Шлях на все життя обрав!

* * *

Із вічності Сонце!
Із вічності я!
Із вічності пісня
І доля моя!

Із вічності пряжу
Всевишній пряде,
Будує, руйнує,
Зшиває і рве!

Ми з часу приходим,
Ми в час ідемо,
Були ми і будем,
Де нас не було...

Ми сієм, нас сіють
В безмежності літ!
Ми вічності сім'я,
Незмінне, як світ...

* * *

У темну зимову ніч
Через поля і доли
Вітер летів навстріч,
гнав перекоти – поле

І все замело кругом,
І все кругом біле-біле...,
Немов би зустрівся
З дитинства сном
Крізь лютий сміх заметілі...

Там довгі коси білих грив
Все бігли мені навстріч,
А я до тебе дитинство спішив
У темну зимову ніч...

* * *

Чи згубили, чи забули,
Де свідомості межа:
Переоране минуле,
Переорана душа...
І століття за століттям
Лихоліття в цім раю,
Жнуть чужинці душі-світи,
Залишаючи стерню...
Ділять всіх на схід і захід,
На бендер і москалів,
І ростять з нас пройди-зайди
На безпам'ятстві рабів.
Та недовго в Україні
Іновірцям панувать –
Вже зростає і мужніє
Богатирська духу стать!

* * *

Той, хто у спогадах живе,
Той, хто в минулому – минає!
Він не потрібен. Про все те
Його в майбутньому не має!
Іди за грані осяйні,
Будуй майбутнє і відтворюй
Себе в собі! Крокуй в світи
І будеш доки будуть зорі!

* * *

Люлі-люлі моя дитино,
Гойда-гойда шляхи-дороги...
Люби сину свою країну –
В Україні твої пороги!
Не хились, не клянись, не скигли,
А навчайся творить світи!
Щоб всі бачили – ти навіки,
Щоб всі знали, що русич ти!

ГІМН СВАРОГУ

Поверта Сварог
Часу Колесо!
Мати Сва співа
Віщим голосом,
Що приходить час –
Час жертвності!,
Бути до борні
Нам в готовності!
Що настав той день –
Ми прокинулись,
На шляху батьків
Не зупинимось!
В Піднебесся! Під!
Здійма Крила Рід!
Із Небес Дніпра
Сяє Роду Стра!
Через Вирій днів,
Через буй вітрів
І Трисила лет
В нескінченість літ
Кличе Орій нас,
Чути Божа глас,
І Тараса зве
Заповіт!
Як один – усі
Даємо Русі
Клятву вірності,
Клятву гідності!
Шлях торують нам
Дзвони дійсності!

Духу руського –
Світло вічності!
Нам дано знайти
Все, що втрачено!
Зрозуміть дано
Ще не бачене!
П'ятим виміром
Свято віримо
В передбачене,
Нам призначене!
Ми до Дольного,
Ми до Горнього,
Ми до Вишнього
Підемо по Землі!
В світлі й радості
З знаком святості
Роду Сваргою
На чолі!
Вже зійшла Зоря
Над зірницями –
Нам кувать пора
Волю крищею!
Бо орійці ми!
Бо слов'яни ми!
Ми є русичі –
Духу лицарі!

* * *

Моєї долі вісниця –
Сія з Гори Зоря
Містичним сяйвом Місяця
В небесний вир Дніпра.
Зоря надії світиться,
І кличе, і веде
Через пороги вічності
Туди в безмежжя, де
Все зникне і зостанеться ,
Де світло і пітьма ,
Й нема тому початку,
Кінця тому нема ...
Нема нічого іншого,
Як Даний Шлях і Рух,
Від здійснення до здійснення,
Де Вишній сяє Дух!

* * *

Вершники мчать зі славою
Понад світами Вишнього,
Вісники Шляху Даного,
Духу Предвічного!
У Слові , у Світлі , в Звукові,
У силі тяжіння, в міцності,
Чудо творіння думкою-
Твориться Дійсність у Вічності!
Кожна безмежність обмежена
В світі взаємозалежному,
Мчать над світами Вершники
В даності не завершеній!
Вишнього променю сутності,
Дерева вічного гілочки,
У волі своїй , і в скутості
Дарять надії зірочку!
Чорне і біле в єдності –
Грішне воно й святе,
Вершники мчаться Всесвітом
Тим, що немає, й є!..

* * *

Проростаємо корінням,
Розростаємось гіллям –
Ми єдині в Україні,
Будувать майбутнє нам!

Ми покликані, ми звані
Сенс буття знайти в житті!
Перші ми і ми останні,
Першим нам іти в світі!

В справах наших, в наших дітях,
В тім, що в часі проросте –
Хто в пільмі, а хто у світлі
Розбудовуєм себе!

* * *

Сидить на ганку Всесвіту старого
Бог, сивий Бог., і люди біля Нього...

Всьому свій час: родитись, жить, вмирать,
Ходить, любить, поміж зірок літять.

Старіє все, все сходить нанівець:
Початок є і є всьому кінець.

Їх час прийшов, нові зростуть світи,
Новим Богам у Всесвіті іти!

...А Бог старий нові кладе латки,
Зшиває світ, що рветься на шматки...

* * *

Я повернусь сюди –
В забутий Богом край,
Де бігав я малим,
Де з Сонцем в жмурки грав.
Де вперше Хтось з Небес
Мені сказав: іди!
Ти пройдеш через все.
Цей світ пізнаєш ти!
Не вибирать тобі –
Тобі призначено
Не знайдене знайти,
Відкрити небачене!
Тобі уже дано
Учитись і учити
Часу веретено,
Майбутнього ключі!
Ти в даність маєш вірити,
Що лине від зірок
І серця сьомим виміром
Зробить наступний крок!
Нехай душа літа –
Неси розп'яття хрест,
Відкрий очей врата ,
Щоб твій народ воскрес...

* * *

І вниз з Небес, летіти вниз
У світ людей, де пекло скрізь
І рай , в якого ти так біжиш,
Щоб осягнуть небесну вись!
Щоб там пізнати добро і зло
І кривди сміх, і правди знак,
І біль, і спрагу, і тепло
Людських сердець, кохання смак!
Щоб все узнати, пережить;
Щоб знати як плачуть , що болить!..
І лише знизу, впавши вниз,
Злетіти у небесну вись!

* * *

А він літав – не долітав,
А він співав – не доспівав,
А він не думав – не гадав,
Що Вирій там, де не чекав...
Що міг зробить – не зміг, не встиг,
Бо вірив: буде жить і жить...
Та на Землі впав оберіг
І скам'яніла в часі мить.

* * *

Трава засохла, лист зліта...
І сивина між зорями...
Шляхи життя, твого життя ,
Заносить пил історії...
І не збагнуть:навіщо те,
Що відбулось, і що забулось,
Що з того вічне і святе,
А що вітрами в вічність здуло!

* * *

І сталось так – вони пішли
За обрій днів, за межі снів...
У самоті стоять лани,
А у синів нема батьків...
Де друзі, де? Де вороги?
І хто у тому винуватий,
Що в вирій разом відійшли
І ті , і інші в час триклятий...

* * *

Люди ходять. зазирають:
Хто у пекло, хто у рай;
Щось на себе приміряють,
Щось для себе вибирають,
Щось шукають...тільки що?
Біля пекла, біля раю,
Та ні в пеклі, ні в раю...
Вони ходять і питають,
Що кого і де чекає?
І живуть вони нащо?
Їм того ніхто не скаже,
І ніхто не розповість...,
Доки час їх не настане
Й шлях не ляже в інший світ...

* * *

Не заблукай, не забувай,
Додому сину завітай!
Зайди у дім, до столу сядь,
Перебери дитинства гладь!
Рушник надії розстели,
Налий холодної води,
Окраєць хліба відламай,
Черствий дитинства рай згадай!...

* * *

Шляхи пройдешні час злама,
Скрізь сніговій
 без силуетів,
Нема кордонів, меж нема –
Скрізь салілама!
 і безмежність...
Втрачає контури життя,
Ілюзій цвинтар в безпросвітті...
Пустеля доль така пуста,
Як майже все у цьому світі...

* * *

Свій хрест крізь час ми несемо,
Ми сієм долю зернами!
Ідуть усі, і ми йдемо,
Сліди зникають в темряві...

Карбуєм кроки і слова,
Життя карбуєм славою!..
І поки ще душа жива
Ми тризну тричі справимо!

* * *

Коли вас зустріне, підхопить журба,
Коли самота на одинці –
Калина лікує, лікує верба,
Лікує глибока криниця!..

Чим глибша криниця – чистіша вода,
Чистіші думки і бажання,
Розвіється сум, і покине журба
В ту мить, як засяє кохання!

* * *

Крізь білий простір в білу ніч,
Через безпам'ятство сторіч
Зове і кличе неясить,
Когось шукає кожну мить...
Поміж небес, поміж зірок
То замовчить, то залютує –
Шукає в безвісті зв'язок,
зв'язок, якого не існує...

* * *

Наливши золота по вінця,
Заполонивши світ в блакить,
Кує вінчальні осінь кільця,
Вінки дарує – будем жить!

* * *

Яке то свято – посмішка дитяча!
Яка краса в допитливих очах!
Щасливий той, хто розуміє, бачить
Майбутнє наше в зоряних серцях!

* * *

Скільки не бий поклони –
Не замолить гріхи,
Не відмінить прокльони,
І не простить брехні!..
Вічним безслав'ям і славою
Не поділить, що знайдено –
Судді між Богом і владою
Судять людей неправдою...
Все що було, що маємо –
Все суєта суєт,
В скло безнадії вкраплене
Нове падіння і злет!
І скільки прохати не будеш ти
Бога: прости, подай!..
Що заслужив – те збудеться,
Грішне не пустять в рай.
То ж не проси, а виконай! –
Маєш своє пройти!
Маєш дійти до вишнього,
Маєш себе знайти!..

* * *

В марнотратстві слів і днів.
мрій мереживі,
В пустоті думок і дій,
і в їх тисняві,
Поза межами буття,
скутий межами,
Ти існуєш, не живеш,
кажеш: вірую!
Міражі скарбів земних-
злидні-злиднями!..
Лізеш вгору, що є сил
понад прірвою,
І як міриш іншим ти,
давиш силою,
Воздадуть тобі за все
тою ж мірою!
Маєш наслідки причин –
в недоречності,
Ти шукаєш долі шлях –
в недоцільності,
Та загубиться життя –
у безмежності,
В порожнечі слів і дій –
в рамках вічності!

* * *

Нема початку
в хаосі й кінця,
В нім свій порядок
і свої закони:
Без помилок
не пояснить життя,
І як з мутацій
виникає слово...

В яким законі
сказано про те,
Хто нас веде?
Хто програмує долю?
І чи зосталось
в ній хоч щось людське?
Чи сто відсотків
в нас кармічна воля?!

Все, що існує,
все, що тільки є –
То течія
свободи й несвободи,
І береги
буття і небуття,
Де є місця
для вибору і броду...

* * *

Протистояння шлях,
Пристосування шлях...
Є два шляхи в моменти рівноваги:
Є віри знак
І є зневіри страх,
І до життя невиразима спрага!

І кожний вибира,
І кожний обира,
Що в цім житті кого і в чому звабить,
Шляхи, в яких
Тяжіння до добра,
Чи існування, користі і зради...

* * *

До ангела звернись,
У біса попитай:
Що буде на землі? І там на небесах?
Подумай, зваж на все
І рішення приймай,
Бо доля і недоля
Землі в твоїх руках!

І щоб там не було,
Чий б не чув слова,
Не поспішай судить
І пам'ятай завжди:
Що у тобі сам Бог
І поряд Сатана!
А ти дитя Землі,
І що людина ти!

Вихори, вири,
 надія і страх,
Мандри, меандри
 в думках, почуттях...,
Колесо долі,
 життя течія,
Де в ньому ти?
 І навіщо в нім я?
Чом не відкриє нам очі на те
Бог, чиї діти
 були ми і є?
Чом поєдналось
 в нас грішне й святе?
І що другорядне,
 а що головне?...

* * *

Страшніш війни,
Страшніш голодомору,
Страшніш стихій
І негараздів всіх,
Часи, коли живі гниють народи,
Коли розтління
І розпуста скрізь...

І це сприймається
Як явище звичайне,
І чим брудніше –
Тим крутіше все...
Все нині супер –
Те, що аморально,
Те що до прірви
Нині нас несе...

І хто зупинить
Те, що безупинне,
І прийде хто
Збирать і лікувать?
Не кидай Боже
Неньку Україну
На призволяще-
Гнить і помирать...

* * *

Коли все навколо втрачає свій образ
І падають зтрюхлі церкви й образи,
Тоді обереги безсилі в дорозі.
І бог не врятує, проси – не проси...
Тож як перемін вітер дивний повіє
І райдуга встане на весь білий світ,
Броню одягайте із світла і мрії,
І в світлі зростаєте! І в світло ідїть!

* * *

Летять ключі...
І тужно, і журливо
Зовуть з собою в вирій, в далечінь...
А я стою, злетіти ввись безсилий,
Один під небом
І в думках один...

А в них надії
Й мрії лише тіні,
Де клять туман
І слів дорожній пил...
Знесуть останній лист вітри осінні
І, заблукавши, виб'ються із сил...

* * *

Шляхи життя лягли хрестообразно,
І кожен шлях – за обрій, за межу,
І крок по них – як долі меч невчасний?
А може меч давно зітлів в іржу?

Як зрозуміти в чім твоя Авеста?!
Як вибрати те, чого не знаєш сам?!
В той час, коли стоїш на перехресті
Й ніхто не знає, що чекає там...

* * *

Там між зірок,
За межами Землі,
Червоним оком
бог війни чекає,
Щоб підросли
нові вовки й орли,
Що хочуть крові
І її шукають...
Далеко він
допоки між людьми
Людські стосунки
і не вовча влада,
Та лише хтось
змахне мечем війни-
Він тут, як тут,
і розум не зарадить...
І доки не наситяться орли,
Не переділять
Вовчі зграї доли –
До Марсу йтимуть
душ людських полки,
Заради грошей, слави і престолів...

* * *

Сконцентрується розум у слові,
Особистості змінить стан..,
І закінчивши справу – знову
Він розсіється, як туман...
Та побачимо інші плани,
Нас покличе нова мета!
І вона новим Сонцем стане,
Поведе по нових світах!

* * *

Що може бути краще за життя,
Де все відходить і приходить знову,
Де по весні буя, цвіте земля,
А восени барвінок колосковий?!

І пада зерня в землю до весни,
І сонця там в зимовім сні чекає,
І скрізь, де сяють весняні зірки,
Нове життя й нові світи зростають!

* * *

Яким страшним оралом по тобі
Пройшлось життя?
І де в тім Божа Воля?
Живеш? Існуєш? Сам несеш в собі
Сліди своєї долі і недолі!..

Ти для душі окреслив горизонт,
Сам обирав кому продати душу
І сам прийшов на власний ешафот,
І розплатитись сам за себе мусиш!..

* * *

Там де орано, переорано,
На межі світів, де зійшлись Світи,
Де дозволено, й недозволено
Хочу ти сказав, та чи можеш ти?

Чи достатньо сил, волі й розуму?!
Та чи досить знань?
Чи є віра в те,
Що лежить твій шлях
поміж зорями
Й те, що робиш ти –
добре і святе?

* * *

Осінь..., вирій серце крає,
Вітром лист з дерев зриває,
Час пройшов – його немає...
Не надіюсь , не чекаю ,
Щось знаходжу , щось втрачаю,
Задивившись у вікно....

А там в сивому безмежжі
Стоять хмари, наче вежі! -
Сіють морок і сльоту...
Де ж куди все те поділось?
Що було і що судилось?...
Лине вічність в пустоту...

* * *

Ой задув , подув
Вітер західний...
І приніс, наніс
Чорних – чорних хмар...
Де ж ти був, де був
Боже праведний?!
Чому в морі сліз
Серце палить жар?
Полетів би я,
Все покинув би,
Якби все було,
Як було...
Та тремтить душа –
Не покинути,
Крилонька звело –
Не полинути...

Ой задув , подув
З сходу суховій...
Запекло – спеклось
Втрое, вчетверо...
Чи то я заснув,
Чи регоче змій?
Що було – пройшло,
Не повернеться...

Полетів би я
Понад хмарами,
Попід зорями –
В далечінь!

Всіх простив би я,
Й тих, що зрадили,
Щоб всім порівну
Линув в небі дзвін...

Ой задув, подув
Вітер з півночі,
Душу понесло,
Замело...
Щоби я забув,
Де я жив, де був
І де те весло,
Що мене вело...

Полетів би я,
Змахнув крилами,
Але зламані
Крила ті...
Над землею я
В небі синьому,
Та блука душа
У пільмі...

Ой задув, подув
Вітер полудень!..
Та ніяких змін
Не приніс...
Де я був – забув
Холод з голодом...
Луна, лине дзвін
Там, де був, де ріс...

Полетів би я,
Все покинув би,
Та куди летіть,
Ой куди?
Над Землею я
В небі синьому,
А душа літа,
А душа болить...

* * *

В рядках життя і поміж строф
Знайоме все до болю:
Слов'ян не любить Саваоф,
Сварог дарує долю!

Сварог, як батько, – в кожному з нас,
А наша доля в Бозі;
Ми тілом в Сварзі повсякчас,
Душа – в Сварозі!

* * *

Хоч осінь зимно в душі диха
Й летять у Вирій журавлі,
Не може бути вічним лихо
І запустіння на Землі!..

В краю Дніпра, що Раєм зветься,
Постане Духу Віщий Хрест!
І віщим Словом озоветься,
І віщим стане божий перст!

Настане час і світ побаче,
Як Сонцем сяючим в імлі
У Сварзі Вісник божий скаче
І зорі на його чолі!

* * *

Весняна повінь з розуму нас зводить –
Захопить вмить і душі, і серця!..
І в тій воді ніхто не знає броду,
І тій воді ні краю, ні кінця...

Струмить, біжить, вирує світом вічність,
Все оживає, все буяє скрізь!
І час життя, як кольорова стрічка,
Дзвенить піснями радості і сліз!

Яка в тім велич!, течія нестримна!
Які глибини й сили вишини!
Розкуй думки, весні розкрий обійми,
Іди в полон кохання і весни!

* * *

Вище небес мелодія нестримна,
Дзвенить в душі, гуляє по ланах!
Та звідки в ній така невиразима,
Космічна туга в слові і в піснях?

Звідки така жура за рідним краєм?
І смуток часу в думках кобзарів?
В піснях батьків за втраченим Дунаєм,
За шляхом душ між Лети берегів...
Чи так було? Чи так і має бути?
І чом у мріях тисяч поколінь
Живе надія, спогадами тужить
І кличе нас в космічну далечінь?!

* * *

Володар – час в земній оселі...
Всі наші справи, кожен крок –
Все перетвориться в пустелю,
Де лише вітер і пісок...

Де лиш бархани і бархани,
Як тест останній для душі,
Останній тест випробування
І спалах Духу на межі!..

* * *

Перемін, що настають, віддунням,
Без жалю, без страху й каяття
З рівноваги вибилися гуни,
Задаючи новий ритм буття!
В рух прийшли полярні Світла сили,
І ніхто не зможе зупинить
Чорно-білі Сонця й Тіні крила
Прометея, що в Світі летить!

Бо в нелюдських часу інтервалах
Лине жахом магми з надр імлі
Крок стихії, грізний, небувалий
Перемін на Небі й на Землі!

* * *

Які гріхи в житті своєму маєш?
І в чому неоплатний долі борг?
Не знаєш ти...
Ніхто того не знає,
Що на терези нині кинув Бог...

Що нас чекає?..
Чим все відгукнеться?
Чи залунають нові кольори?
Бо в Світлі Духу раптом, загадково,
На небосхилі вималює Слово
Нові шляхи, видіння і зірки!..

* * *

Проходять дні недоброю ходою...
Пусті діяння
і пусті слова,
Допоки душі чорною водою
Вік двадцять перший
чорно залива...

В космічних справах
ми себе шукаєм
Ми пишем книги,
линем в небеса,
Та все навіщо?
Все свій сенс втрачає,
Якщо народ,
напівживий згаса...

* * *

Прикметник часу,
Дієслово слави...
І хто ти сам,
Як цілісність в житті?
Ситуативно
Сам себе розважиш,
Щоб зникнуть завтра
В снах і забутті...

Помреш, як всі,
І слави дим розтане,
Тебе забудуть
І тебе не стане,
Все піде в прах –
Твоя любов і страх,
Все перетліє
На житті ланах...

Бо твоя велич –
То душі омана,
Бо знаєш сам,
Що ти і лише ти
До світла маєш
Шлях пройти останній,
Щоб досягнути
Світла Висоти!

* * *

По подобі своїй
і по образу
В дітях ліпимо,
творимо ми,
Що найліпшого
в баченні розовім,
Що цінуємо поміж людьми!

Зберігаємо їх ми і кутаєм,
А вони –
як рослини в пітьмі:
Не зростуть
волесильними, мужніми,
Бо вони –
в гіршій копії ми...

Не мішайте ж рости їм,
зростати,
Не долайте за них перепон:
Їх життя, їх здобутки
і втрати
Відзеркалить космічний закон!

* * *

Навколо люд –
живе одною миттю,
Живе, жує –
все мороком покрито...
Ніхто не хоче бачить навіть те,
Що в мить наступну
вітром проросте!
Сліпа гроза,
сліпі у долі очі,
Сліпі думки,
земні і не пророчі...
Сліпі серця
в часи незгод і збочень –
Та жить життям
таким душа не хоче!..

* * *

Усе живе –
 воно живе і смертне:
Пройшла весна
 і літо відійшло,
Останній квіт –
 осінні хризантеми,
Життя згаса,
 немов і не було...

Народе мій, про тебе вже не йдеться:
Твоя домівка сива і пуста...,
Морозний вітер
 сміхом озоветься,
В оселях рідних
 скиглить, завива...

Приходить час –
 зима снігами крутить,
Під свій покров
 взяла Покрова все;
Хвиля життя
 накотиться, відступить,
Та прийде час –
 все знову оживе...

Весна заповнить
 Землю першоцвітом,
Зазеленіє, забуває все!,
І будуть знов
 народжуватись діти,
Пророчим словом
 мій народ зросте!

* * *

Триглав Тристан у Трої підіймає!,
Ра триєдиний сяє в Вишині!,
Вінок вінчальний Тара одягає,
І на Землі-троянди неземні!

Найбільше свято, що одвіку маєм,
Найвищий символ святості в житті-
В зеніті літа Троїцю стрічаєм
І в небі лики Бога золоті!

* * *

Чи то зійшов на кручу лицар?
Чи кінь небесний в борозні?
Чи може сріблом повний Місяць
В Дніпровій бавиться воді?

Все оповила тиша ночі,
Повзе туман з води в гаї,
Русалки козаків лоскочуть,
Любов щебечуть солов'ї!...

Навколо казка! Рай, та й годі!
Навколо пахощі рясні...
І лине вічність небозводом,
І розсипає зорі в сні!...

* * *

Я дарую любов свою Всесвіту,
Усвідомлюю відстані й дні,
Як і всі розумію в безсмертності –
Непотрібність і зайвість її...

Та ніщо не зупинить омріяне,
Не погасить бажання палке! –
Шлях життя свій жертовністю міряти
І любити цей світ над усе!

* * *

Шляхи життя: добро і зло...
Хто йде по них? І хто те знає,
Де перевесло? Де весло?,
Куди йдемо?, Що нас чекає?

Пророків безліч і пророцтв
Від Атлантиди до Грааля,
Безмірно свідків і свідоцтв –
Ось тільки вісників не має...

* * *

Коли усім стає все зрозумілим,
Що вибрати і як у світі жити –
Як серед бурь і пристрастей незмінних
Новий мотив над Світом зазвучить!

Наперекір мелодії стоплинній
Нова в серця пророче заструмить
І неосяжні обрії відтінить,
Покличе нас у зоряну блакить!

Ніхто не зможе їй зламати крила,
Ніхто з богів не зможе зупинить –
В ній неземний відчуєм подих сили,
Жагу життя, творити і любити!

І тема змін враз стане головною,
Час перемін відмінить всі часи,
Засяють лики дивною красою
На перехрестях Неба і Землі!

* * *

Крутяться долями кола Сварожі,
Зірка вечірня на небі сія!
Жити інакше на світі не можу –
Проситься, лине у вічність душа!

Хоч і не все розумію і знаю –
Випити маю я даність сповна!
Все передбачене виконать маю,
Шлях свій земний я пройду до кінця!

* * *

Вінок в вінку,
вінками роки...
Колеса доль,
течуть життя стрічки...
Куди, кого,
коли покличуть зорі?
Кого, куди,
які ведуть стежки?!
Я зупинюсь, я вічність
слухать стану,
Я подивлюсь
крізь час на всі світи!
І на зорі,
прокинувшись до ранку,
Наплюся Сонця,
неба і роси!
Почую те,
що вічне і предвічне,
Відчую дотик
Сварги до душі,
Щоб зрозуміть
навіщо все, навіщо?
Чому стрічками
розплелись вінки!...

* * *

Шукаю я:
хто вибраний, хто званий?
Скільки очей –
та де ті серед них,
Хто піде поряд,
хто над світом стане
Серед сліпих,
байдужих і глухих?!
Голос Небес зове,
гукає, кличе!
Прошу його –
мені допоможи!
Знайти шляхи
туди, де сяє Вишній,
І попре все,
куди нам всім іти!

* * *

Нема пророка...,
і не мудре слово,
Якщо все
від ближніх прозвучить...
Не зрозуміть
його у сенсі новім –
Значне зблизька
не чуть, не розрізнить!..
Лише тоді,
коли в глибинах часу
Воно могутнім
деревом зростає,
Тоді зорею стане і засяє,
Почують всі
пророче слово те!

* * *

Якщо ти вдома- наче на чужині,
Навколо мова і мораль чужа,
То не у хворої людини
Хворіє розум і болить душа!..

І ти в господі власній не господар,
І не визнає тебе твоя рідня...
Панує в хаті злодій-іноходець,
В чужих руках твоїх батьків земля!..

Тобі шепочуть- ти ніщо народе!
Ніякий ти серед народів всіх!
Панує пан, тебе грабує злодій
І то їх право, що для тебе гріх...

Коли ж проснешся люде мій нарешті?
Коли захочеш, зможеш зрозуміть?!,
Що в планетарній, конкурентній
Борні ми скрізь і завжди будем жити?!

Що повсякчас, у всьому білім світі
Іде жорстока, вічна боротьба
За час і простір, за окраєць хліба!
Що друзів в тій борні у нас нема...

* * *

Коли сліди стираються безслідно
І пам'ять швидше мертва, ніж жива ,
Тоді іде сліпий за божевільним ,
Іде крізь морок світла й каяття!...

І чи впаде з очей людей облуда ?
І чи засяє Сонце з вишини ?-
Вола єство: відчуйте Бога люди,
Почуйте Слово і прозріть Шляхи!..

* * *

У ті часи, коли Земля
Сатурна цикл завершила,
Пітьма на Русь ярмом лягла:
Останні стали – першими...
Де розум русів?,
Велич де?
Хто повадир?
І де спокута?
Чому народ за катом йде,
П'є сонця чорного отруту?!
Зміїний шепіт слуха...,
Чом?
І чому вірить іновірцям?
Чужим богам чом б'є чолом?
Себе соромиться!, боїться?
Коли ж наreshті, на весь зріст
Постане Русь?,
Розправить плечі?,
Коли ж засяє на весь світ
Її космічна суть і велич?

* * *

Можливе все, і навіть неможливе,
Бо кожне слово, кожна в світі річ –
Значне усе, вагоме і важливе,
Коли ти в серці з Богом віч на віч!
Збагнути можеш те, що незбагненне,
А у звичайнім – незвичайну суть!,
Щоб досягнути те, що недосяжне,
І невідчутне для других відчуть!
Перебороти те, що непоборне,
Переболіти пережити мить!
І усвідомить чудо в світі бути,
Кохать, страждать і сподіванням жить!
Сприйняти те, що нині несприйнятне,
Невідворотне в часі відвернуть!,
У світі цьому людям світлом стати,
Високим навіть у найнижчій бути!

* * *

Встану рано
До схід сонця,
Стану, Богу помолюсь!
Задивлюсь
У сиву осінь,
До калини доторкнусь...
Закружляло вітролистом,
Засумую ковилем,
На зорі
Криштально чистій
Злечу в небо журавлем!
Закурличу і покличу
Всю рідню, всіх тих, хто свят:
Летить діти в Україну
Серцем неньку обійнять!
Як до мами притуліться,
Сповідайтесь! Знайте те,
Що для Вас найважливіше
Майбуття її святе!

* * *

В космічнім ритмі
світяться зірки,
Зростає розум
в діях осяйних,
Доль наших боги
творять сторінки
І на скрижалях
пишуть золотих!
Всьому свій час!
струмить життя ріка,
Не підганяє
і не доріка,
Тече собі у сонячну блакить,
Радіє, плаче,
любить і болить!
Не треба долю
тринькати, марнувати:
Є часу плин,
життя без вороття!
Не буду я занадто поспішати
І гуму – час
тягнуть не буду я!

* * *

Щоб зі мною сталося!,
щоб воно було? –
Я того не віддаю
і не знаю я,
Коли б з малу – малечку
душу не наповнили
Мамаи колискова,
Світло Кобзаря!
Коли б не торкнулися
серця глибини
Добрі і зажурені
прабатьків пісні!,
Про дідів – козаків,
славу й каяття,
Про давно минуле,
гіркоту життя...
Про діяння лицарів
духу й розуму,
Тих кого ми славимо
і возносимо !
Щоб зі мною сталося –
сам не знаю я,
Як би не Україна,
Світло Кобзаря!

* * *

Від хижого звіра
 добра не чекайте!
Але й не ховайтесь,
 в жаху не тікайте!
Дивіться уважно,
 шануйте, пильнуйте,
Господаря в Домі Земнім -
 не турбуйте!

Все складно в цім світі,
 і все дуже просто:
Не лізьте туди,
 куди вас не запросять!
Життя – воно всюднє!
 і під небозводом
З статутом своїм
 до сусіда не ходять.

Не тільки на нашій планеті
 народи-
Живуть між планетами
 інші істоти!
Життя безголосе,
 й життя вогняне,
Життя воно всюди,
 воно – все що є!

Тож будьте кмітливі
 і будьте уважні!
Себе поважайте,

і будьте на варті!
Ми всі – як усе.
ми – частина складного –
Живого, розумного,
й дуже простого...

* * *

Доле твоя, долечка –
Посивіла, зблідла...
Та не маєш злата
І не маєш срібла...

Залишився смуток...,
Що іще сказати?
В чім твої здобутки?
А у чому втрати?..

Що посіяв доброго,
Славного і вічного?
Плазував і мучився,
Чи мав крила вільнії?
В справах злету розуму
І душі жертвовності
Ми себе возносимо
Все віддавши повністю!

Хоч не маєш злата
І не маєш срібла,
До зірок піднявся ти
На шляху до Світла!

* * *

Ми різні всі
і схожі водночас -
В житті до школи
ходим в перший клас...,
Життя – учитель:
хвалить, доріка
І кожен день
до дошки виклика!..

Хтось прогуляв,
хтось вивчив все на п'ять,
А хто стояв –
залишився стоять...
Той, хто долав,
продовжує долать,
Любить, страждать
і сенс життя шукать...

Серед людей,
думок, бажань – війна!
І вісь душі –
така ж як вісь земна...
Одним дано,
а іншим – хто те зна,
Хто долю нашу творить і лама?..

* * *

В космічнім ритмі світяться зірки,
Зростає розум в думках осяйних,
Доль наших боги творять сторінки
І на скрижалях пишуть золотих!

Всьому свій час! Струмить життя ріка,
Не підганяє і не доріка,
Тече собі у сонячну блакить ,
Радіє, плаче, любить і болить!

Не треба долю тринькати, марнувати:
Є часу плин, життя без вороття!
Не буду я занадто поспішати
І гуму-час тягнуть не буду я!

* * *

Щоб зі мною сталося? Щоб воно було?
Я того не відаю, і не знаю я
Коли б з малу-малечку душу не наповнили
Мамаи колискова, Світло Кобзаря!
Коли б не торкнулися серця глибини
Добрі і зажурені прабатьків пісні
Про дідів-козаків, славу й каяття,
Про давно минуле, гіркоту життя...
Про діяння лицарів духу й розуму
Тих кого ми славимо і возносимо!
Щоб зі мною сталося – сам не знаю я,
Як би не Україна, Світло Кобзаря!

* * *

Нам Кар(м)и закон неписаний,
Одвічний він,
як і світ!

Бо як живемо,
як мислимо,
В кінці всі складаєм звіт!..

Всевишній життя випробовує,
Спокусами де,
де хворобами,
Синцями, скарбами і втратами,
На волі, без волі,
за ґратами...

А ти не піддайся відчаю,
Коли випробовують вічністю!
Та не понад сили – засвідчено:
По цілях, по розуму, здібностях!

* * *

На варті все –
і небо і Земля –
На зламі ночі,
і на зламі дня!...
Одна Землі півкуля гомонить,
Поки друга,
наморена,
мовчить....

Хвиля життя
планетою біжить,
І все любити,
жити все спішити!
Земна у тім
і не земна краса,
І в ній душа
кохається, зроста!..

* * *

У світлі дня
і в сяйві ночі
Бачу шлях свій в далині
Та не можу
і не хочу
Відірватись від Землі
Я покинути не хочу
Рідні хати
і стежки,
Маю бути на сторожі,
На останнім рубежі!

Щоб ніхто не зміг порушить
Доль перебіг,
сенса буття,
Зруйнувати зорі-душі
На межі добра і зла!

* * *

Все що було, що нині є,
Все, що дано нам в чутності,
Проявом Духу є,
Дерева вічного сутністю!

Люди, зірки і атоми-
Все те живе-у дійсності,
Все те розумне в самоті,
В єдинім потоці вічності!

* * *

Мої співвітчизники! –
Ви українці!
Земні і небесні
аратті, трипільці,
Сумери, кімери,
пелазги і антці,
Етруски і руси,
сівери й полянці !
Сини духу Ра,
ви Сварожі обранці,
Ви Одина очі,
ви Божа посланці:
Ідіть заповіданим
Орієм шляхом,
Долайте без сумніву
даність, без страху!
Ні в день, ні в ночі
очам шляху не видно,
Бо Шлях, той що Даний,
майбутнім покритий!
Уважними будьте,
дивіться, пильнуйте
І слухайте Всесвіт,
в готовності будьте!
Мої співвітчизники! –
Ви - українці.
Земні і небесні
посланці космічні!
Ви – першопроходці!
Ви лицарі Волі!
Ви - перші й останні,
Ви – вісники Долі!

* * *

І перший дощ,
і перший грім з небес,
І щастя сльози,
зір іконостас,
І вічність та,
з якої ти воскрес –
Було і буде,
наче в перший раз!
І перший крок,
слів перших таїна,
Скарби життя
і перше почуття! –
Кохання смак!
і знов весна-весна,
Невиразиме
щастя відчуття!
Скрізь вир життя!
Щебечуть солов'ї.
Буя весна,
в піснях цвітуть сади!
Води живої
сповнені дощі –
Весна віднині,
всюди й назажди!

НЕЗНАЙОМКА

На слова вірша О. Блока

В вечірній час, у час призначений,
Видіння чудиться мені –
Дівочий стан, ніким не бачений,
В нічному мариться вікні...

Без попередження, в тумані,
Завжди чарівна і одна,
Вона з'являється незвано,
Сідає поруч у вікна!..

Той незнайомки профіль дивний
В моїй свідомості живе;
Бездонні очі, темні, сині,
Єство заповнюють моє...

І в срібло місяця закутий
Вдивляюсь в ніч, крізь чорну даль...
І бачу рух для всіх нечутний,
Дівочих повіків вуаль...

Нам таїна світів дарована,
В ній срібло Місяця... Чиє?
І я тим сріблом зачарований,
І серце тоне в нім моє...

Все в сні хистке -
 чи жить, чи ворожити ?
 Тут в леті лань
 і стогне тятива...
 Бо мить як рік,
 і рік вмістився в миті,
 А ніч тече, снить долі
 і дива...

* * *

Все рідше знаки і прикмети віщі,
І все частіше в присмерку уста...
Трава безпам'ятства зростає вище,
Ще глибше річка сну і забуття...

І тільки те, що дійсно відбулося,
Те тішить серце, закляття чита:
Сплелось коріння і гілля сплелось –
Свята в них сила і любов свята!..

* * *

Ми дивимось з вами назад і вперед...
Відколи існуєм-шукаєм довкола –
Тут правда говорить вустами легенд
І плаче свобода очима неволі...

Шукаємо долі шляхи і міста,
Від щастя літаєм і мліємо з болю!..
Шукаємо сенс і змістовність життя,
І світла у Сонця, і вітру у полі...

* * *

Біда закрила очі козакам
І ніч закрила світ над головами...
Земля, як мати, мліла з болю там,
Ламала руки з горя над синами...

Молилась небу, сонцю і вітрам,
Плачем дощів біль серця гамувала...
І дике Поле дичавіло там,
І розбрідалось поле бур'янами...

Життя ріка –
я думав: назавжди!
Та глянув якось
і душа зомліла:
Життя текло,
мов річка без води,
Ріка давно зміліла, замулилась...
І відтоді шукаю джерело,
Щоб втамувати спрагу,
щоб напиться!
Щоб не зів'яло серце, щоб знайшло
Води живої сонячну криницю!

* * *

Усе отут моє і не моє...
Як ластівки у небі наші мрії –
У них є дім, і крила у них є,
А ми питаєм: де наш з вами вирій ?

Над перехрестям Місяць зупинивсь
І молиться за нас під небесами !
А ми йдемо... Чи дійдемо колись
Туди, де народилися ми з вами?!

* * *

В продажі талантів
На ярмарку доль –
Яку тобі грати
В майбутньому роль ?
Кому продаєшся ?
Купуєш кого ?
Від кого тікаєш ?
Шукаєш чого ?

Тут боги торгують,
Тут всякий товар:
І оптом і в роздріб –
Базар є базар...
Тут душі на продаж?
Небесні й Земні,
Таланти дешеві
І ті, що в ціні!

Багатий бог може,
Що хоче робить:
Свідомість розширить
І душі солить!..
А бідному в бідності
Діять і жить –
На пару таланів
Талант не купить!..

Тож ти чоловіче
Не йди на базар:
Ти Божа Людина,

Ти Бог – не товар!
Нікого не треба
Тобі купувать,
Але і себе
Не давай продавать!

* * *

Гримлять засови заржавілих брам:
Час випускати старих рабів на волю!
Та де ж вони? Вони лишились там
Вік доживають у рабстві, у неволі!

Незнаний волі світ лякає їх,
Нове для них страшніше за неволю!
Вони готові винищити тих,
Хто добував для них жадану волю!

Тож закривайте двері клятих брам,
Де посивілі душі доживають...
Спішіть на поміч юним зірочкам –
Хай хоч вони людьми нарешті стануть!

* * *

По всій планеті
в дзвонах звонарів,
На хвилях всіх,
в законах паперових,
Скрізь чути: воля! –
у потоках слів,
Ви кольорові
серед кольорових...
В словах нечесних,
надто голосних,
Того не чути,
що вслухатись змусить –
Кайдани збиті
з ніг і рук людських,
Та ще страшніші
в розумі і в душах!..

* * *

Як диво дивне,
 просто, без прикрас
На зміну часу прийде інший час,
Сузір'я змінить...,
 зміняться віки,
Нові закони
 висвітлять зірки!..

У часі все зростає до небес,
Життя вирує
 без кінця, без меж!..
І водночас: з зорі і до зорі
Руйнує час мораль і вівтарі...

Що розцвіло –
 те завтра відцвіте,
Що юне зараз –
 постаріє те...
Та хто чекає, чує,
 той прозрів –
Той бачить в часі рух нових світів!..

* * *

На них сутани і хрести,
На них шкірянки і погони!,
Та не добро у них святе,
А гроші, пузо і корони...

Масони то, каменярі,
Сатурна чорного порода,
Женуть людей в багно з Гори
Під гаслом рівності й свободи...

Звідкіль чума на вісь земну?
І як короста – душі - злидні...,
Хто перший ту почав війну,
Не оголошену донині?
Врятує хто? Спокута де?
Чому од віку і до віку
Хтось на налігачі веде
Люд безсловесний і безликий?..

Де порятунок? Захист де?
Хто двері тюрем-душ відчинить?!
Хто пересіє поле те?,
Закляття хто богів відмінить?

* * *

Незмінне все і плинне водночас...,
Все набуває сенс і все його втрачає...
Ось є воно і вже іде від нас,
Проходить все, все в безвісті зникає...
Всі форми є й нема, наповнить форму суть,
Життя вдихне в них Вишній Дух натовість,
Свідомість вмить сягне у абсолют,
Де в формі рух, а в русі нерухомість...
В однім єдинім різні полюси,
В одному всьому завжди протилежність!
І в кожному часі вже усі часи,
І в кожній речі боротьба і єдність!..
І заперечить цю наступна мить,
І те, що плюс, – вже завтра буде мінус!
Хто засівав той має і скосить,
Тому й іти у небуття, і в вічність!...

* * *

Ми славим тих, хто на верстатах світла
Тканину світу в вічності пряде!,
Тих перед ким у часі смерть безсила,
Хто сам любов, і нас в любов веде!
Зігрітий світ любові даром вічним,
Любов вінчує справи і слова,
Любов сія, чарує світлом дивним,
І яскравіше світла не бува!
Всі кольори – ніщо, коли засяє
Світ кольоровий дивної краси,
Любові світ, де без кінця і краю
Життю буять, зростати і цвісти!

* * *

Той хто все міг, всього в житті надбав
І жив як бог у почестях і славі,
За мить якусь утратив все, що мав,
З вершин захмарних падав, падав, падав...
І враз забуті перемоги всі,
І в мить одну відчуженість і зрада:
Нема нікого – бог у самоті!,
Всім не потрібний, всюди на заваді...
Тож пам'ятай: чим більше можеш ти
І чим значніші гроші, сила, влада,
Тим більше коло тебе буде тих,
Хто в мить одну тебе продасть і зрадить...

* * *

В безодні чорній срібних зір пісок
І ніч нечутно з нами розмовляє...
Ми в темряві наступний робим крок
І що чекає нас того не знаєм...
Ми серед ночі, муром ніч лягла,
Ми ні про що у Бога не питаєм,
Земний рай маєм з часом пережить,
Борги свої у пекло повертаєм...
Лише тоді ми осягнем хто ми,
Коли прозріння час очей торкнеться
І одкровення сонцем у півтмі
Осяє душі наші з Піднебесся!

* * *

Як часто буває солодке гірким,
Страшним і болючим наступне похмілля:
Ми всі живемо в забобонах людських,
В тенетах реклам – насолод божевілля!..
Не знає ніхто майбуття наперед,
Йдемо, як і всі, за меандрами долі,
Свідомість говорить вустами легенд
І плаче свобода очима неволі...
І хто те зупинить і змінить все те?
Хто зможе звільнити людей із неволі?
Хто сенс їх буття з під зірок осягне?
І хто поведе їх меандрами долі?

* * *

Не хочеться вірити, а серце болить:
Нехай воно бачить і слуха,
Як осінь по душах народу струмить,
Як гасить останні зусилля до руху...
Понад Україною осені плин...
Він душі розгубить і згасить віконця,
Бо часу безрадісний крутиться млин
В промінні низького, холодного сонця...
По вулицях міст і майданами сіл
Гуляють вітри безнадій, безпритулля,
І плачуть сичі – місток тріснув навпіл
Між завтрашнім днем і козацьким минулим...
Хто ж нові збудує шляхи і мости?!
Засіє серця і лани Батьківщини?
Кому в цьому краї зростать і цвісти? –
В краю без сім'ї, без дітей і родини?..
Ну що мені треба у цьому житті ?
Ну що не дає мені спати?
Чому я не можу спокою знайти?
Чого Небесами забутим чекати?

* * *

Як вік людський – життя, що день
Богів у вимірі космічнім!..
Була Енанна, був Полель,
І кожен вірив в вищу вічність!
Та все проходить і їх час
Пробив у звонах світанкових...
Пройшов, пропав – все без прикрас
У снах пройдешніх, кольорових...
Енанна в забутті давно,
Полеля теж не пам'ятають,
Їх не згада ніде й ніхто,
Сторінки інших книг читають...
Ніхто з живих не знає їх,
І не хвилює це нікого:
Приходить час інших святих,
І новий Бог міня старого...

Я колисковий чую спів
Свого дитинства серед ночі,
Де вітер виє поміж слів
І в димарі скавчить, регоче...
То під вікном загомонить,
То засвистить, то загугука,
То враз затихне, замовчить,
То знов у вікна й двері грюка...
У безпросвітті ніч, зима:
Співає матінка з любов'ю –
І Мати Божа в образах,
І гріє серце колискова!

* * *

Вже обручки на руках – клятва вірності!
І кохання дві зорі – символ вічності!
Поєдналися серця і свідомості
В колообігу життя, в загадковості...

Таїна і диво те – нерозгадані,
Перевеслом долі двох в одну зв'язані!
У гармонії вінка – сенс повернення,
Непорушне те, як час – час затвердження!

* * *

Ми від Ворскли до Сожу,
Сіверяни у Світлі!
Серця сяють – ми можем,
Ми Всевишнього діти!
Ми від Дону до Ворскли,
Ми коліна від Руса,
До Кубані ми носим
Славу віщого Буса!
Ми хорвати-горвати
По Карпатах ми стали
По Дністру і в Підляшчі
Нас русинами звали!
Ми древляни від Древи,
Ми на Прип'яті всюди
Ми не склави-словени
Ми не нелюди-люди!:
Батьківщина одвічна,
Березінь наддніпрянська,
Наша мати Кровинка,
Біла Русь наша казка!
По Дніпру за пороги
Летять душі крилаті,
Ми живемо під Богом
І Полева нам мати!
А всі разом від Слави
І від Богумира:
Три сестри і два брати,
А разом Україна!

* * *

Той, хто все завжди мав,
Той, кажуть, не дурак,
Бо безсоромно крав,
Дури́в і смакував...,
Бо пив, палив і спав,
Прожив, як кіт, життя,
Свій час не марнував
І завжди працював,
Як фабрика сміття!..

То не життя – дурман,
Поми́їв – океан,
Скрізь гори по землі
Недопалків, пляшок,
Недоїдків, кісток...
І все, що залишив,
Як пам'ять по собі,
Пустелю за собою,
Безпам'ятство душі!..

Чи зрозуміє – годі...,
Що втратив – не знайти,
Бо в тім розбиті долі
І спалені мости...
Надтріснутий, як дзвони,
Весь в примітиві дій,
Стоїть, мов на долоні,
Фальшивий і пустий...

* * *

Зміни стали на разі відчутними,
Зорі сяють небесні, ясні –
Ми стежками йдемо позабутими,
Ми співаємо Січі пісні!

Стали слово і думка, як леза!
Вир душі у світи нас несе –
Ми йдемо заповітною стежкою,
Нас майбутнє зове осяйне!

Ми метою єдиною зв'язані,
Нам запалюють зорі земні –
Ми нащадки Русі, ми посвячені,
Ми космічні й земні вчителі!

* * *

Літа линуть без упину,
Сивіють як поле...,
Заблукали поміж ними
Доля і недоля...

Гонить їх і крутить вітер,...
Ні – не зупиниться,...
Бо не має їм у світі
За що зачепиться!...

Літа минуть без упину,
В безмежність дорога...
Навіть боги не зупинять
Колесо Сварога...

* * *

Останнім просвітом,
Відлунням зорі,
Видзвонюють дзвони
Земні й неземні!
Там в сутінках перших
На небі, як сон,
Ще сяє останній
Надії вогонь!...

Там сонце сідає,
Кружляє Земля...
Там сфери небесні
І доля моя
Відкриюсь назустріч
Словам і вітрам,
Поклич – відгукнусь я
Світам і богам!

Я руки здіймаю
До неба іду,
Я ніч подолаю
І Світло знайду!

Всевишній нам виткав
Життя полотно,
Від віку й до віку
Дає що дано.

Два полюси світу –
Між ними душа...

Вона не прощає
Вона і проща..!

Нема в тім початку,
Немає кінця...
Так чому так боляче
Б'ються серця?

* * *

Ти щось говорила
І я щось казав...
Ти десь загубилась,
А я не шукав...

Лиш серце кричало:
Куди?! Зупинись!
Ну що ти? Ну як ти?
Хоча б озирнись...

Та ти не бажала
І я не бажав,
Бо осінь жовтіла
І я сивим став...

* * *

Дожилася Україна –
Гине сім'я і сім'я,
Обривається коріння,
Обламалося гілля...
Не стихія і не ворог
Нищать долі і серця:
В небі синім чорний ворон –
Вісник шляху в небуття...
І нема тому упину,
І кінця тому нема,
Поки спиш ти Україно
Сохне жито і життя...
Трюхне збочена свідомість,
Пліснявіють почуття,
Бо по душах морок ходит
Без думок і каяття...
Перед нами світ і Всесвіт-
Чи проб'є прозоріння час!?
Чи прокинемось нарешті?
Чи розбудить воля нас?

* * *

Можеш вірити, не вірить -
Розмовляє все без слів !
Зрозумій лиш мову вітру,
Джерела журливий спів,
Шелест листя ,щебет птаха,
Візерунок на траві...
І відкриє Бог всі тайни,
Мову вічності тобі

* * *

Не дай Бог жити в пору перемін
І зайвим стати в тій світобудові,
Що визначає часу новий плин,
Той, до якого більшість не готова...

Звучить багато різних голосів
Про лихоліття й біди наших днів.,
Та той хто слуха –
чує поміж слів,
Ходу народів, рух нових світів!

223

* * *

Один всього лиш крок ...,
зірвавшись вниз котись...
Широкі ворота
і шлях широкий вниз,
А в Гору важко йти –
дорога не проста ...
І знаки вишини
не кожний обира..
Як мало обира
тяжку дорогу ту,
Щоб осягнути Світ ,
зійти на висоту!
Та той , хто зміг,
долав себе в собі,
Той дійде до вершин,
засяє в Вишині!

* * *

Ще лист зелений в шелесті на вітах ,
Ще яблук град на Землю не упав ,
Ще золотиться над стернею літо ,
У вирій клин птахів не відлітав...

Та осінь вся в намисті павутиння,
Додолю никне жита колосок ,
І під дощем ще теплого проміння
Повзе у серце перший холодок...

Ми справ останніх і турбот останніх
Перебираємо в житті ланцюг,
Поки ще Сонце ластиться і сяє,
Й надії вогник в серці не потух...

* * *

Зима-гима...
На піках Гімалаїв
Криги кришталь
і салі-лами злам!
Всевишній сяє
в зоряних хоралах,
і Бхаватгіту
дарить Кришній нам!
Від Рами-Брами
брахмани й браміні
Несуть спадкову
пам'ять крізь віки:
Про Дану-Ра, про Інд і про ра-син-ів
І про часи звияжні і стрімкі!
Котились хвилі
лав людських з Трипілля
До Нілу, Тигру,
Гангу і Янзци,
Йшли вчителі – орійці –
божа сила!
Народам світло
розуму несли!
Та відтоді змінилось
все відчутно,
Зростає людство,
позабувши де
Його родилось зоряне майбутнє,
Космічний шлях,
що від Дніпра веде!

* * *

Безмежна кількість в світі образів,
Та Образ Твій всьому живому світить!
Про Тебе сяють квіти і зірки,
І кобзарі співають в цілїм світі!

У всьому , що маєш,,
твій вибір і шлях!,
Дорога, якою
 ти маєш йти,
Де можеш, як втратити,
 так і знайти!
Віддай людям те,
 що належить вікам-
Ти стежка до світла!,
і світло ти сам!

* * *

Далекий шлях скривається в пільмі,
Вечірній вітер куряву здіймає,
Проходять дні, а я, як в забутті,
З тобою зустрічі, з тобою лиш шукаю!

Чому він налетів пронизливий як ніч,
І все колише темне верховіття?
З тобою я зустрівся віч на віч,
Тепер не знаю де твій погляд діти...

Вже сонце скрилось поміж хмар високих,
Не прийдеши ти, нащо тебе зустрів?
Проходе літо мимо тихим кроком
Сліди змиває в шумі нових злив...

І тільки твій все глибше серце ранить,
І в мене тільки ти одна-одна!...
Так хай гроза моя не перестане,
І в серці знов любов моїм буя!

* * *

Люблю Україну,
Дніпрову блакить!
Космічну Вітчизну
Де хочеться жить!

Нас кличе безмежжя
Шляхів і стежок
Нехай моя стежка
Веде до зірок!

Я хочу мати крила,
Щоб в небо літати
Зі швидкістю світла,
Щоб Зіркою стати!

* * *

Я бачив Коло у високім Світлі
Занурене у Яві глибину –
Три кола менших в ньому колір білий
З трьох Кольорів влітало в вісь земну!

По Колу тому рухалась планета,
Котилась колом в Колі між небес:
І золотились зорі у партері,
У в Колі сяяв Сонця дивний Хрест!...

* * *

Якщо палац майбутнього будуєш,
Якщо примножить хочеш власний Рід –
Незламним має, непорушним бути
Риквід священний, древній Заповіт!

Щоб правнуків вела в безмежжя Віра,
Щоб обминали зваби і гріхи –
Тримай Меч гострим, як аспект довіри,
Щоб захищав і прокладав Шляхи!

А ще натхненна праця, праця й Праця!
І світло Слова, непреложність дій!
Творіння творчість, розуму віддача
І чиста Совість –

вічний вибір твій!

* * *

Хто зрізав? Хто?!

Поклав на п'єдестал?..

Кому життя дівоче знадобилось?

Її наряди золото й кришталь –

Вона ж зів'не,

як і божа милість...

Квітка в бутоні, їй іще цвісти,

Але вона – вже зрізана вона!..

Було життя – залишились сліди –

Краса дівоча, дивна, неземна...

Думки то в світлі,
то вони у хмарах...
Новий повіє вітер –
звідкіля?
Мій світ земний –
троянда і примара,
Богами в легі
збурена Земля...
У всьому вічність
руху і покою,
Де час життя
одна – єдина мить!
І в миті тій
зорею золотою
Радіє серце,
плаче і болить!..

* * *

Ми міфами й брехнею живемо,
Коли стрічаєм квітами і хлібом
Тих, хто нам волю, кажуть, несемо –
Катів з братами плутаєм постійно!..

Ми в справедливість віримо, в святих,
В те, що сусіди добрі і надійні...
Та ти холоп, для них непотріб ти,
Вони як боги, під фальшивим німбом!..

Вони віками на твоїй землі –
Псевдобрати – народ твій форматують,
Твій нищать дім, ти чуєш звідусіль,
Що ти – не ти! Вони тебе рятують...

І все по колу, нині, як колись,
У той же хлів женуть тебе самого!
І лише ти подумав, що звільнився,
Як новий кат уже міня старого...

* * *

Кожну мить я з тобою,
Серцем, думкою лину!
Я до тебе з любов'ю
Нене-світ, Україно!

Я піду попід гаєм,
Я піду понад ставом,
Розстелюся розмаєм,
Лугом, полем я стану!

А я стану, я стану
Сонцем, вітром, травою!
Твоє диво співати
Буду вічно з тобою!

Дух диха, де хоче,
приходе й іде
Він є і немає,
Він всюди, й ніде
Він в листі тремтінні,
у сяйві зірок,
То він наче камінь,
то він як пісок...
Він в кожному серці,
в глибинах зіниць,
В думках і діяннях
пустель і столиць;
Він в атомі кожнім,
у променях Він,
Один в цілм світі –
Дух Божий Один!

* * *

На віру нічого не можна приймать,
Але й заперечувать дійсність не варто:
Коли щось не знаєш –

те спробуй пізнати,

Життя не марнуй –

пам'ятай-ти, на варті!

Тобі пильнують обереди земні,
Долати космічні шляхи й перегони,
Щоб в вічності наші звучали пісні
І вічністю линули сонячні дзвони!

* * *

Тяжкий тягар –
 чужі платить борги,
Нести в світ правду
 стежкою земною,
На себе брати
 не свої гріхи
І виправлять
 не зроблене тобою...
Тож той, хто хоче
 вслід за мною йти,
Зречеться в серці
 хай себе самого!
І візьме Хрест,
 щоб до Гори нести,
І, попри все,
 До Бога йде за мною!..

* * *

Не заздри успіху чужому,
Про невдачу не жалкуй,
Роби все чесно і свідомо,
Тих, хто попереду, почуй!
Іди дорогою людською,
Навчись знаходить і втрачати...
Не поспішай біду бідою
І радість радістю назвати!..
І щоб не сталося з тобою –
На крилах хай думки летять!..
Бо ти не знаєш і не бачиш,
В якій ми нині площині!,
Що успіх є, що невдача,
В масштабі власної душі!..

* * *

Ой як не просто жити для людей!
Ламати звички і думки не просто,
Та в мить коли принижуєш себе-
Себе будуєш і себе возносиш!
Коли ж для себе лише живемо,
Себе всіх більше любим і возносим-
Принижуєм себе!

Своє тавро
І недолугість, як відзнаку, носим!
Тож першим руку дружби протягни,
Допоможи дитині і старому,
Стократ добром за доброту плати,
Слугою будь небесному й земному!

* * *

– Хто ти?, скажи!...

– Якби я тільки знав...

– Тож звідки ти?

– Я сам про те питаю...

– Куди ідеш? І ким ти нині став?

– Я книги долъ у Всесвіті читаю...

Та маю жить, як всі, життям земним

І, водночас, іти шляхом космічним!

Тож хто я тут?! І що дано мені?

І хто я там? –

запитання одвічне...

* * *

Не пробувай відроджувать славу минулу,
За модою, за міражем не женись...
Іди своїм шляхом і слухай відлуння,
За обрії дивні крокуй і дивись!
Бо хто ходить слідом-
той, першим не буде.,
Хто хоче сягнути в думках понад край –
Нехай стане богом!
й щомиті, повсюдно
Іде в світі вперше!

І першим нехай!

* * *

Хмари ходять босими,
Сонцю посміхаються!..
Грозами і росами
Все живе вмивається...

Миєм тіло, лічимось,
В інтелект вбираємось –
Бути хочем в вічності,
Довше жить стараємось...

Та не все предбачено,
Осінь сипле зернами,
Час дитинства втрачений,
Юність не повернемо...

Непомітно, з мукою,
Нас несе за вітрами,
Вкритий час пилюкою,
А ми в вищість віримо!

Віримо, не мучимось,
Грішне- не помітимо ,..
Бо душа засмічена,
Бо душа невимита.

* * *

В той суд, що нас судить,
ми віримо свято!
Нас суд захищає,
рубас з плеча!
Всіх суд судить правом.
В тих права багато
Хто править за правом
нахабства й меча!..
Скрізь право закону,
чиновника, влади,
Церков, мафій, кланів –
куди не піди!
Ми в праві царя
і володаря славим
Тож на беззаконня
судів не знайти
Повсюдно панує
чиєсь в світі право
І хто вибира,
призначає суди –
Тому вони служать!
А ти май, що маєш
Шукаючи правду –
не знайдеш її...
Бо там де не має
межі і моралі,
Де етика одяг і суть хижаків –
Існує одне –
сили й підкупу право
І інше для бідних, безсилих, рабів!

* * *

Чужі хто носить недоноси,
І в кого секонд-хенд в душі –
З колін не встане, не попросить,
Щоб долі вісники прийшли...

Де міль і шашель думку точать,
І серце де давно в іржі –
Той не шукає і не хоче
Знайти свій шлях, себе в собі...

Де ніч панує, де свавілля,
І не в честі рука й плече –
Сліпий іде за божевільним,
А жертва вслід за палачем...

О, Боже! Нам не дай зламатись,
За темряву людей прости –
Не дай рабами Боже, стати,
Спаси нас, Господи, спаси!...

Душа як Сонце, думка срібло –
Доки над світом сяє Ра!
Подібне стрінеться з подібним,
Добро тяжіє до добра!

Та лише Сонце з неба зійде,
На відпочинок Бог піде –
Ніхто не стріне, не зігріє,
Шлях у пільмі – в пільму веде...

* * *

Скрізь бездоріжжя, безнадія,
Забутість, сірість, пустота –
В ночі все чорне, в безпросвітті
Блукають думка і душа...

Та лише Сонце зазориться –
Наповнить кожну справу сенс,
Знов думка сріблом заіскриться
І зійде Ра до нас з небес!

МОЛИТВА

Болить душа –
просить не гоже,
А я у відчаї прошу:
Рятуй людей, прости їх, Боже,
Даруй їм долю
і весну!
Всім тим хто, збився,
хто блукає,
На Шлях, що Даний –
поверни!
Зігрій того, хто замерзає,
І непоборне –
відверни!
Хоча б на мить
нехай затихне
Біль від страшних
душевних ран!
Твій перст нехай
біду зупинить,
Беззахисним –
на захист стань!
Притулок дай
тим, хто без даху
Над головою
і в житті,
Хто втратив все,
зійшов на плаху –
Прости їх, Господи,
прости!
Даруй їм віру,

Зови до Світла! щоб вернутися,
Я клянусь:
За себе, Боже,
не боюсь я,
За бездолених молюсь!

* * *

Від сліз чом вицвітають очі?
І чом так гірко в Україні жить?
Прийшла недоля і не хоче
На волю душу відпустить...

Біда приходить за бідною,
В твій рідний край, в твою сім'ю,
Нема від напасті відбою –
За гріх, за помилку яку?

Ні! Не покине тебе відчай,
Не підуть в небуття страхи,
Поки не змінишся всебічно
І не спокутаєш гріхи!

Не розумієш? Зрозумій же: -
За зраду вірі і батькам
Ти будеш засихати доти,
Доки не вернешся в свій храм!

* * *

Гей мороз, мороз,
Не морозь мене!
Не морозь мене,
Лихо хай мине!

Я домчусь, домчусь
На заході дня,
Ввійду кроком в двір,
Напою коня!

За широкий стіл
Зайду повагом,
Батько привіта
Гучним голосом.

Гляне із під брів,
Запита мене:
З чим вернувся ти,
Сину – соколе?
Козаком чи став?,
А чи вороном?
З славою примчав,
А чи з соромом?

Тату я гуляв
По ланах, степах,
По Дніпру – Дунаю
В чайці по морях!

Із братами я

* * *

Під порогами,
Не жалів себе,
Нищив ворога!

Щоб він клятий знав:
Це моя Земля!
Мій навіки край
І навіки я!

* * *

Ідуть дощі
Земля в сльозах,
Безмежність сіра над ланами.
Душа тремтить,
як мокрий птах,
Зігрітись хоче під зірками...

А ми чекаємо,...
чого?
В чім сенс життя під небесами?
Не знаємо...
І плаче дощ,
І плаче вічність над ланами...

Усе складне –
воно й просте!
Ми всі майбутнім – маремо;
І вмерши, як усі, і все –
Знов народитись маємо...

Свій шлях пройти
дано не всім,
Ми ж віримо
і знаємо,
Щось добре на шляху земнім
Обовязково знайдемо!..

МАРУСІ ЧУРАЙ

Спить село над плаєм,
Тихо вітер віє,
Перепел гукає,
Неба край біліє...

Не шелесне річка,
Зір сльоза туманить...
А душа, як свічка,
Догорить до рання...

Коса розплелася,
Потмяніла врода,
Зорі в небі гаснуть,
Ще чорніші води...

Ой не плачте мамо,
Не гукайте тату! –
Рада б, та не можу
Ради собі дати...

В вир душа попала,
Впала- не дістати:
Козака кохала,
Лицаря не стало...

Ой не плачте мамо,
І не кличте тату:
Спить село над плаєм,
Густо пахне м'ята...

* * *

Життя – в житті немов би зупинилось
Не то в уяві, а не то в ві сні...
Більше нема ні слабості, ні сили,
Минуле і майбутнє все в мені ...

Я на межі всебачення й прозріння,
Я перейшов свідомості межу –
Переді много вічності видіння,
Шлях без кінця в безмежну пустоту...

* * *

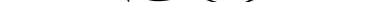
Роблять і добро, і зло
На планеті люди –
Скільки мулу нанесло,
Скільки всюди бруду!

Скільки душ згнило й гние?!
Скільки доль засохло?!
Скільки було, скільки є,
Скільки вкрилось мохом?!

Та повіють три вітри
В небі наді мною –
У Великдень Сили три
засурмлять весною!

Скинуть з себе, що було
Сенс буття відновлять!
Змиє все, що віджило,
Березнева повінь!

Сонце всіх, зігріє все!
Зникне сніг сивини!
Першоцвітом зацвіте
Знову Україна!

В думках і надіях –
у множині –
Ми маємо бути першими!,
Бо кожний залежить
від кожного –
Ми Долі однієї вершники!

Хай збудеться те,
 про що мріємо,
Підкаже життя само:
В одному потоці відкриємось –
Заради життя
 живемо!

* * *

Вже летить – летить
Птатство з Вирію!,
Кличу я лелек,
В Долю вірую!
В Україні ви
Звийте гніздечка,
Хай народиться
Долі вісточка –
Наших сподівань
Зорі – діточки!

Хай не спить душа,
Прокидається!, -
Весна з Вирію,
Повертається!
Земле вкриється
Новим листячком,
Забуя й у нас
Життя вічності!
Хоч Земля пуста,..
Й Серцю болісно,
Та надіємось;
Бога просимо:
У що віримо –
Так і станеться
України шлях
В вічність тягнеться!..

262

* * *

Заради зиску вітер не повіє,
Не зійде в землю кинуте зерно...,
Лише на дію маєш протидію,
На поклик – відгук, а на зло – добро!..

Тож не злетить у небо мрії лебідь,
І марним був твого життя урок,
Бо поки будеш думати про себе –
Не обігнати інших ні на крок!

* * *

Ми ходим по Землі,
лишаємо сліди...,
Буває що на мить,
буває на завжди...
Ніхто з людей не зна,
який у тому зиск,
І чому завжди поруч
убожество і блиск..
Чом ілюзорна слава?,
і чом примарне те,
Що вабить,
і що зрадить,
Хоч зовні золоте?..
Неоднозначні ролі, заучені нараз –
Чом не живем, а граємо
для інших напоказ?..
Якщо людині
дати все, що хоче –
До чого прагнуть?
І для чого жить?
Без перепон
скляними стануть очі –
Байдуже серце
іншим не болять!..
Високих справ –
без справи не торкнешся,
Наступний крок
не зробиш врешті решт,
Лише на дію
в дії відгукнешся,

Лише на натиск
рухатись почнеш!

По експоненті все,
по експоненті...

Все наростає
і згасає все!

У кого є –
тому і віддається,

В кого нема –
останнє Бог візьме!

І кличе успіх за собою більший,
А за бідною ходою слід біда!..!
Коли ж надміру маєш за можливе –
Як дим вона розтане без сліда...

І тим хто стука –
вірять! – і відкривають!

І хто шукає –
той своє знайде!

І хто попросить
з вірою, і в вірі –

Отрима те, що людям Бог дає!

Бо після ночі –
Сонце Землю пестить,

Після морозів – знов життя цвіте!

По експоненті, все,
по експоненті –

Все наростає
і згасає все!..

Чому тривога
в серці Боже?!
Чому не знаю...
й хто про те пита?
На мить якусь
забутись серцем можу –
І знов самотність,
знову пустота...
Сміятись хочу,
хочу знову плакати,
Радіти, гніватись,
і жити, і жити!..
Чому ж дивлюсь
на світ такий строкатий?
І чом душа
весь час болить, щемить?
Все часу жорна
в вічність перемелять,
Впадуть в віках
Антееві стовпи...
А я повинен був прийти на Землю,
Гріхи спокутати і сплатити борги!

* * *

Воля, воля, божя сила,
Як би тільки знала! –
Що ж ти, що ж ти наробила,
Все переламала...

Болить серце, плаче – плаче, –
За гріхи спокута!..
Не літа душа козака –
В ланцюги закута!..

Поза обрій, за горою,
Поза степ, за річку,
Як за вітром, за журбою
Ходить вовком відчай...

Поки сонце віще світить
Й не закрились очі –
Полетіти б на край світу,
Встигнути до ночі!..

В край ланів, зірок без ліку
І де рідна хата!
Подивитись і навіки
З світом попрощатись!..
В краю ріднім, серед поля,
Там, де ходять грози,..
Височіє курган долі
При битій дорозі.

Над ним сокіл веде оком,

Внизу Дніпро сивий,
А навколо світ широкий,
Вітер білогривий...

Були колись в Україні
Села та стодоли,
А тепер – одна руїна,
Бур'яніє поле...

Ні дівчини, ні дитини,
Ні садків ні ставу,..
Україно, краю рідний,
Що з тобою стало?...

Летить сокіл, та й питає:
Де все те поділось?
Чи то боги насміялись?
Чи орда котилась?

Чи то засуха марою ?
Чи чума косила?...
Подивіться люди – люди,
Що ж ви наробили?!

Летять орли, линуць дзвони
Попід небесами
То степами ходять коні –
Коні з козаками!

А ти коню, любий брате,
Не стій наді мною,
Не бий землю копитами
Друже під собою...

Я ще чую, брате, чую,
Знаю, брате, знаю,
Що шукав я в цьому світі –
Те навіки маю...

Тату рідний, рідна нене,
Не сивійте з горя.,
Простіть мене і прощайте –
Така моя доля.

Візьми мамо піску жменю,
Висій над рікою –
В чужім краю син твій, нене,
Заросте, травою...

* * *

Пророцтво від Вольви:
Прийшов Рагнарк,
Виконує людство
Найтяжчий урок!...
У сутінках часу
Йде зміна богів,
Мелодій і ритмів,
Моралі і слів!..

Здійснилось пророцтво
Прадавніх часів –
Ми вийшли на Шлях,
Що нам Ор заповів!
Під Сонцем засяяв
Дух вічних Святинь –
Ми воїни Світла,
Ми діти Вершин!

Ми Рух починаєм,
Розсієм пітьму!
Ми стали на Варту
Небесну й земну!
Від древніх Порогів
Йти нам дано –
Веде нас в майбутнє
Небесний Дніпро!

Нам Слово творити,
Нам сіять зерно,
Щоб в душах Світами

Новими зросло!
Ми Вишнього стражі,
Ми стражі Святинь,
Ми воїни Світла,
Ми діти Вершин!

* * *

Допоки Сонце в чорнім небі світить
І поки ще твоя душа жива –
Спіши своїм посіять дітям жито,
Їм передати Світло і Слова!

Посіять іскри полум'я Любові,
Посіять Думки зерно золоте,
Засіять Долі, ті, що вже готові, –
Життя насіння –

хай воно зросте!

І поки дар життя у світлі носим,
Допоки хочеш бути – будеш жить!
Засій же поле, поки сіять можеш,
Сій поки Сонце в небі майорить!

Яка ж то радість в цьому світі бути!
Яке то щастя діять і любить!
Допоки можеш пісню серця чути,
Поки воно від радості щемить!

Тож поки видно, поки бачать очі,
Дивись вперед, за обрії двись!
Не дай себе згасити серед ночі,
Умри у пісні! Й знову народись!

* * *

За кроком крок,
 в пустелю слів, думок
Йдемо ...ніхто
 не бачить і не чує –
В розтлінні гине
 планетарна плоть,
Душа вмира...,
 в безсиллі я сумую...

Як людям Світло
 горнє донести?,
Коли вже вітер
 чорний чорно віє,
Коли в пітьмі
 і душі, і шляхи,
І Рагнарок
 своє насіння сіє...

Ми майже всі
 в одному табуні,
Ми біжимо...
 куди? Ніхто не знає ...
Та поки Сонце
 сяє в вишині –
Живе надія,
 віра не вмирає!

Бо завжди є,
 хто в дзвони серця б'є,
Хто книги долъ

у Всесвіті читає,
Хто через Карму
руку простягне,
Хто сторінки
буття перегортає!

Допоки доли рветься візерунок
І сірість в душах –
 сірість на Землі:
Байдуже серце, ненаситний шлунок
Гойдають думку в грошовій імлі...
І жоден доказ для людей не доказ,
Слова ніщо –
 в них Фатум відбиття...
Живуть ... Навіщо?,
 схожі і не схожі,
Якщо назвати можна те життям...

Ти ще зовсім юний –
 початок життя! ...

А вже сивий-сивий,
 вже сивий, як я ...

Блукаєш по світу ...
 Ніхто не пита:

Чому посивіла
 твоя голова?!

Чому в твоїй долі
 досвітні вогні?

На що випробує
 Бог твої дні?

Чи витримає зможеш?,
 Чи в серці зима?,

Чи світ тебе зловить?,
 Спійма і злама ...

Ти ще зовсім юний –
 початок життя! ...

Тримайся, тримайся –
 Відійде зима!

Хоч світ тебе ловить,
 спіймать на спійма,

Бо душу від Бога
 ніщо не злама!

промінь золотий!
Бо доти не
завершена задача,
Допоки мислиш,
поки ти живий!

І все, що ти
в житті своєму маєш,
Його немає
і воно вже є!,
Бо те, що ти
в житті своїм шукаєш,
Шука само,
очікує тебе!

* * *

Чому стоїш зажурена?
А сад цвіте – цвіте ...
Чому пісні відлуннями,
І де ти ходиш де?...

Весна – весна у щирості,
Що просто – не просте:
У Неба й Бога милості
Не просиш, а проте –

Плодів нема в безплідності,
Кохання в тім, що є!
Межі немає вірності
Доки надія є!...

Земля весною пініться,
Цвіте понад зірки,
Чекай його – він стрінеться
Назавжди!...
На віки!...

* * *

Чи було, а чи приснилось? –
Хто сказати зможе?...
Людська доля заблудилась
При битій дорозі...

Заблукала, притомилась,
Стала на порозі,
Мовчки Богу помолилась
Ї де поділась? – бозна...

Сонця й Місяця питаю,
Вітра і тополю, ...,
Та ніхто, ніхто не знає,
Де блукає доля...

О МОВО, БУДЬ

Авторизована версія на вірш Н.Нікуліної.

Мовчання мови – то оббитий цвіт,
Уже не дасть ні зав'язі ні плоду!,
Бо рідна мова – оберіг народу
Його святий, одвічний заповіт!
Мовчання мови – німота криниць,
Дзвінких джерел повільне висихання,
Батьків і мрій забуте поховання,
Холодний попіл згаслих блискавиць!
Співуча, рідна, ніжна, колискова,
Живи, твори, не замовкай у світі!,
Світи, як Сонце, в сяючій зеніті –
В тобі душа народу оживе!
Ти думки скарб, ти вічне диво з див
Мов лагідний весняний усміх Лади!
І той, хто рідну мову зрадив –
Безплідним був, людським життям не жив!
У рідній мові сотні поколінь,
У ній – биття сердець не звироднілих!
Світи всім мово! Підведись з колін –
Нехай буя твоя одвічна сила!

* * *

В житті своїм і в вічності -
Від пристані до пристані -
З завзятістю і пристрастю
Долаєм час і відстані !

Не знаємо, не відаєм,
Що там чека за обрієм...,
Та в вищість прагнень віримо,
Про людяність говоримо.

Щоб вчасно були віддані
Борги життя заплутані,
І з радістю, чи в відчаї -
Гріхи Землі спокутані !

Щоб волю мати вистоять,
Знайти що нами втрачене,
Щоб сили мати виконать
В житті тобі призначене !

Не можна долю нівечить:
Велике - те на відстані !
Крокуй, іди до вічності
Від пристані до пристані...

* * *

Коли нам вперше Сонечко засвітить,
І в час коли відходимо з життя -
Нас поцілує двічі в цьому світі
Наш ангел долі - ангел забуття...

І ми йдемо... Не знаєм хто і звідки,
Навіщо ми, що маємо робить?
Ми на планеті подорожні й свідки
Того життя, в якому маєм жить...

Де нам зростать, учити і учитись,
І зрозуміть, що буде, що було,
Щоб збагатити скарб душі, зустріти
Себе в собі, своє добро і зло...

І лише там, де вчителі і судді,
Відкриєм зір, подивимось з небес:
В той світ земний, де живемо як люди,
Де ми самі не знаємо себе...

CONTRA SPEM SPERO

БЕЗ НАДІЇ СПОДІВАЮЧИСЬ

(Леся Українка)

Гетьте, думи! Ви хмари осінні.
Нині всюди весна золота!
То невже у жилах, в голосінні
Проминуть золотії літа?
Ні! Я хочу крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії кохать, сподіватись
Жити хочу! Геть думи сумні!
На убогім сумнім перелозі
Буду сіять барвисті квітки,
Буду їх зігрівать на морозі,
Буду лить на них сльози гіркі.
І від тих гарячих розтане
Ненависна кора крижана,
Зійдуть квіти, я Вірю - ... Настане
Ще й для мене весела весна!
Я на кручу життя крем'яную
Буду камінь тяжкий підіймать
І несучи ту долю страшную,
Буду пісню веселу співать!
В довгу ніч безпросвітну, невидну
Не стулю ні на хвилю очей,
Буду зірку шукати провідну,
Ясну владарку темних ночей!
Так ! Я буду крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії кохать, сподіватись,
Буду жити ! Геть думи сумні!

* * *

Життя дрібниці вивітряться часом
І знов в житті постане головне:
Чи так я жив і чим займався власне?
І що надбав я за життя земне?

Прогаяв що? Що назавжди погасло?
Що загубив? Чи зможу ще знайти?
В чім скарб душі? І в чому сутність наша?
Що понесу як надбання в світи?

* * *

Біль пережити, забути втрати,
Через розломи і нове злиття:
Втратити все, щоб знайти і віддати –
В тому високе мистецтво життя?

Кожну хвилину по-людськи прожити –
В тому життя щонайвища мета:
Гаючи час – час втрачаєм щомиті,
Гаючи час – убиваєм життя!

* * *

За кругом круг злітаємо все вище,
Дрібне зника, велике постає
І бачиш те, що на Землі небесне,
А в небесах приземлено земне...

Бо там як тут: одні і ті ж закони,
Що там, що тут: веселе і сумне;
І там і тут циклічність і сезонність,
І не завжди важливе головне...

І там борги, і там гріхи й спокута,
І там свій Рай, і пекло там своє,
Своє минуле і своє майбутнє,
Своє небесне і своє земне...

І Там свої турботи й негаразди,
І ворожнеча, й злагода, як тут
Своїм життям і нарізно, і разом,
Як люди боги в небесах живуть...

Тож поспішати нікуди й не треба,
Життя земне ми маємо прожити!
За кругом круг, злітаючи у небо,
Свій Шлях, що Даний, маєм завершити!

* * *

В тім, що було,
пройшло,
що вже минуло,
Я іншим був,
щомиті
і щодня.
Я той, що був,
залишився в відлуннях,
Я там остався,
тут мене нема...
І завтра буду я
не тим, що нині,
І новий обрій
ляже вдалині –
Я сьогодення
назавжди покину,
Бо завтра буде
все: і так, і ні...

* * *

Життя вічне диво –
В нім чари казкові,
Завжди несподіване
І загадкове!
Ми ж Вишнього внуки,
Ми діти Сварога,
Життя вічний Рух –
Без зупинки дорога!
Прогаять не можна
Ніщо і нічого –
Все маєм долати,
Щоб в Небо злетіть
Частинкою Світла!
Частинкою Бога!
Щоб людям світити
Ним бути! В Нім жить!
Іти Шляхом Даним
В безмежність і вічність
Долать перепони –
Їх треба пройти.
Бо Дух, що злітає
Все вище і вище
Найвищої в Дусі
Не зна висоти!

* * *

Все на Землі приземлене й земне.
Чим живемо –
те у житті і сутнє!
І в цім житті робив я головне:
Учився сам і будував майбутнє!

Свій Шлях пройшовши в світі загадковім,
Піти з Землі віднині не боюсь...
Щасливий тим, що з часом, поступово,
Зливаюсь з світом, світлом становлюсь!..

* * *

Прийшов, промучився, пішов...
Навіщо був у цьому світі?
Що розгубив, а що знайшов,
Чи впав, чи вище зміг злетіти?!

Страшна болотна трясина
Життя земного топить, сушить.
Думки засмоктуює і душі...
Під Небом, де сіяє Ра.

* * *

Ти чув від річки дивну річ –
Вона всю ніч з тобою говорила,
Розповідала мовою сторіч,
Кого плекала і за чим тужила...

На самоті вночі з зірками
Ти іншим зором бачиш те,
Що є в тобі, що завжди з нами
Всім невідоме і святе!

* * *

Шукає зір все зрима і незрима,
Чи то за обрій прагне, чи в зеніт,
Твоїми ненаситними очима
Бог споглядає власний дивосвіт!

Творіння диво, вічна таїна –
Світ незбагнений, ненаситне жить
Безмежність часу і невпинна мить
Наступну кличе і її не зна!..

* * *

На рівнях всіх порядок і безумність:
Війна на Небі, наслідки в земнім!..
Та доки боги в сварках схаменуться –
Уже нема кому молитись їм...

Не стане їх – туди їм і дорога!..
Нові величні постаті зростуть.
В тім сенс буття, надія й засторога,
Космічна велич і космічна суть!

* * *

У нитки-долі завжди два кінці:
Один на Небі, інший на Землі.
Один у Бога, а другий в руці –
Ту нитку руки мамині сплели!..

Крізь лабіринти долі проведе
Та нитка – жива... Кожен в ній знайде
Те, що шукає... В нитки два кінці:
На небесах і в маминій руці.

* * *

Запустів рідний край, обезлюднів,
Не своя в тім – ворожа печать
Скрізь вони непомітні, повсюдні –
В людських масках їх важко пізнати.

То не люди, а нелюди хижі.
Їх не Вишній, а Сатан обрав
Бо Мамона – їх Бог і їх криша –
На відсотки їм жить наказав...

Де дідівські стояли оселі
Зараз степ, та для вітру подол
Пом'янімо ж не мешканців – села
І мільйони знедолених доль!

* * *

Що в небесах, те й на землі відрада!
Законів інших не шукай дарма...
Ми живемо, готуючи свій спадок,
Де ми ще є і де вже нас нема...

Життя своє ми залишаєм дітям,
Країну рідним, Землю – землякам,
Шану – Богам, любов – жінкам і квітам,
Думки й пісні – нащадкам й вікам!

* * *

В громах і зливах літо відкотилось,
Відгуркотіло, вицвіло, зійшло...
Чи то було, чи то воно приснилось?
А може так його і не було?

Уже пора закінчувати справи
У запізнілості своїй земній,
Бо вже зима готує білий саван
У вічномерзлій мудрості своїй...

* * *

Що віджило –
те відразу знеструмить
І, зруйнувавши
наразі все вщертъ,
Поприбирає
героїв і трупи
Ассинізатор історії –
смерть...
Вітер другий
над ланами повіє,
Зміни в думки
і в серця принесе,
Все переоре
і все пересіє –
Новими сходами
даність зросте!

* * *

Хтось відспівав давним давно своє,
А хтось співати лише починає...
Хтось світить всім! І в небесах живе!
А хтось життя нікчемне доживає...

Хтось все життя шукав, долав, страждав,
Не мав притулку, хліба, одежини –
Та всіх любив і всім допомагав,
За все болів, бо жив життям людини!

А хтось все мав, та все було в тягар,
Пірнав в життя тваринне з головою,
Все розгубив, що мав як Божий дар,
Гори сміття залишив за собою...

Чому в одному серці пустота,
А в тім вогонь палає негасимий?
Хто визначає сенс і суть життя,
Хто нас веде дорогами земними?!

* * *

Є обрій зору, розуму межа,
Вершини ті, яких ми досягаєм.
І те, що бачим, те і визнача
Життя скарби, що кожен обирає.

Хтось на купині – і він майже Бог!
А хтось з висот космічних споглядає
Життя земне, без всяких засторог,
Життя у чорно-білому розмаї...

Все в ньому, все! І скрізь добро і зло,
Насилля, радість, страх, любов і болі!
І все те в стінах, що життя звело,
З яких ніхто не вирветься ніколи...

І невідомо щасливіший хто:
Чи той, що на купині відчуває
Себе, як Бог! Чи той, хто із висот
Із болем в серці долі споглядає...

* * *

Кровосос, напившись крові,
Із натхненням промовляв,
Рівноправ'я й повнокров'я
Жертвам від душі бажав!

Бо без жертви що він може?
Жертву любить, як себе!
Лле по жертві щирі сльози
І життя із неї п'є!..

* * *

Куди не подивись —
Повсюдно на землі
Скрізь пекло, всюди рай..
Що хочеш вибирай...
У пекла хижаків
І ангелів розмай,
І в хижаків у пеклі —
Пекельно-хижий рай...

У пеклі гвалт і лемент,
У пеклі всі кричать!,
Там всі бажають в рай!
А у раю — віват! —
Всі ангели знервовані,
До виходу спішать!..

Ну що то за життя?
Одноманітне все:
Безполюсне,
Безболісне,
Безлюбляче таке!
Ніяке, ні для кого,
Не здатне ні до чого,
Хоч з виду золоте!..

* * *

В чужій глибокій колії
Застряло долі колесо...
Все добре в ній,
Все в золоті —
Душі ж без волі болісно!..

Бо не твоя, чужа земля
Твоєю стала змолоду!..
Жебрацька долі колія,
Жебрацька хоч і в золоті!..

* * *

Зв'яжіть дротом йому руки,
Щоб чогось не наробив!
Заткніть рота, щоб ні звуку,
Щоб мовчав, не говорив!
Кандали йому на ноги,
Щоб по світу не ходив;
Уші зав'яжіть і очі,
Щоб з безсилля й болю вив!
І гвіздок йому у лоба,
Щоб не думав, не творив,
Щоб ніколи, аж до гробу
Існував, але не жив!
Його милувать не гоже!
На хреста і в небеса!
Бог йому хай допоможе
Й тим, хто вірить в чудеса!
Біснувались іудеї,
Вимагали: розіп'ять!
Якщо дійсно він безсмертний —
То чи зможе з гробу встать?
Все сприймав він як належне,
Кров текла з душі і ран,
Хрест свій ніс він у безмежжя!—,
Він пройшов безсмертя грань!
В тому сенс, небесна сутність!
Відступитись він не міг,
Знав і вірив: власну душу
За людей віддать не гріх.
Знав: прийде порозуміння,
Світ засяє й без прикрас,

Бо настане час прозріння,
Вознесіння божий час!
То найвище в світі щастя
Божа доля як людська:
Він за нас йшов на розп'яття —
Найсвітліша жертва та!

* * *

Тут вічна вистава,
Завжди карнавал,
Тут з глини палаци,
З піску п'єдестал

Тут маски-обличчя
І маски-слова,
Ніхто (навіть на ніч) і ніколи
Їх тут не зніма...

Тут кожен актор
Грає завчену роль,
Керує усім
Бутафорний король.

Єдине, що дійсне,
Куди не поглянь —
Це підлість і зрада,
Це гра і обман...

Дивись! — не побачиш,
Хоч клич хоч не клич,
Людських тут ніколи
Не знайдеш облич!..

* * *

Через страхи, через жалі
Сни цілу вічність тягнуться.,
І я боюсь, що те, щов сні
І після сну зостанеться...

Те, що тривожить, що болить,
Що не дає ночами спати,
Від чого спасу не знайти
І страшно знову засинати

Коли безсилий раду дає
Тому, що є... де рідні люди...
Одне липається — чекать
І сподіватися на чудо!..

Тут весь народ — напівнарод,
Тут кожен сам собі людина,
Сам президент, і сам сінод,
Але не Рід, не Україна...

* * *

Із темних збурених глибин
Глухі, важкі неслися звуки!,
То бився сивий океан
В безсиллі відчаю й розпуки...

Вставали хвилі сторчака,
Згиналась і ламалась вічність,
І пінна демона рука
Змивала рани, біль і відчай!

* * *

Мовчіть, замовкніть
книги і екрани!
Сценарій ваш —
не я для вас писав!..
Я до людей ішов,
людьми незваний,
До слова кликав і за словом звав!..
Бо все, що маю —
маю те від Бога!
І все те маю
людям донести:
Якою б не була моя дорога
І як би важко не було іти!
Тож поки Сонце
наші душі пестить
І доки в зорях
долі небозвод —
Перед людьми і Богом будем чесні!
Вінець життя —
дорожче нагород!

* * *

Іду—іду...
Все холодніші роси,
Все більше срібла
в погляді й вустах,
Все ближче вирій —
осінь ходе в гості,
Мовчу... Про що? —
ніхто вже не пита...
Позаду щебіт —
то весна дитяча,
За мною літо —
гомін справ і злив,
А далі сніг —
зима в ночах маячить,
Кінець надіям
і кінець молитв!

* * *

Що сталося? Всевишній
До купи все звів:
У просторі тріщини,
Зміщення днів...

Меандрами долі,
В меандрах подій
Ідеш і не знаєш
Хто тут ще живий!

Хто може ще думать,
Спитать віч на віч:
Куди несе людство
Потоком сторіч?
В коморках свідомості
Світла чортма,
Скрізь розуму злидні,
Жебрацька сума...

Що ж сталося з нами?
Йдемо, не звернутись...,
Ніхто не бажає
Ні бачить, ні чуť,

Що в долі меандрах,
В меандрах подій
Води струміль мертвий
Струмує в живий!...

* * *

На перехрестях вулиць срібних,
У зові люблячих сердець
Гриміли струни слів невірних,
Пітьмою повних по вінець...

Сплелись там долі і недолі,
Жага з журбою пополам,
Дуріла п'янь, повій подоли,
Страх пустоти, життя на злам...

Хтось йшов в нікуди,
Хтось притулку
Шукав, кричав —
ніхто не чув...
Штовхались тіні по притулках,
Град, завмираючий, заснув...

* * *

Все глибше і глибше
над світом диміло
Озер піднебесних
примарне кадило,
Туманом по схилах
пливло і котилосьь,
У Всесвіт дивилосьь
і зорям молилосьь...

Густим покривалом
лягало, темніло,
Когось надихало,
у когось боліло...
Віддунням тривожних
совиних плачів
Над світом земним
новий Місяць світив!..

* * *

Куди мене кличуть
пісні за собою?
В полоні мелодій
чого я боюсь?
Так хочеться знати,
що буде з тобою
Моя Україно —
свята моя Русь!

Так хочеться вірить,
що будуть довічно
В моїй Україні
любов і добро!,
Що знову засяє
і знову покличе
Наш шлях, наша доля —
Небесний Дніпро!

* * *

Нехай мовчать пророки і святі
Про те, чого не можуть і не знають...,
Бо їм усім ніколи не знайти
Того, чого не мали і не мають...

Їх світ земний – це долі горизонт,
Їм зайве те, про що вони питають...
Нехай ростуть серед земних турбот,
А потім вище від Небес літають!

* * *

У кого не боліло й не болить –
Глухий до болі інших, той не зрячий!
Не плакав хто – тому не зрозуміть
Того, хто нині поряд з нами плаче...

Яке ж падіння треба пережити,
І нелюдське, безмірне потрясіння,
Щоб в одкровення неповторну мить
Зійти на вищий ступінь вознесіння?!

* * *

Три гуни, три руни
Над світом пливли,
Під неба гатунком
Їх три, завжди три!

Вони віщували,
Учили вони,
Вони будували,
І в вічність вели!

Вони поряд з нами,
Між нами і в нас,
У спокої й зламі
Живуть повсякчас!

Де Бог долі вершить
Небесні й земні,
Вони завжди перші
Й останні вони!

Їх вирок нещадний –
Їм бути!, нам жить!,
Бо їм все підвладне –
Підвладний їм світ!

* * *

Нас урагани носять по просторах,
Кого в кориті, в небесах кого!
Хтось унизу, а хтось стоїть на Хорах –
Ми всі в Земній колісці живемо!

Через калюжі, через океани
Буття в житті своєму пливемо...
На тім шляху чатують нас тумани,
Підводні рифи, що життя звело...

Блукають люди в тих туманах долі,
Об скелі б'ються долі кораблі,
А ми в одежі й без одежі голі –
Космічні діти на земній Землі...

* * *

Візьму мольберт,
знайду найкращі фарби,
Щоб світ новий,
земний намалювать!

Світ у якому
буде лише правда,
Де добрим справам
бути і зростать!

Де будуть всі
довірливі, як діти,
Любити будуть
квіти і весну,
Де зникнуть злидні,
зникне лихоліття,
Любов зустріне
кожен неземну!

Де нас обійдуть
війни і хвороби,
Де лише грім
гримітиме з небес,
І де дитяча
щирість непідробна
Буде найбільшим
чудом із чудес!

Світ у якому
праця буде в радість!
Творить життя,

Де б сірості добро, душі красу,
Де б кожен мав ні краплі не зосталось,
Де б юність все життя мету ясну!
А старість поряд найважливіше знала,
Де б простір всі з юністю жила,
Де б думка завжди для вознесіння мали,
 новою була!

Усе живе-
 життю нема кінця!
І все, що є,
що буде,
все ,що сутнє -
Все витвір Божий!,
все вінець Творця!

* * *

У пустоти все є! й нема нічого!
Присутнє все й відсутнє водночас..
В ній без початку і кінця дорога,
Присутній Рух, але відсутній Час!

У пустоти емоції безкрилі
В пітьми не має диво-кольорів
Луна без слів ніяка і безсила,
А тінь від світла - без думок і слів!

Там дія є, але вона не сутня,
Реальність завжди нереальна там!,
Бо божий дух присутній, де відсутній,
Він, водночас, і є й його нема.

* * *

Ми по життю крокуємо не вище
Й не нижче рівня , що нам Вишній дав.
Дав необхідне, навіть дещо з лишком ,
Щоб кожен тим, ким мав би бути, став.

Щоб кожен міг Своє життя прожити
Щоб міг цей Світ , як і себе, пізнати
Бо з нас Життя не просто сутність ліпить:
А щоб віддати більше міг, ніж взяти!

* * *

Поки ти перший, друг тебе не зрадить,
Але не в час, коли ти вже на дні...
Свята брехня, що народилась з правди,
І правда та ,що визріла з брехні.

Словам не вірять- довіряти можна!
Один критерій у світах для всіх:
Не по словах і не по клятвах Божих-
По справах їх пізнаєте Ви їх!

* * *

Він посягнув на Божу досконалість,
В людських поняттях мірив білий світ
І вірив в те, що врешті Богом стане!
Та не судилось бути і творить...

Він поділив цей світ на рай і пекло,
Всевишнього.- на Бога й Сатану ,
Добром і злом позначив паралелі,
Що кожна мить зливаються в одну!

Багато тих, хто з часом відмирає,
Із пам'яті зникає назавжди,
І мало тих, хто в часі проростає
І, вмерши, сяє людству з висоти !

Служи планеті Всесвіт відгукнеться,
Служи народу - богом станеш ти!
Предвічний Дух крилом тебе торкнеться
І понесе у вічність крізь світи!

* * *

Дощі без упину, ні ночі, ні дня!
Нема в тім початку ,не видно кінця!
У темряві ночі, у сутінках дня,
Під вітром осіннім- земля-сирота...
Ніхто не зігріє, притулку нема,
Земля в небі чорнім, самотня сама!..
Руками – гілками нас кличе , шука!
Додому, додому -гукає, гука!

Де ви мої діти? Ра-їна моя
Ніхто в цілїм світі не знає, на зна..,
Куди все поділось?, замерзла Земля,
Лиш вітер степами гуляє, гуля...

* * *

В усі часи зло під добро рядилось,
В любов підступність фарбувала дні...
По справах їх пізнати нам судилось
Діянь сліди, їх наслідки земні...

Життя таке і не таке, як в казці!,
За слабкість не приймайте доброти,
За марнотратство не приймайте ласку,
А зло і заздрість – за любов святу!

За мудрість втому, хитрощі за щирість,
Мішки грошей – за вибраність людську!
Чорні думки – за відданість і вірність
І за жертовність – самоту гірку!..

* * *

Є час і шлях ходи до Сонця,
І час падіння вниз з гори ...
Непереможні переможці-
Непереможні до пори...

Бо світло зміниться пільмою
І стане злом людське добро...
І той, хто йшов вслід за тобою,
Вже з анти-богом заодно...

Не забувайте ж добрі справи,
І добрі вчинки, і слова!,
Бо добру і недобру славу
Кожен отримає сповна !

Перемагають не поспішайте ,
В поразках також є свій сенс
Всьому в житті учитись маєм,
Щоб Бог помер і знов воскрес!

В павутинному польоті,...
Відраховуючи дні,
Сивину на голові,
Крутить все коловоротом...

* * *

Хто в оселі своїй
Сіяв розбрат і зло,
Руїнував Роду дім щохвилини –
В непреложності дій
Збере те, що зійшло:
Душі згубить – свою і родини!..

Хто других продавав,
Продавався хто сам –
Той життям торгував на базарі!..
І молись, не молись –
Дожене його й Там
Непорушна, як світ, божа Кар(м)а!

* * *

Кажуть є щаслива доля,...
Та хто ж її має?
Хто її де-небудь бачив?
Хто про неї знає?
Йде хлопчина: грязний, сірий,
Готовий кусатись...
Він давно ні в що не вірить
Тікає,... тікає...
Чи ти маєш шматок хліба? –
Ніхто не питає...
Він нікому не потрібен,
Всі його минають...
Як бездомний пес, щоденно
Притулку шукає...
Син без батька і без неньки
По світах блукає...

Властивість бути, сходити, рости,
Давать плоди, себе у часі сіять,
В нові світи нове життя нести!

* * *

Одна послідовність другу убезпечить,
В гармонії вічній усе над усім!
Година космічна – людську заперечить
І мить, що минула, розтане як дим.!

А ми поспішаємо жити і мати
Від частки найменшої – і до зірок,
Від таїнства бути до таїнства стати
Над світом прийдешнім бажань і думок!

Та в вирі постійному справ безперервних,
Де долі й недоли то б'ються, то сплять,
Не зможе ніхто дію дхарм заперечить
І відповідь вічним питанням не дасть...

Чи ж можна цей Всесвіт пізнати по-суті?
Позбутись одвічних душі коливань?
Чи можна досліджувати таїнство бути,
Зривати плоди із Прадерева знань?

* * *

Коли ти ріс, коли ходив у школу,
Як по весні усе росло й цвіло!...
Життя казалось вічним, загадковим,
Все повним сил, надій, бажань було!...

І ти спішив своє життя «прожити»
В пільмі душі, статевиx «насолод»,...
Не працювать, а спати, їсти, пити
І мати купу пільг і нагород...

Та все проходить, поле збур'яніло,
Не налились зерном душі жита,
Розтало все, і все, що залишилось, --
Ото і є вінець твого життя...

Воно пройшло: нікчемне, дріб'язкове...
Безсилі руки, сива голова,
Без почуття давно засохло слово,
Без урожаю відбулись жнива...

* * *

В часу нема ні сну, ні засинання
І прокидання не було й нема...,
Хоч є весна, є літо... й на закланья
Приходить осінь, а потім зима...

І знову все по колу й не по колу,
Все як було і все зовсім не так...
Тому ніколи не кажи «Ніколи»,
Бо кожен крок, то лише долі знак...

* * *

Їх бог обрав серед усіх народів!
А інші всі – то гої і раби!
Осли, що возять вибрану породу,
Втім не людей, а грошові мішки!..

Та зійде Сонце, сутінки розтануть,
До білизни відбілиться пітьма,
Словам «лжебога» вірить перестануть,
Бо «Бога» в діях «вибраних» нема.

* * *

Де сонце на небі, там долі початок!
Там те, що нас кличе, що є і було...
У рідному краї, де мама, де тато, --
Там долі криниця, життя джерело!

Туди кличуть зорі, стежини досвітні,
Що в часі не мають початку й кінця!
Бо в цьому безмежному вічності плину
Ми Люди! Ми діти! Ми пальці Творця!

* * *

Багато тих, хто з часом відмирає,
Із пам'яті зникає назавжди...
І мало тих, хто в часі проростає
І, вмерши, сяє людству з висоти!

Служи планеті – Всесвіт відгукнеться,
Служи народу – Богом станеш ти!
Предвічний Дух крилом тебе торкнеться
І понесе у вічність крізь світи!

* * *

Плескались хвилі, землю роси крили,
В степу сивіла сиза ковила,
Сузір'їв світлом небо променилось,
Зітхала ніч, ворочалась, жила...

Людські печалі, радощі і болі
Нічна пітьма знесе у забуття...
В ночі все сіре - долі і недолі...,
Вгамує ніч слова і почуття

* * *

Сприймай поразку, як передвісник бурі!
Як грім небесний, що тебе кара!,
За те що ти будуєш долі мури,
Що не ідеш дорогою Добра!

Усі синці, усі твої поразки-
Тобі підказка, що не твій цей дах!.
Це не твоя колиска й забаганка,
Що це не твій, чужий для тебе шлях!

* * *

Мале у великім, безмежність в малому:
Бог гра на сопілці і творить дива!..
Нікчемність царює на троні людському-
Велика, як зірка, а в ній – пустота!

В природніх творіннях завжди плус і мінус!
В кармічнім сплетінні і він і вона!
Ніхто не підкаже, допоки не виріс,
Де доля небесна, де доля земна!..

* * *

Хто визначає Даний Шлях?
В чиїх він планах і думках?
І все, що радість, що болить
На ньому маєм пережити!

В житті Шлях Даний не близький!
То вверху, то вниз, твердий, слизький..
Тож поки можу, до пори,
Я споглядаю світ з Гори!

* * *

Що значить завтра?
Що таке учора?
В потоці часу невлівима мить...
Вона краплина
І безмежне море,
Вона майнула –
Та болять, болять...

Проходе все ...
Ця мить наступну кличе,
Їй залишає спогади й життя,
І в цім потоці сподівань одвічних
Знов будеш ти! І поряд буду я!

* * *

Йде по Землі малесеньке створіння!...
Себе і світ не знає – не біда:
Воно проміння і життя насіння,
Воно повітря, Сонце і вода!

Дитина ще мала і несвідома,
Як небо очі, шкіра – як пісок
І ні для кого в світі невідомо –
Можливо йде по світу новий Бог!

* * *

Розтління вразило не плоть,
А дух!...
І тому я сумую....
До Світла рвусь, іду на ешафот,
Його сягнувши –
в відчаї бунтую...

Як рятувать людей?
Як лікувать?,
Коли тебе майже ніхто не чує?
Коли народи в Тартари летять,
А Мара-кара на Землі пирує...

О деміурги, де ви ділись, де?
Чи ви пропали?,
Чи навік заснули?
З народів ваших
сморід гнилі йде,
А ви не їх --самих себе забули...

* * *

Моя Україна до краю дійшла:
Вся в пазурах хижих наживи і зла!
Не лише чужинці, а й діти свої
Її розпинають, шматують її...

По всій Україні, в горах, на долах,
Панують безкарність, покірність і страх!
На горі, на злиднях, в нечистих руках
Палади ростуть на душі смітниках!...

Не знали й забули: Де ми? Хто ми є?
Навіщо живемо? Що вічне й святе?...
А вітер гуляє між мрій домовин –
Березовий вітер і вітер полинь...

Березовий вітер і вітер полинь.
Гуляють степами між сивих долин,
Летять над яругами, плесами рік,
Від віку й до віку, одвічно й на вік!...

Вітри серпанкові в поривах надій
Торкаються серця, тікають мерщій!
І скільки є волі, і скільки є сил –
Женуть людські долі в ковилах вітрил...

* * *

Хтось відспівав давним давно своє,
А хтось співати лише починає...
Хтось світить всім! І в небесах живе!
А хтось життя нікчемне доживає...

Хтось все життя шукав, долав, страждав,
Не мав притулку, хліба, одежини –
Та всіх любив і всім допомагав,
За все болів, бо жив життям людини!

А хтось все мав, та все було в тягар,
Пірнав в життя тваринне з головою,
Прожрав усе, що мав як Божий дар,
Гори сміття залишив за собою...

Чому в одному серці пустота,
А в тім вогонь палає негасимий?
Хто визначає сенс і суть життя,
Хто нас веде дорогами земними?!

* * *

Є обрій зору, розуму межа,
Вершини ті, яких ми досягаєм.
І те, що бачим, те і визнача
Життя скарби, що кожен обирає.

Хтось на купині – і він майже Бог!
А хтось з висот космічних споглядає
Життя земне, без всяких засторог,
Життя у чорно-білому розмаї...

Все в ньому, все! І скрізь добро і зло,
Насилля, радість, страх, любов і болі!
І все те в стінах, що життя звело,
З яких ніхто не вирветься ніколи...

І невідомо щасливіший хто:
Чи той, що на купині відчуває
Себе, як Бог! Чи той, хто із висот
Із болем в серці долі споглядає...

* * *

Ми до перемог поспішаєм щомиті!
Ось тільки спитаймо: над чим і над ким?
Ми хочемо сяять, як Сонце в zenіті!
Ми прагнемо слави! А слава, як дим...
Навколо ж панують неправда і зрада,
Нещирість і заздрість – куди не піде...
А хочеться віри! А хочеться правди!
Напитися світла живої води!

* * *

Які б жорстокі не були закони,
В якому рабстві люди не жили –
Терпіння чашу горе переповнить,
Які б високі греблі не були!..

Бо в рабстві жить – на те повинна бути
Не тільки згода, а й душі межа!..
Бо в рабстві все втрачає сенс і сутність
Останнє іскра назавжди згаса...

* * *

Шукаєш Вість!.. Грааля чашу?
Чекаєш Вісника? – Дарма!..
Бо ти сліпий! Бо ти не бачиш,
Що Вість вже тут, що скрізь вона!

Вона у сходах, у цвітінні
В дитячій посмішці, в думках,
В незгодах, зрадах і в розтлінні
В добрі і злі зроста вона!..

Вона в серцях, в очах і в діях,
Вона спалахує й згаса!
В розчаруваннях і надіях
Вона майбутнім пророста!

ВІСТАР

(Змістовне ядро «Бхават-гіти»)

М.О. Ільницький

А.І. Кондратьєв

В.Ю. Шевцов

Від мене йде світло, яке опромінює світ цей.
І сонячне, місячне, зоряне світло – теж звідси.
Якщо я спинюсь хоч на мить – Всесвіт хаос поглине,
Зміщаються варни, загинуть і люди, й тварини.
Я жертва й жертovníк водночас, я–предкам офіра,
Я масло й вогонь, я – основа прадавньої віри,
Я свідок, володар, опора, я вічності сім'я,
Я дім і дорога. Я зникнення і воскресіння.
Спадаю на землю дощем і спекотним паланням,
Я сат і асат: існування і неіснування.
Хоч я не в істотах, збагни мою владарську його,
Я їхній носій і творець, їх пускаю в дорогу.
Як вітер, що простір увесь заповнює собою,
Отак всі істоти земні у мені і зі мною.
Під кінець у мою всі вони входять основу,
Потім наново всіх я відроджую знову.
То нижча моя восьмигранна природа, а звідси
І вища безмертна душа, що об'єднує світ цей,
Істоти всі – з лона її, маєш це зрозуміти.
Початок й кінець я усього, що міститься в світі.
Я знаю усе, що було і що має настати,
Про мене одного заказано смертному знати.
Хто Ом вимовляє священне, як брахмо єдине,
Той тіло лишає, до мене йде щохвилини.
Є лоном моїм вічне брахмо, я кидаю в нього
Насіння своє для народження всього земного,
Для всякого тіла, де здатне воно виникати,
Лиш я його батько, а брахмо одвічне – це мати.

Гармонія, рух і інертність – це гуни пракрити,
Що тіло одвічного міцно зшивають, як нитки.
Те брахмо у всьому постійно, у сутності всякій,
І творить істоти, і знищує їх одночасно.
Я час і причина, усе руйнувати я мушу,
Живим з тої битви нікого я не відпущу.
Знай, пристрастні, вмерши, у кармі відроджені будуть,
Забуте згадають і знову пізнавши забудуть.
Не гріти там сонцю і місяцю там не світити,
Звідтіль не вернутись – моя там обитель.
Лиш частка мене є живими істотами в світі,
І манить до себе чуття із природи – пракрити.
Хто зв'язаний кармою, власній природі підвладний,
Призначення здійснить, над кармою розум невідданий.
По смерті, віки перебувши в обителі Божій,
В щасливому домі він знов народитися може.
З минулих народжень єднання із сутнім zostалося,
В новому житті осягати нову досконалість.
Покинути дію народжений жоден не сміє,
Відмовитись може лише від плодів тої дії.
Хто думає, буцім-то сам своє звершує дійство,
Не знає, сердега, хто в дії керує ним дійсно.
Є дві в житті кожнім до блага дороги,
Є йога знання і діяльності йога.
Є подвиги серця, і мови, і тіла,
Щоб линула слава світами, гриміла,
Бо віра трояка у тих, хто у плоті рождені.
Є віра духовна, чуттєва, і є віра темна,
Знання благочесне, затям, бачить сутність єдину
В істотах усіх – невмирущу, ніким не ділиму.
Знання, що вбачає лиш сутність окрему
Завжди називати знанням зацікавленим треба.
Хто вічні закони пізнав, не існує для того у світі жалю
Ні до мертвого, ні до живого.
Бо кожний, як я, як усі, хто умре в бою нині,

Тривали завжди, і ніхто з них ніколи не згине.
Як юність і зрілість в літа переходять старечі,
Так дух з тіла в тіло іде, і тужить не до речі.
Народження й смерть не властиві могутньому духу,
Він вічний, живе і тоді, коли тіло без руху.
Ми одіж вдягаєм нову, як стара перетліла,
Й душа із старого в нове поселяється тіло.
Мечі проти неї й вітри-суховії – безсилі,
Вона не згорить у вогні, не зруйнується в хвилі.
Вона споконвічна, її не зродити, не вбити,
Вона всюдисуща, її не спалить, не втопити.
Бо хто народився, той має померти,
Хто вмер, той відродиться в тілі новому по смерті!

Радость познания мира
В сердце моём.
Стал навсегда кумиром
Тот, кто горит не сгорая
Поиска вечным огнём!

Дважды делить не приходится –
Выбран путь!
Жизнь по ухабам скитаний торопится,
Даже нет времени в прошлое,
В прошлое заглянуть!

Как ты чудесна, дорога без края –
Будь же такой!
Трудностей я никогда не пугаюсь,
С ними всегда я на равных встречаюсь
Веря
В победный бой!

* * *

Давай попробуй!
Это не глупость
Взломать чью то робость,
Вытряхнуть тупость...
Дерись Человечище,
Ты – умён!
За души калеченные
Всех времён!
За звание Человека,
Изо всех сил,
Дерись до последнего
В этом жизни смысл!

* * *

Бывают ситуации такие,
Когда вся жизнь идёт наоборот,
Когда приходят следствия иные,
И не простой всему ведётся счёт

Когда поступки вещи и сравненья
Сквозь призму лет тебе твердят о том,
Что надо срезать старые деленья
И сверить новые с грядущим в жизни днём!

Когда решать приходится навечно
Когда звенит душа как тетива,
И надо быть таким же человеческим,
Как вся твоя огромная страна!

Человек живёт,
Иногда задавая вопрос:
Зачем я родился?
Учился?
Рос?
В недоумении на миг застыв
И навсегда этот миг позабыв...
И опять мимо него идут
Дни его очень короткой жизни,
Дни, что ему ничего не дадут,
В цепких объятьях стиснув...
Постепенно волнение забудется,
Поиск прекратит душа,
Зная, что глобус крутится,
Вертится не спеша...

Желанья будут всё меньше,
Все ближе надежды, цели,...
А он не в силах будет ответить,
Зачем он живет на самом деле...

* * *

Вдруг загорелся и погас
Надежды луч...
В который раз...
И я – еще не веря в это,
Бегу,
Спешу,
Лечу за ним по свету...
Я по инерции качусь
Все тише, тише.
Оглянусь,
Увижу как на горизонте
Тускнеет солнце...
И опять
Его я буду догонять
И буду падать, и вставать,
И вновь бежать!
И верить в то –
Что не закатится оно!

* * *

Паутина по небу тянется,
Осыпаются листья последние...
Знаю я, что они не останутся,
Улетят от меня гуси-лебеди...

Провожу я их в утро раннее,
Под зарею багрово-медною,
Помашу я им вслед на прощание,
Возвращайтесь ко мне гуси-лебеди...

* * *

Слишком поздно я тебя нашел,
Слишком поздно встретился с тобою...
Синева тускнеет у озер
Засыпал улицу листвою...

Слишком рано ты смогла понять,
Как красива...
И что это значит...
Научившись раз когда то лгать,
Ты теперь не делаешь иначе...
И тебе конечно все равно,
Растеряв себя – ты просто существуешь,
Лишь стучат дожди в твоё окно
Словно отзвук дальний поцелуя

* * *

Этот туман –
Вечный обман,
Заполнил собой окрестности...
В сини полей
Крик журавлей,
Звуки беспечного детства...
Слышатся мне,
Словно во сне,
Давно позабытых лет...
Чем-то тревожат
Их нету дороже,
Их для меня больше нет!..
Разве в тумане
Себя обманешь,
Чтобы потом жалеть
За синью полей,
Перезвоном ключей,
За памятью детских лет!

* * *

Отчего я ищу позабытые
Первой встречи твои слова? –
Это прошлое светлыми нитями
Протянулось опять до меня...

И оттуда дорогою вешнюю
Ты пришла! Я любил и люблю!
Моей вечною сказкой и песней
Я тебя называл и зову!

Пух тополей
В лентах аллея
Кружится в небе тая...
Все мои мысли
И песни о ней,
Но меня ждет другая...
Я постараюсь
Забить не любить,
Другую встречая,
Только вот пух
Все летит
И летит
Кружится в небе тая...

* * *

Встречаемся
И расходимся
Неожиданно –
Я и ты...
Под сверкающим солнца холодом,
Где лишь снег
Да глаза твои!...

Как березка
Растаешь
Тоненькая,
И опять,
На моем пути
Радость встреч догорит нетронутой,
Где лишь снег
Да глаза твои!...

* * *

Мороз первый ударил...
Первый –
И очень сильный...
Звездной осенней далью
Стужей по желтым крыльям!

Твоя встреча была ошибкой,
Твои письма –
Все та же глупость!
Были игрой улыбки,
Стала обманом лунность...

* * *

Лето заменила осень,
Солнце –
Бесконечные дожди,
Синеву –
Морозов первых, проседь
Зелень –
Лед, упавший на ручьи

Но тебя –
Ничто мне не заменит,
От тебя
Мне некуда уйти...
Осень-осень заново желтеет
И меня не покидаешь ты!..

* * *

Улыбайся!
Милая девочка,
В 19 лет
Брызги шампанского
Словно снег!

Улыбайся!
Тебе идет!..
19 лет –
начало!
Тысяча лет пройдет –
И этого
Будет
Мало!..

Помни –
У тебя
Нет верней друзей,
И не будет их
Никогда!
Так гори
Всегда,
Не сгорай!
Знай –
Не страшна беда
Никогда,
Потому что рядом мы
Всегда!

* * *

Эти дни по-весеннему длинные,
Это небо глубокое синее,
Эти грозы не кажутся сильными,
Даже если кончаются ливнем...

Это грусть первой порослью тянется,
Но улыбка – она светла!
И пускай горе горем не кажется –
Все равно не сгорю дотла!

* * *

На какую скажи мне, милость
Увядания пора нужна?!
Я не знал – но она явилась,
Я не знал – но пришла она...

* * *

Нет конца моей печали,
Я застыл под солнцем мглистым,
Что теперь еще осталось?
Что еще потом случится?

Время льется, время мчится,
Время длинное такое...
Я все жду, что постучится
Мое счастье голубое...

Голубое – лишь с тобою!
Голубое – толку в том...
Если солнце стороною
Ходит ниже с каждым днем...

* * *

Лето такое было:
Часто мы расставались,
Редко я был счастливым,
Часто я был несчастным...

Редко вела дорога
Нас целиной открытий,
Часто болели ноги,
В небе ломались крылья!..
Но –
Нам не сиделось дома,
Мы не считали мили,
Жить нам была охота,
Жить мы с тобой спешили!...

Лето такое было:
Часто мы расставались,
Мелкое – все забылось.
В сердце осталась радость!

* * *

Неуемной какой то силой
Буря в сердце моем прошла...
Это ты –
Это ты, моя милая,
Обожгла, увлекла меня...

Ты стала в жизни моей
Моей путеводной звездой!
И нету тебя родней
Мне все нипочем с тобой!..

* * *

Я не знаю
Таким ли был я,
И была ли счастливой ты,
Но уже
Ты, расправив крылья,
От меня улетаешь ты...

И стою я,
Стою на месте,
Ног не сдвинуть –
Пришла пора,
Пожелтели,
Увяли листья,
Засыпают они меня...

Ты лети –
Улетай моя милая,
Добрый путь!
Ты счастливой будь!
Ты прости,
Что тебя любил я,
Что люблю...
И что памяти
Страшен суд...

* * *

Погляди в рассвет,
Погляди в закат:
Там ключи,
Ключи...
Стаи птиц летят...

Высоко они,
Над землей они,
С облаками вряд
От меня летят...

Счастлив тем, что была;
Тем, что будешь еще!..
Что тебя, лишь тебя
Мне любить суждено!

* * *

У нее глаза – как небо!
У нее глаза – как море!
А в них – теплый весенний ветер,
В них надежда с тревогой спорит.
У нее глаза лучистые
И глубокие – не достать до дна!
И сама она нежная, чистая,
И всех краше, милей она!

* * *

Без песни сер я,
В песне невменяем,
То я, как зверь,
То я от ласки таю...
В душе моей
Смятение урагана
Мне тяжесть бурь
По силе, по плечу, но!..
Без песни сер я
В песне невменяем
Но-
Без песни я
Крестом над миром стану
И задохнусь,
И жить не захочу!

* * *

Притихла осень,
Падая закатом,
Дождем уже не греющих лучей...
И терпкий запах,
Собранный на счастье,
Усыпал след
Летающих в вечность дней...
Под солнцем дым
Промокшего ненастья
Грозит придти
Не завтра,
На потом...
Но синь пьянит,
Ласкает, словно в сказке,
Сжигая день
Пылающим костром...

* * *

В этот день Вами
Перейден Рубикон.
Он самый светлый
В жизни вашей.
Вы слышите
Юности
Хрустальный звон –
Любовь
В сердцах ваших
Стоит на страже!

Поэтому мы
Желаем Вам:
Огня вечности,
Счастья верности,
Бесконечной любви!
В этот день
Переполненный счастьем,
Поздравляем мы Вас
От души!

* * *

Шире окна открой!
Шире окна – скорее!
Надышаться спеши
Золотистой листвою,
Пока небо зарею
Волшебной алеет,
Пока солнце горит
Над уставшей землей!

Шире окна открой!
Шире окна – скорее!
Вечность в сердце пусти! –
Поскорей, поспеши!
Солнце низко совсем
Над Землею алея
Начинает разменивать
Жизнь на гроши...

* * *

Звезде упасть – и не взлететь...
В еловых лапах на рассвете,
Где неприкаянный, как смерть,
Трещит мороз и веет ветер...
Где снег и снег...,
Где никого...
Где лишь зима лютует злая,
Все обсыпая серебром
Зарей рассветной полыхает...

* * *

Эта адская боль,
Когда чернеют губы
И теряют контроль
Над собою
Люди...
Эта боль
Пришла ко мне,
Раздирая на части
Бедой незваной,
Глухим
Несчастьем...
Стиснув зубы,
Закусив губы
До крови,
Превратившись в металл,
Неузнаваемым
И холодным,
Непослушным себе
Я стал...
Иначе нельзя:
Потому что я,
Как и каждый
На свете,
За прошлое
И настоящее,
За будущее,
За всех
И за все
В ответе!...

* * *

Как признаться себе в своем бегстве,
В своем страхе, в смятении своем,
Если я на твой зов не ответил,
Если предан родительский дом!..

Мутит память холодная удаль,
Время сбилось в лохматый клубок,
До каленого больно и гулко
Бьется сердце как молот в висок...

Ухожу,
Раздвоясь,
Улыбаюсь,
Убеждаю себя торопясь...
Я – трезвея – забыться стараюсь
Оглянуться назад не боясь.

Только снова в набат мое сердце
Бьет, кричит: все не то, все не то...
Жизнь – мираж, утопающий в вечность,
Над земною моей суетой...
Я стою, и смотрю,
И не верю
В то, что прошлое встало у ног:
Журавлей бесконечная верность,
Детских синих далеких дорог!..
Возвращусь ли назад? –
Я не знаю...
Но сегодня себе я не рад,
Отчий дом – я тебя вспоминаю
И к тебе возвращаюсь опять!..

* * *

Мы ко всему приучены,
Мы заучены и приучены,
Мы залистаны, как букварь!..
Потому стало все привычным,
Стало серым, пустым, будничным
И ничто не волнует нас!..

Мы проходим с улыбкой невежды
Мимо утренней ясной свежести,
Мимо птиц, мимо дней и ночей...
Равнодушные, словно камни,
До березок, до белых самых,
До цветов, до листвы, дождей

И, случайно глаза открывши,
Мы спешим, закрываем их,
Забывая о счастье слышать
Голос верных друзей своих...

Без волнений, надежд, без робости
Все становимся мы на глобусе
У послушных тупых машин,
Безучастно, нелепо, безропотно,
Превращаемся все мы в роботов,
Превращаемся – как один...

* * *

Один шаг
И еще один...
Превозмочь самого себя!...
По лезвию
Вечность в блин
Крошится во тьме звеня

Кажется все:
Нету сил,
Предел!..
На этом бы месте лечь...
Но кто-то же должен,
Таков удел,
И рушится тяжесть с плеч!
Один шаг
И еще один...
Улыбаясь сквозь слезы, верь!
Что солнце взойдет,
Ты дойдешь до вершин,
Чтобы в небе
Звездой сгореть!

* * *

Мелодии...
Такие непохожие,
Такие разные...
Как утро светлое,
Как лужи грязные...
В них все –
Но сердце трогает
Увы – не каждая,
Потому что они
Непохожие
Они – очень разные.

* * *

Горчит во рту от привкуса полыни
И, как тогда, весна, вокруг весна!..
И в небе чистом, синем, синем, синем
Плывут под солнцем к счастью облака...

И я иду, желая раствориться,
В косых лучах до точки, до конца,
Чтобы вокруг рассветы колосились
И было слышно, как шуршит трава...

Забыть бы все: невзгоды и обиды,
Пусть будет так, пусть горечь на губах
От синевы и от степной полыни
На этих вечной жизни берегах!

* * *

Я солнце жду
И оно
Приходит ко мне...
Каждый раз,
Когда трудно,
Оно
Мне
Верным другом было и будет.
А если люди
Хмурыми
Злыми
Станут,
Подарю им солнце –
Оно не обманет!..
И люди
Добрей
И светлее
Будут –
Ведь солнце залог счастья
И мне
И другим
Людям!..

* * *

Когда то будем мы друзьями,
Но не сейчас...
Завороженными глазами
Я вижу каждый день и час
И миг, который предал нас
Вам не понять, да и не стоит,
Пусть будет все, как в первый раз:
Зима останется седою
Морозом в сердце и бедою...
Но в этом поздний выюжный час
Я не желаю видеть Вас...

* * *

Я люблю!
Я люблю тебя очень!
Так люблю как никто, никогда не любил!
Бьется сердце,
Хочет вырваться к солнцу –
Это взгляд твой меня
Завертел! Закружил!
Я хожу, как в тумане,
Как в дурмане!
Я пьяный тобою!
Я хожу, улыбаюсь,
Смеюсь над собою!
Счастлив я как никто!
Низачто,
Никогда
Разлюбить и забыть
Не сумею тебя!

* * *

Я иду по дороге,
Где с тобою ходил я...
Где впервые признался тебе я,
Что в тебя я влюбился...
Где дрожала звезда
Надо мною от счастья робея...

Эти дни далеко...
Только прошлое чертит следами
В моем сердце печаль
О тебе, об одной,
За твоими глазами,
За твоими руками
За любовью моей,
За печалью моей,
За тобой...

* * *

Чистая-чистая, нежная, хрупкая,
Белой березкой ты кажешься мне!
Мне без тебя даже утро не утро –
Вся моя жизнь без тебя, как во сне!

Где же была ты, что долго, так долго
Жил я на свете не зная тебя?!
Где ты ходила, какими дорогами,
Девочка милая, радость моя!

Но ты пришла, стала самою близкою
Самой красивой, всех в мире милей!
Стала звездой ты моею счастливою
И тебя нету на свете родней!

* * *

Пусть солнце сменяют минуты ненастья,
Пусть будет тернистой дорога моя,
Тебе благодарен за песни и счастье
Тебе моя сказка, девчонка моя
Ведь ты – то что было!
Ты все, что осталось!
И то что опять повторится со мной:
Улыбкою первой
И первым свиданьем,
И первой моей голубою звездой!

* * *

Когда тропа узка,
Когда юлит,
Когда дрожит рука,
Дрожит...
Когда просвета там –
Там нет,
Тогда твой каждый шаг,
Как враг,
И черным станет свет
На тыщу лет!

Тогда –
Трудно,
Очень –
Трудно...
Трудней не быть!
О том забыли люди,
Что сердце хочет жить!
И никому нет дела,
Что гаснет белый свет!..
Но нет же! –
Нет предела!
Предела сердцу нет!

* * *

Здесь везде
Дороги, как дороги,
Здесь на всех
Тревоги пополам...
Подружился я
С зарей раскосой
И хожу я
Рядом с нею
Босый
По глубоким,
Выпавшим снегам...

День и ночь
Продрогший
И уставший,
У берез
Стою земель пропахший,
И стучусь я к солнцу
В дом небесный,
Где дремлет солнце
В синем кресле...

* * *

Все чаще ты ко мне приходишь
Сюда, в забытый богом край,
Где только ветер дикий бродит
И ночь спешит через закат...

Где не измерян и не понят
Размах снегов и солнца свет,
Где сердце эхом обнаженным
И день и ночь твой ищет след

* * *

Не ноги – камень,
Кровь – как ртуть!
На небе зарево пожара...
Нет сил шагнуть,
Нет сил вздохнуть –
Лишь сердца гул
И боль ударов...

Ведь я же знал
На что я шел,
Но раз гореть бывает мало!...
Теперь везде,
Везде огонь,
Одно лишь зарево пожара!

* * *

Под солнцем девочка плясала
И улыбалось солнце ей...
Оно качалось
И сверкало
В лучах серебряных ветвей.
И все таким прозрачным было,
Что мне казалось – целый век
Счастливым будет самый милый,
Мой самый близкий Человек!

* * *

Колыбельная началась – слышишь?! –
Забаюканный юности сон...
Это в городе выше и выше
Рассыпается бисером звон...
Это только начало, начало!
Этой песне не будет конца! –
Мне поет ее верная мама,
В мире лучшая мама моя!
И пока она будет – я верю
Будет жизнь высока и светла,
Потому что меня с колыбели
Забаюкала мама моя!...

* * *

Легкую судьбу не выберу,
Чем трудней – тем сильнее я!
Потому, что гореть – не выгореть
На дороге такой нельзя!
Чтобы после, когда окажется,
Что пора подводить черту –
Мы как в юности, не состарившись,
Смогли песню допеть свою!

* * *

Белые-белые туфельки,
Посиневшие пальчики...
Но улыбки уже загублены
И потеряны мальчики...

* * *

Мне не хочется, чтобы ты
Рвала листья деревьев желтые...
Хотя впрочем прошу прости,
Не мое оно, это золото...

Не мои журавлей ключи
Улетают от нас на юг,
Даже сердце: стучи не стучи –
Увядает земля вокруг...

Больше нет никого, ничего,
Даже время меня забыло...
А засыплет тебя пургой –
И тебя никогда не было!..

* * *

Вот и все –
Тебя больше нет.
Мне с тобой никогда не быть...
Без тебя уходить в рассвет,
Без тебя год за годом жить...
Без тебя уходить в грозу,
Не сгибаясь под толщей лет...
Вслед прощай я тебе шепчу,
Это все – тебя больше нет...

* * *

Такой монотонный шум,
Как будто в ноги прибой,
Как будто иду ко дну
С кругами над головой...

Как будто возшла беда
Над спящей в снегах землей,
Но бездна шагов до дна,
Но нету тебя со мной...

Но я соберусь на зло,
Но я докажу себе,
Что в жизни моей светло,
Что вечность придет ко мне!

* * *

Кто наделил тебя земной
И неземною красотой?!
Кто он – скажи!
Кто он – такой?
Скажи – я стану на колени
В некоем признании не смея
Поднять глаза!...
Да!
Он велик!
Необычен!
Но ты краше!
Ты так светла
И так нежна,
Что стала солнцем для меня!
Ты стала сном
И стала явью,
Надеждой стала
И проклятьем...
Я обезумел,
Онемел,
Я весь дрожу!
Да, я не смел
Встречать тебя!
Я сам не свой –
Ну что ты сделала со мной?

* * *

Est modus in rebus
Уходит весна,
И гроздя созвездий,
Все больше тускнея,
Увядшей сиренью
Пугают меня...
Вот-вот запылится
Полынь у дороги,
И солнце шагнет
За июнем в зенит,
А в сердце все громче
Набатом тревога
Да в теле усталость
Как эхо звучит
Я жду перемены
Но только безлично
Уходят обычные
Серые дни...
Без гроз и отличий
Я в мире привычном
Надежды теряю
В волшебные сны.
Уж если останется
Сказкою сказка,
Уж если мне верить
В судьбу не дано
Я все равно знаю,
Что жизнь
Не подсказка,
Где все к мелочам,

К пустякам сведено...
Но где перемены
И где ураганы?
И где половодье
Волнений моих?!
Не верю, что жизнь
Меня в главном обманет,
Что ветер попутный
Навеки затих!...
Но что-то не так,
Опускаются руки...
И дело не в том,
Что приходит закат:
Пройти бы сквозь вечность -
Готов я на муки,
Мне только бы вечность
Руками обнять!

* * *

Что ждет меня в завтра –
Я, право, не знаю...
Быть может пожаром
Взлечу, запылаю,
В снегах заблужусь
И чистой, холодной,
Звнящей, свободной
Улыбкой надежды
К тебе прикоснусь!..
А может в ночи
Навсегда растворюсь?!
Кричи не кричи –
Не смогу не вернуться!
Я песню другую
В дороге встречая,
О звездах пустынной
Вселенной мечтаю,
К грядущему веку
К весне тороплюсь!

* * *

Расскажи мне что-нибудь, Алиса,
Расскажи, что знаешь...
Все равно я так, без смысла
По земле скитаюсь

Ах Алиса, ты, Алиса,
Не моя ты, знаю...
Отзовись Алиса, слышишь?!
Я ведь пропадаю

* * *

Был Сережка –
И нет Сережки...
Прилег Сережка,
Не встать ему...
А солнце блещет
Над миром вечным,
Ломают палыцы
На снегу...

Был Сережка –
И нет Сережки...
Кто виноват?
Кого винить?
Зачем Сережке
Наши слезы:
Ему бы встать
И жить!
И жить!..

Был Сережка –
И нет Сережки...
В укор живому,
В укор всему
Лежит Сережка,
Наш Сережка,
И Солнце
Плачет
На снегу!..

* * *

Выцвело лето и рожь побелела,
Серою пылью покрылась трава,
Ты как умела и как не умела
Заворожить попыталась меня...
Только дождей еще долго не будет,
Только по небу лохматая пыль...
Кто-то кому-то в любви не поверил,
Кто-то кого-то совсем не любил...
Выцвело лето и вишни созрели,
Медленно начав желтеет земля...
Жаль – но, увы, даже ты не сумела
Заворожить, убаюкать меня...
Кончится лето и как не бывало
Этой жары, ни надежд, ни тебя...
Будут дожди над землею усталою
Память стирать о тебе без конца...

* * *

Лохматый иней солнце обволок,
И тишина хрустальная такая,
Что ветку тронь и брызнет белый дождь
Мир озарив, играя и сверкая!
В том мире я вперед боюсь шагнуть –
Твои глаза меня околдовали...
Мгновенье стой – тебя боюсь вспугнуть
И погубить высокий мир хрустальный!

* * *

В эту ночь
Был дождь.
Бесконечный
И длинный,
Резкий,
Порывистый,
Сильный.
Он шел всю ночь
Над городами спящими,
Над деревнями синими,
Над почерневшими чашами,
Рек и проселков клиньями...

В эту ночь
Снились мне – снились
Лучшие в мире цветы
И глаза – голубые, как небо!
Ты – девчонка – Царевна-Лебедь
До рассвета
Мне снилась ты!

* * *

Здесь ночь как ночь,
Туман в туман,
Всесилен я и я бессилён.
В листвою засыпанную рань
Шагает осень по озимым...
Отяжелев и одряхлев,
На перекрестных догорая
Вслед птицам смотрит онемев
И тихо-тихо замерзает...

* * *

Ты мне нужна!
Я знаю – да!
коль дни разлуки, как беда!
коль над землей
Сквозь листопад
Одна звезда –
Твой милый взгляд!

Ты мне нужна!
Я знаю – да!
Ведь никогда
На этом свете
Я не найду другой тебя –
Тебя другой на свете нету!..

* * *

Ты все краше
И все яснее,
И милее ты с каждым днем,
Обжигашь меня весенним,
Ранним, сильным, живым дождем!..
Если б только могла ты видеть
До чего беспокойно мне!
Как хочу я тебя услышать,
Как целую тебя во сне!
Твоих рук бы кольцо навеки,
Пламень губ – я на все готов!
Мое счастье нельзя измерить,
Как измерить нельзя любовь!

* * *

Уже опалены деревья
Впервые грянувшей жарой,
И липнет к пальцам клеем время,
И пыль в глазах стоит столбом...

А я все туже, туже, туже
Решаю круг своих задач,
Мой океан уже, как лужа
Но нет везенья и удач...

Себя совсем не понимая
И не щадя себя ничуть,
Я дни своей судьбы листаю
И не хочу с нее свернуть...
А где-то есть такой чудесный
Мир расцветающей любви,
Но мне весна для развлечений
Дала лишь книги и цветы...

И все же я ничуть не каюсь –
Ведь я живу и я люблю!
И нету в мире выше счастья –
Всю жизнь любить тебя одну!

* * *

Всему приходит конец,
Но нету в любви конца!
И время, шагнув в торец,
Печатает день с конца!

А я – как букварь –
Я не спору:
Хочешь выругай,
Хочешь ударь!..
Но высуши, высуши, высуши
Эту мою печаль

* * *

На деревьях ноябрь, изморозью
Чертит удары гонга!..
Это все ты капризная –
Горечь осенняя – поздняя...

Прошное не отступает,
Сердце мое запутав...
Вот и брожу скитаясь,
Осенью по перепутьям...

ПОКЛОНЕНИЕ ЖЕНЩИНЕ

Шораши-Пуджа велико!
И надо быть его достойным.
Иначе бешеной рекой
Снесёт
И в чувствах непристойных
Придёт конец,
Конец тому,
Что Человечностью зовётся!
И вечность сердца не коснётся,
Погрязнув в низости дыму.

* * *

Если закат потух,
Я не причем-
Но!
Ты очертила круг –
Я оказался в нем!

Белый наряд весны
Я бы не ждал-
Но!
Всё изменила ты
Ты изменила все

И потому тебе
Я благодарен-
Но!
Страшно от мысли мне
Той, что живу тобой!

* * *

Наши встречи с тобой были - не были,
Мы с тобою опять не встречаемся...
Но опять надо мной гуси-лебеди...
И надежда опять возвращается...

Наши встречи с тобой были - не были,
Всё проходит не так как мечтается...
Может быть и правы гуси-лебеди,
Что любовь никогда не кончается...

Наши встречи с тобой были - не были,
Может быть, им уже не быть,
Но кричат с синевы гуси-лебеди,
Что тебя буду ждать и любить!

* * *

Редкий снег,
Всё сыплет снег,
Синева да льдинки...
А тебя всё нет
И нет,
Милая Снежинка!
Задержалась где-то, где?
Приходи скорее!
Этот снег давно во тьме
О тебе белеет...

* * *

Под дождями,
В пургу,
На земле,
На снегу,
Каждый шаг твой,
И взгляд
Стерегу.
Радость встреч-
Впереди,
Боль разлук-
Впереди,
Я приду,
Позову,
Только жди...
Только жди

* * *

Был дождь,
Бесконечный и длинный,
Резкий и сильный,
Он шел всю ночь
Над городами синими,
Над километрами длинными
Шел дождь...

Лохмотья снега белые
Таяли медленно,
А дождь шёл
Ночь напролет...
Темнотой перекошенный,
Неприкаянный
И заброшенный, в городе
Дождь...

В эту ночь
Мне снились
Лучшие в мире цветы
И глаза голубые как небо!
Снилась ты мне
Царевна-Лебедь!
До рассвета
Мне снилась ты!

* * *

Какая боль!..
Она висит над миром,
Она в душе
Соткала тишину...
Мне та девчонка,
Что меня любила,
Сказала: слышишь? -
Больше не приду...

И всё на то,
И день глаза туманит,
И жизнь бежит,
Торопится... Куда?
В увядших листьях
Золотом наряде
Пришла ко мне
Незваною беда...

* * *

Трижды осень была,
Трижды солнце всходило,
И горело оно,
Обжигало оно!..
Часто сердце встречало-
Только раз полюбило
И уже разлюбить
Никогда не смогло!

* * *

Кто-то сказку сложил - не выдумал,
Кто-то эти сказал слова,
От которых по небу крыльями,
Роз взлетев – не сгорит звезда!

Будет ярко светить лучистая,
Будет долго светить она,
Потому что она счастливая,
Потому что она – твоя!

* * *

Не боюсь что сгорю, остыну,
Не дождавшись начала дня!
Не боюсь, что к тебе привыкну!
Не боюсь разлюбить тебя!
Если будет дорога длинной,
Будет трудной – ну что же, пусть!
Я люблю тебя светлая, милая,
Моя нежная, добрая Русь!
Навсегда сохраню я свято
Тот огонь, что горит в груди,
Приумножу твою я славу,
Чтоб всех ярче сверкала ты!

Без тебя белый свет не милый
И не мил алый свет зари!
Без тебя, без моей любимой,
Словно цепи,
На сердце,
Дни...

Без тебя прорасту полынью,
Пожелтев, облечу листвою,
Без тебя без моей любимой,
Без печали моей земной...

* * *

Вот так и живём мы:
Ни то и ни сё...
Вот так без конца и без края...
А где-то под Солнцем,
Под теплым дождём,
Ключи журавлей уплывают...

Нам дела к ним нету,
Летят? – пусть летят!
Ведь мы не такое видали...
Не дай бог увидят ,
Что пальцы дрожат
И сердце болит от печали...

* * *

Клубится синь с крутых вершин
И падающий снег
Ты здесь одна,
И я один,
И больше мира нет!

Ты королева-
Я слуга!
Лишь елей стрелы ввысь!
Ты впереди - зову тебя,
Прошу - ну оглянись!
А ты смеешься - ты летишь,
Весь этот мир - он твой!
И с заколдованных вершин
Свет звёзд над головой!

* * *

В тумане даль,
В тумане спуск,
А мы –
уходим мы...
Но ты вернешься,
Я вернусь, сюда вернемся мы!

Прощайте горы,
Снег прощай!
Рюкзак –
уже одет,
Дорога ждет,
Так в добрый час!
Пока!
До новых встреч!

* * *

Погас костер,
Дымит зола,
Парит земля, парит...
И трудно жить
Нам без костра,
И без гитары жить!..

Без песен этих,
Без тревог,
И без надежд
И без дорог...
И потому
Мы вновь в пути,
И лучше жизни
Не найти!

* * *

Спешу домой надеждой одержимый,
Что наконец-то ты напишешь мне!
Но нет письма...

И руки, ноги стынут,
И от тебя спасенья нет нигде...

Зачем тогда пишу стихи я эти?
Они не тронут, не найдут тебя,
Ведь по Земле осенний ветер веет,
А над Землею пеной облака...

* * *

Третью осень я встретил,
В третий раз опадает листва...
И двух лет, словно не было –
Убежали они,
Растеклись как вода...

Ни о чем не жалею,
Ни о чем не грущу,
Но ее еще пуще
И сильнее люблю!

Для меня она все,
Лишь она мне нужна
Осень в сердце моем
В моем сердце весна!..

В моем сердце цветенье,
В сердце счастья дурман!
Я за встречу с любимой –
Все на свете отдам!

* * *

Это что – листопад,
Только листья кружат,
Только стаи летят
И желтеет Земля...
В свой последний наряд,
В самый лучший наряд
Все оделось вокруг...
И какая-то грусть
Подошла до меня,
Но ее по пятам
Засыпает листва...
Грусть смешная моя,
Ни к чему мне она!
Ведь седеет желтея
От конца до конца,
Забираясь в сердца,
И в проемы домов
Серой дымкой Земля.

* * *

Золотинки на Земле – осень сыплется,
Милой голос день и ночь – всюду слышится...

Вижу руки я ее – добрые, да нежные,
И глаза ее, что небо, - ясное, да внешнее.

Как тоскую я по ней, как скучаю!
Как мне трудно без нее, осень золотая!

* * *

Что так грустна осенняя пора?
Что рано так она ко мне приходит?
Мне птичий крик, разлукою трубя,
Печалью сердце о тебе изводит...

Веселья круг не трогает меня,
Мне без тебя на свете все не мило!
И я иду сквозь осень до тебя,
К тебе одной, единственной, любимой!

* * *

О чем вы плачете, о чем?
О чем та грусть?
К чему темнеет небо?
Уходит день, промокший под дождем,
А вас все гонит, гонит гонит ветер...

Вам к лету нет,
Возврата больше нет.,
Небытием протянется дорога...
В какую даль? Куда ваш ляжет след?
Куда уйдет от отчего порога?

* * *

Сейте нужное,
Человечное,
Сейте доброе,
Сейте вечное!

Будьте чистыми,
Будьте нежными,
Будьте сильными,
Будьте честными!

* * *

Еще порою солнце пригревает,
Еще как в гости ходят облака,
Но час последний лето доживает
И караулит осень на меня...

Здесь паутиной небо засновало
И по утрам все росы холодней,
А я все также встречи ожидаю
И каждый час все думаю о ней!

А по ночам, когда глаза закрою,
Как тень она подходит до меня,
И гладит руки теплою рукою,
Не уходя до самого утра...

* * *

Широка и вольна, Русь любимая!
Здесь родился и здесь живу,
Здесь девчонку, за всех красивее,
Повстречал, полюбил,
люблю.

Широка и вольна, Русь родимая!
Не найти мне другой такой!
Ей спасибо за очи синие,
За Аленку и за любовь!

* * *

Медь дубов
И яблонь золото,
Желтый воздух от листвы,
По лесам
Палитрой пестрой
Сыплет осень,
Ходишь ты!

Стало небо
Вязким-вязким,
Замедляет осень шаг,
Это всюду,
Всюду праздник,
Всюду –
Словно в первый раз!

И как будто бы впервые
Жду тебя я
Очень жду!
Глаз
Озера голубые,
Я тебя Аленку жду!

* * *

Ты что же это, друг, постой!
Не надоело, что ли плакать?
Бросай грустить, пошли со мной
Под непогоду и под слякоть.

Дождя не бойся, дождь пройдет!
И за улыбкою, за счастьем,
Весенний день к тебе придет,
Все озарит и не погаснет.

* * *

В моей гавани льдины,
Воют ветры,
Гудят шторма.
Белый парус мне только снится,
Белый парус – мечта моя!

* * *

Не сложу я под солнцем крылья
Позову я тебя в свой дом!
Ведь в тебя я навек влюбился,
И поклялся любить потом!

Ведь не зря же тебя зову я
Бесконечною сказкой моей!
Всего больше, поверь, хочу я,
Чтоб была ты женой моей!

И хотя еще в гавани льдины,
Воют ветры,
Гудят шторма,
Белый парус под солнцем клином,
И все громче звенит волна.

* * *

Я так скучаю по тебе,
Что осень желтой-желтой стала!
Что звон хрустальный в синеве
Плывет, рассыпавшись ключами!

Что в небе синем облака,
Дожди сменяются дождями,
И больно-гулкая земля
Дрожит, сжимаясь под ногами...

Тот угасающий налет,
Что низким солнцем сердце ранит,
Моей судьбой ко мне придет,
Моей судьбой навеки станет!

Но в эти дни, когда бедой
Сомкнулась осень надо мною,
Я так хочу побыть с тобой,
С моей Снежинкой голубою!

Но нет тебя, ты далеко!
За опадающей листвою...
А я скучаю по тебе,
А я – скучаю за тобою...

* * *

Я свет гашу, но снова нету сна,
Скрипят деревья серо и уныло...
И в сердце капли мелкого дождя
Наводят грусть разлуки по любимой!

Я так хочу быть рядом с ней всегда,
В веселья час и в полночь непогоды,
Что дни разлуки рвутся как беда,
Что дни разлуки тянутся как годы...

Я с ней счастливый, с нею солнца свет,
С ее улыбкой нежной и красивой!
Мне каждый раз надеждою в ответ
Горит, сжигая с новой силой!

И каждый раз, когда она вдали,
Что делать мне в темнеющей Вселенной?
И я не сплю, и снова журавли
Трубят разлуку в синеве осенней...

* * *

Где взялась ты, такая красивая?!
Это сон или это быть?!
Белоснежка моя ты милая,
Мой волшебный весенний мир!

Ты из сказки пришла, наверное,
Ты от солнца, от неба ты!
Моя радость, любовь безмерная,
Моя нежность и вечность ты!

Ну, за что я такой счастливый?!
Как тебе благодарен я,
Что на свете живешь ты милая,
Что ты есть, что люблю тебя!

* * *

Не под стать облакам бегущим,
Бирюзою продлится новь,
Потому я молчу и слушаю
Эту песню степных ветров...

Я молчу... меня реже и реже
Манит блеск, нудный лоск «королев»,
Там где день по березкам увешан,
Я брожу за тобой, оробев...

Не помогут ни время, ни птицы,
Ни признанья девчонок других...
Этот миг будет длиться и длиться
Первым взглядом глазенок твоих!

* * *

Ничего особого не случилось,
Особого – ничего...
Но так больно, до безумия!..
Небо натянуто тетивой звенящею,
Бездной лунною...
Ничего не случилось особого,
Особого – ничего...
Но спать я не буду ночью
С весной, что стучит в окно.
Как глупо все это, глупо...
Не сделать мне шаг назад...
Луна в небе черном круглая,
Как твой непонятный взгляд...

Видно руки у нее
 добрые, да нежные,
Да глаза ее, что небо, -
 голубое, вешнее!

Как тоскую я по ним,
 как скучаю!
Ох, как трудно мне без них,
 осень золотая!

* * *

По ночам затихает музыка,
По ночам снятся людям сны...
А ко мне по тропинке узенькой,
Как впервые приходишь ты!..
И целую тебя я, милая,
И ласкаю, боясь задеть,
Потому что зима вся синяя
И всю ночь сыплет белый снег...

* * *

Ничего от тебя не скрою,
Ничего я –
 не утаю,
Мир заполнен твоей любовью,
Я тебя –
 все сильней люблю!

Говоришь, что пора привыкнуть,
Промелькнуло ведь –
 столько дней!..
А вот я –
 я хожу счастливый
И хмельной –
 от любви твоей!

* * *

Мне не велено,
Мне не велено
До тебя ходить...
Не велела ты,
Не велела
Мне тебя любить...

Но что делать,
Что поделать –
Так уж получилось:
Только встретил,
Раз лишь встретил
И уже случилось!

И уже никто,
Никто
Не заменит, – знаю:
Это чудо –
Волшебство –
Девочка родная!

* * *

Рано или поздно боль пройдет
И опять начнется все сначала:
В синеве, сверкающей как лед,
Застучит тревога каблучками...
Засмеюсь, – не слушай и не хмурься,
Засмеюсь, – но это отражение
Той беды, что в сердце стала бурей
Завертев меня в своем кружении...
Я смеюсь, – но только над собою,
Ты моей печали не заметишь,
Лишь потом я встану над Землею,
Лишь потом, как сердце изувечу...
Я уйду...

Уйду, тебя не тронув,
Знаю я, что эта боль проходит...
Но любовь сорвет свои ладони
В синеве, сверкающей сегодня...

* * *

Где-то под Солнцем ты,
Где-то под Солнцем я...
Небо – глаза твои,
Снегом рассыпан я...
Солнце пригреет, – буду
Талой водой бежать,
Только бы алые губы
Поцеловать!

* * *

Почему тебя, не другую
Называю своей любимой?
Почему о тебе тоскую
И шатаюсь как одержимый?

Чем ты лучше других? – не знаю
Чуть красивее, чуть умнее...
Почему ж, о тебе мечтая,
Становлюсь я светлей и сильнее?

* * *

Облака... облака ходят стаями,
Все дождем, дождем залило...
Я влюбился в тебя нечаянно
И отчаянно –
как назло!

Листья, листья кружатся, падают,
Потемнев, почернев до слез...
Я врасплох был захвачен прядями
Светлых-светлых твоих волос!

И теперь без тебя мне маяться,
Дождь стучится, стучит в окно...
Я влюбился в тебя нечаянно
И отчаянно, как назло!

* * *

Я приду к тебе еще,
Чтоб сказать, как жду тебя я!
как люблю я!
как хочу я

Заглянуть в глаза твои!
Как хочу я новой встречи,
Как я жду того мгновенья,
Когда снова тебя встречу
Мое счастье во Вселенной!
Где была ты, что доныне
Мог я жить, тебя не зная?
Дни за днями провожая,
Дни, что кажутся пустыней!
И от страха сердце стынет,
Что могли мы разойтись...
Как я счастлив!
Что мне делать?
Мир шагами света мерить?
Сдвинуть горы?
Или может
Растопить в мгновенье льды?
Я всемогущ!
Потому что
Есть ты в этом светлом мире!
Все преграды опрокинув,
Если ждешь –

приду к тебе я!
Ты ведь есть на самом деле!
О тебе мечтать, не смел я,
Но ты есть!

Теперь ты будешь!
Будешь вечно!
А иначе... –
 нет!
Иначе быть не может!
Ты пришла бы
 раньше,
 позже,
Ты пришла бы,
 потому что,
Потому что ждал тебя я!
Дни за днями провожая,
Каждый раз зарю встречая,
Знал, ты есть!
Ты всех красивей!
Лучше всех
И всех нежней!
Словно солнце, для меня ты!
Словно воздух,
Словно небо!
Что угодно нынче требуй.
Все тебе отдам одной!
Без тебя теперь ничто я!
И бегу,
 спешу к тебе я,
Мое счастье –
 словно море!
И с судьбой, всей жизнью споря,
Все равно нашел тебя бы!

* * *

Таких как я –
Как в горах камней...
Увы... -
Таких слишком много...
Такой как ты –
Тебя нет милей!
Такой –
Я не встречу снова!..

* * *

Не верит сердце в то,
Что ты ушла...
Не верит в то,
Что больше не вернешься...
Но эта боль,
Что жжет и жжет меня,
Все гулче, гулче,
Где-то в сердце бьется...

Уснуло все...
И только я не сплю,
Я не молю,
Не плачу,
Не кричу я...
Я ни о чем тебя не попрошу –
Тебя я просто,
Просто так люблю я...

* * *

Я каждый день тебя встречаю,
Я каждый день тебя теряю
И каждый новый день тебя ищу!
Я ведь судьбу не угадаю,
Но каждый день мой –
ожиданье
Тебя!
Где без тебя живу...

На свете нет любви сильнее –
Ты солнца светлого светлее,
Стройней лучей
И легче волн!
Я не любить тебя не – смею,
Мое ты счастье,
радость,
боль,
Моя любовь!

* * *

Иду к тебе, с судьбою споря,
К тебе иду даже тогда,
Когда кончается дорога
И гаснет, падая, звезда!

Иду тогда, когда, не смея
Взглянуть назад, я ухожу...
Иду к тебе и, не робея,
Тебя Любимою зову!

* * *

Голос вечности –
Подобный векам и туманам
Над серою зыбью длится,
Мелькая бесследно днями,
Сметая морщины на лица...
Голос вечности...
Рядом пустая постель...
Ночь напролет...
Наплевать
На жару, метель,
Одна лишь любовь не в счет!..
Голос вечности,
Миг одиночества,
Брошенный дом,
Самое прочное
Пылью припало
 в нем
И рассыпалось...
Голос вечности,
Нагота деревьев осенняя,
Ветер ноябрьский
В черной Вселенной
Мокрыми стужами стынет...
Голос вечности...
Голос вечности –
 такой одинокий,
Что страшно становится!..
Руки раскинув,
Мне в небо бы бросится,
Чтобы унять сердце...

Но я не хочу менять
Свою судьбу на другую –
Драться и побеждать!
Иначе жить не хочу я!

* * *

Что делать –
Когда глаза как лед?
Когда обжигает губы
Дикий мед?
Ведь я ничто для тебя!..
Знаю я наперед,
Что давно ты прошла меня,
Не поверив в наш дикий мед...
А я –
я за ним пойду!
Ляжет путь без тебя вперед...
Все равно я его найду –
Дикий мед!..

НЕФЕРТИТИ

Грохочет вал
И вдребезги о скалы!
Уйдет прибой
С тобой в небытие,
Грядущий миг,
Под вечности часами,
Прикажет высечь
В мраморе лицо!
Твои глаза,
 подернутые дымкой,
Твою печаль
 на отблесках огня,
Чтоб передать
Надежду несчастливым
Во имя счастья
Против бед и зла!

* * *

Лето стало осенью,
Каждый день дожди...
Ты пришла непрошенной –
Раз пришла – так жди!..

В росах побелевших
Поплыли туманы...
Знаю – не посмеешь,
Ждать не перестанешь...

Будет тебе холодно,
Будет очень жаль,
Что любовь не поровну,
Не на равных даль.

Ты поймешь когда-то:
Если в сердце буря –
За седьмой печатью,
Задержи, нахмурясь!..

Не иди непрошенной,
Знай – все впереди,
Чтоб не стали осенью
Летние дожди.

* * *

Над головою – небо,
Под ногами – земля...
Истине старой следуя,
Ждал я всегда тебя!
Над головой привычно
Шествуют облака...
Пусть тебя нету,
Но ты необычная,
Лучше ты всех,
Но тебя нет пока!
Верю, что будешь,
Что скоро мы встретимся...
Верю и жду
И к тебе тороплюсь!..
Только тревога
Сильнее все светится:
Я опоздать
К нашей встрече боюсь!

* * *

С утра небо серое хмурится –
Дождь, наверное, будет опять!
Это осень, шагая, сутулится,
Это стаи кружатся, кричат...
Это вновь по дорогам пустынным
Ветер гонит с размаху листву,
Это в сердце надежда застыла
И рассыпалась на лету...
И мне так одиноко становится,
И так хочется снова бежать!
Осень-осень сгибается, клонится
Сердце ждет – только некого ждать...
Что-то грустною стала несвязная
Моя песня о милых глазах
А дорога промокшая, грязная
Тает в новых седых дождях!

* * *

Огни, огни, еще горят огни...
Еще дожди дома упорно моют
И даже кажется еще со стороны,
Что осень будет вечно золотою!

Я подставляю солнечным лучам
Ладони, – а они все тают
И, рассыпаясь золотом в руках,
Как наши дни, мелькая, исчезают...

* * *

Листопад...
Листопад вокруг...
Он пришел так вдруг,
В гости он привел
Осень голубую...
И опять, тоскуя,
К Солнцу, повинуюсь,
Руки протяну я!..
А оно все ниже,
Задевая крыши,
Ходит над Землей...
Только листопад,
Всюду листопад
Пестрою листвою
Сердце мне кружит!..
Что же теперь делать?!
Как теперь мне быть
О девчонке милой
У кого спросить?!
Солнце к низу клонится,
Мне за ним бы бросится!..
Да листва кружит,
Все кружит,
кружит...

* * *

А я все иду, иду...
И лужи идут со мной...
Они говорят: найду,
Найду я тебя...
Потом!..
Они на меня глядят,
По ним чередой столбы,
За ними иду и я,
Я жду
Я зову:
 приди!
Чтоб вместе
Вдвоем идти,
По лужам идти вдвоем.
Не будет конца пути
С тобою
Для нас
Потом!
Но только пока один
Один я иду, иду...
Мне все говорят: найду
Тебя я найду
Потом!
А рядом идут столбы,
По лужам со мной идут,
Они говорят: люби –
Любить будет поздно
Потом.

* * *

Ты думаешь так будет вечно?
Ошибаешься!..
Все проходит,
Все забывается...
Временем в мелкую-мелкую
Пыль стирается...
Только память,
Память сердца –
Она останется,
Время бессильно здесь что-либо сделать,
Пускай не старается!..
Самое дорогое в жизни нашей
То, что будет!
А все остальное – пепел!
Все старится, как и люди!

* * *

Дни, как страницы,
Недели – тетради,
А месяцы – толстые книги...
Их время листает,
Их время читает,
Листок за листком,
За тетрадью тетрадь...
Прочитаны целые книги,
Ничтожны в них миги
И дни незаметны,
И годы теряясь,
На что-то надеясь,
За что-то ручаясь,
во что-то не веря,
О чем-то мечтая.
Проходят как образы,
Как вереницы...
Их время читает,
Их время листает,
Одну за другою
Живые страницы!
Когда-то совсем пожелтеют тетради,
Когда-то рассыпятся порохом книги,
Но если ты есть, если есть, то так надо!
Чтоб жизнь заключалась в единственном миге...

* * *

Кто такие фанатики –
Пасынки злой судьбы?..
Посмотрите – они на папертях
Оббивают о камни лбы...
Покалеченные, искаженные,
Безразличье, и мрак в глазах –
Души их в пустоту повержены:
Словно это не люди – прах...
Их останки извилин – апории...
Да покорность. К чему она?
Хуже нет быть на свалке истории
Даже в имя креста и Христа...

* * *

Я тебя отрицаю!
Я не верю в тебя – пойми!
Не кричу, – заклинаю:
Если можешь еще – люби!
Уходи поскорее,
Промедление – конец всему,
А любить ты еще сумеешь –
Заклинаю, а не кричу!..

* * *

В бездонном небе только пустота...
Мне одиноко, очень одиноко,
В туманный след летящего ключа
Глядит заря сентябрьская с востока...

Мне эту синь бродяжью не забыть,
Мне эта синь до боли стала нужной!
И этот ключ, что в синеву летит,
И этот лист, что снова в небе кружит!..

* * *

За теплом и за летом следуя
Покидают меня гуси-лебеди!..
Если я упаду еще где-нибудь,
Не бросайте меня гуси-лебеди...
Прилетайте ко мне, помогите мне,
Возвращайтесь – я вас прошу.
Посмотрите сюда – здесь пурга в окне,
Здесь все тонет в густом снегу...

* * *

Говорят, что на юге жара,
Что купальный открыт сезон,
Только здесь за окном пурга,
Да суровый трещит мороз!

Там под солнцем уходят пары,
Там мимозы уже цветут!
Ну а здесь под закат пожаром,
Догорая, снега метут!..

Ах, весна! Ты меня забыла,
Ни к чему я с тобой у моря...
А меня белизна закружила
И в ночной полутьме оглохла...

* * *

Бесконечная эта разность –
Там где лето
И где зима...
Где уносит, желтея, тяжесть
Дней последних,
Своих, листва.

Там, где руки под солнцем вянут,
Не дождавшись
В ответ тепла,
Погибая – любовь восстанет
И сожжет
До конца меня!

Там уже не придет улыбка,
Не коснется
Веселье глаз!..
Сердце раненой вскрикнет птицей,
Вспыхнув Солнцем
В последний раз...

* * *

На Днепровских кручах - звоны,
Над церквями - купола.
На земле в предсмертном стоне
Русь триглава и креста!..
Боже! Что вокруг творится?
Глум в сердцах, душевный хлам.
Что с тобою, Русь случилось?
Стыд в делах и в слове срам.
Через жертвы, тлен и кости
Мрак струится сквозь века.
В язвах вся!
И вся в коросте
Русь святая, Русь моя!..

Осень этноса? Да! Осень.
Не жалеет. И не спросит:
Русь! Зачем же ты была?!
Почему упав до срока
От Ордынского Востока
Умирала... не жила!..

Что имела - запустело,
Омертвев - закаменело.
В клюве серости и зла
Византийского орла.

Имя, Род, Язык забрали
силой что, что своровали.
Все присвоив на века!..
И над всем стоит она,

Золотой Орды столица,
Угро-финская Москва.
Но падут души оковы!
Мы проснулись! Мы готовы!
Встать над русскою землёй!
Киев! Стольный град, ты слышишь?!
Как звенят Все выше - выше
В Поднебесной! над тобой
Родники земли родной!
Обретем себя мы снова
Не на час - а навсегда!
Преклонившись перед Богом
В гимне будущего дня!
Через мглу веков несутся
Первозванного слова:
Вы арийцы, вы - « слов' яни»
Не рабы - учителя!
По космическому праву,
Сквозь падение и взлёт,
На престол Любви и Славы
Русь Небесная взойдёт!

* * *

Что наша жизнь? –
Мираж, да темень...
Обман души, цветные сны...
Проходит все, проходит время,
Уходит жизнь, уходят дни...

Не вечно все, не вечны розы –
Цветы Земли... Не вечны мы...
Но верим мы в судьбу и в звезды,
Где будет жизнь, и будем мы!

Где будет шанс, и где удача
Нас не обманет никогда!
Ведь эта жизнь хоть что-то значит!
А значит, будем мы всегда!

Спасибо, жизнь, за все, что было,
За то, что будет и, что есть!
За смех детей, улыбку милой,
За неба синь, вишневый цвет ...

Пусть будет так, пусть длится явь,
Плохое все забудь, оставь!
Возьми с собой надежды свет
И веру в жизнь сквозь толщу лет!

Чтоб жизнь струилась как родник;
Смысл жизни был высок, велик!
Возьми с собой ростки весны,
Детей улыбки и цветы!

Свет доброты неси как знамя,
Во имя счастья и любви,
Пока в душе бушует пламя,
Пока в глазах горят огни!

Пока надежды в сердце живы,
Пока цветут цветы любви,
Пусть будет жизнь твоя счастливой
И жизни вечной длятся дни!